

A. M. Weigl

Maria, Mystická Růže

Montichiari – Fontanelle

Důležité upozornění

Podle dekretu papeže Pavla VI. Ze 14. 9. 1966 není k publikování zjevení, vidění, zázraků nebo k návštěvě míst neuznaných zjevení zapotřebí žádat o žádné církevní svolení.

V „Oficiálních aktech Svaté stolice“ (A.A.S./58/16 z 29. 12. 1966) byl zveřejněn dekret „Posvátné kongregace pro doktrínu víry“, kterým jsou zrušeny články 1399 a 2318 kanonického práva.

Tento odvolací dekret byl potvrzen 14. 10. 1966 jeho Svatostí Pavlem VI., který současně nařídil jeho publikování, a to za přítomnosti kardinála Ottaviani, místoředitele uvedené kongregace.

Kánon 1399 zakazoval právo publikace jistých knih, jako knih pojednávajících o zjeveních, viděních, prorocích, zázracích. Katolíkům proto není třeba žádat o imprimatur a Nihil Obstat.

Kánon 2318 určoval tresty těm, kteří by porušili zákony cenzury a prohibice. Zveřejňování uvedených spisů ani návštěva míst zjevení proto nepodléhají cenzuře.

Ježíšova a Mariina zjevení a poselství moderní doby nejsou závaznými články katolické věrouky, a to ani v případě, že obdržela církevní schválení.

Posláním této publikace je pouze informovat o velmi závažných věcech duchovního i hmotného rázu, o kterých necht' si svobodný úsudek učiní každý čtenář sám.

Všechny obsažené texty je dovoleno šířit jakýmkoliv nezkresleným způsobem.

Printed by :

Druckerei Bürger – Nottebaumskamp 9 – D – 45276 Essen – Steele

A. M. Weigl

Maria, Mystická Růže

Montichiari – Fontanelle

Pátý dodatek k publikaci

MARIA ... MARIÁNSKÁ ZJEVENÍ A POSELSTVÍ LIDEM 20. STOLETÍ

Modlitba k Mystické Růži

Ó, Maria, Mystická Růže, Matko Ježíšova i Matko naše ! Uděl nám z nebe své mateřské svaté požehnání ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého !

Zdrávas Maria ...

Mystická Růže, Neposkvrněná Panno, Matko milosti, skláníme se před tebou, abychom uctívali tvého Božského Syna a vyprosili si od Boha milosrdenství. Prosíme o pomoc a milost, neodvoláváme se však na svoje zásluhy, ale výhradně na dobrotu tvého mateřského Srdce, a jsme si jisti, že nás vyslyšíš.

Zdrávas Maria ...

Mystická Růže, Matko Ježíšova, Královno svatého růžence a Matko církve, mystického Těla Kristova, prosíme pro svět, rozervaný nesvorností, o dar dorozumění a míru a o všechny milosti, schopné proměnit srdce mnoha svých dětí.

Zdrávas Maria ...

Mystická Růže, Královno apoštolů, dej, ať kolem eucharistických oltářů rozkvetou četná kněžská a řeholní povolání, která by svatostí svého života a zapálenou horlivostí pro duše pomáhala rozšiřovat Království tvého Syna Ježíše po celém světě. Rozlej na nás své nebeské milosti !

Zdrávas Maria ...

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství ...

Mystická Růže, oroduj za nás !

Modlitba má imprimatur.

Jsem Maria, Matka církve.

Maria Pierině Gilliové

Maria, Mystická Růže

Jak ubozí a politováníhodní jsou lidé, kteří v Marii, Matce Boží, vidí jen obyčejnou ženu !

Maria není obyčejnou ženou už z pouhého hlediska ryze pozemského – vždyť pochází z královského rodu Davidova, natož z hlediska morálního – je přece počata bez dědičného hříchu a nikdy za svého pozemského života se nedopustila ani toho nejmenšího hříchu. A jak by teprve mohla být obyčejnou ženou z hlediska duchovního : její duše byla u Boha odevždy, a tedy před stvořením neviditelného i viditelného světa; odevždy přebývala ve Svaté Trojici.

Všechny tyto okolnosti spolu vzájemně souvisí, a to velmi hluboce : Maria nemohla být postižena dědičným hříchem, protože její duše byla u Boha odevždy, a tedy předtím, než v ráji zhřešili první lidé; tolika milostmi ozdobena, nemohla tyto milosti ztratit.

Odevždy choval Bůh úmysl, že rozšíří svou slávu o svůj pozemský dvůr – lidstvo, v jehož čele bude stát jeho vlastní inkarnovaný Syn – Kristus, dle svatého Pavla „Prvorozený“ ze všeho lidstva, jež mělo být stvořeno k jeho obrazu. Odevždy se tak i Maria těšila jeho pozornosti jako „první po Bohu“, první po Prvorozeném Kristu, jehož se měla stát Matkou.

To je základní hierarchie nadpřirozených hodnot, v nichž Maria, ona Růže v ráji štípená, starozákonními proroky předzvěděná a opěvovaná, má své jedinečné a nevývratné postavení.

To jsou ty nejzákladnější – a jak nádherné pravdy katolické věrouky; uvědomíme-li si je, jak bychom pak svůj obdiv ke Svaté Panně nevyzpívali spolu s našimi předky, kteří to všechno věděli i bez dlouhého rozebírání a zdůvodňování :

„Ty jsi po Bohu ta nejprvnější, Tobě čest a chválu nejpřednější.“

Ostatně prostý člověk toto všechno chápe docela bezprostředně a instinktivně se k Marii utíká nejen jako k Matce Páně, ale i své vlastní duchovní Mamince.

Tak se k ní po Ježíšově smrti utíkali i jeho apoštolové, kteří ji uctívali nejen jako Boží Rodičku, ale i jako Královnu apoštolů, Matku církve, Matku mystického Těla Kristova.

Dnes, na Konci časů, kdy Maria jako Žena oděná sluncem zcela otevřeně přebírá vedení boje proti silám zla a staví se do čela armády drobných a bezbranných, ale jí věrně oddaných a zasvěcených duší, s nimiž porazí svého odvěkého nepřítele Satana, jsou nám četnými zjeveními jejími, ale zejména Ježíšovými, sdělovány a potvrzovány nejen tyto základní pravdy, ale i mnohé další podrobnosti z jejího pozemského života, jakož i teologické pravdy, které dosud byly jen tušeny a podávány tradicí.

A právě v Montichiari, na žhavé půdě Itálie, kde síly zla už po mnoho let míří zvenčí i zevnitř proti papežskému stolci a nejvyšší církevní hierarchii, a právě v době tak silně protimariánsky vyrocované, se Maria po druhé světové válce přímo programově postavila do čela církve, když se zde zjevovala pod neobvyklým, i když v církevní tradici existujícím titulem MARIA – ROSA MYSTICA,

MARIA – MYSTICKÁ RŮŽE, jinak řečeno – jako Matka církve a jejího mystického Těla.

A přes veliký odpor sil zla, které prostřednictvím jistých členů církevní hierarchie chtěly tato zjevení v zárodku ututlat a zadusit, zde Matka zvítězila, podobně jako zvítězila i v Kérizinenu (1938 – 1965) a v Amsterdamu (1945 – 1959), kde se v té době zjevovala současně. Nad tím nechť se zamyslí všichni, kteří o mariánských zjeveních pochybují a pomíjejí je pohrdavým mlčením, ne-li výsměchem. Je však absurdní umlčovat Boží hlas; nesvědčí to o ničem jiném, než o nehorázně pýše dnešního lidstva, zcela odcizeného světu duchovních hodnot a veřejně revoltujícího proti svému vlastnímu Stvořiteli.

Právě v Montichiari se proto Maria obrací především na své zaslíbené syny a dcery – kněze, řeholníky a řeholnice – a slibuje jim mnoho milostí, skloní-li se před ní a budou-li o ně prosit. A obrací se samozřejmě i na své ostatní děti, zejména na ony odpadlé, a vybízí je k návratu do otcovského Domu, slibujíc, že Boží milosrdenství je nevyčerpatelné, a že všechno, budou-li se upřímně kát, jim bude odpuštěno.

Montichiari

Montichiari je menší město, ležící pod Bergamskými Alpami v úrodné pádské nížině asi 20 km na jihovýchod od Brescie, sídla biskupství, poblíž nádherného alpského jezera Lago di Garda.

V této části Itálie se Maria nezjevila poprvé a naposled; je pozoruhodné, že zde operuje na velmi malém prostoru : Za druhé světové války se zjevila v Bonate poblíž Bergama, od Montichiari vzdáleného vzdušnou čarou necelých 80 km. Slavné San Damiano u Piacenzy je od Montichiari vzdáleno zhruba stejně a Schio u Vicenzy, kde se Svatá Panna zjevuje dodnes, leží odtud pouhých 50 km. Samotné Montichiari je jakoby v těžišti těchto čtyř míst zjevení.

V Montichiari se Maria začala zjevovat v roce 1946 prostě, tehdy 36 leté svobodné ženě – Pierině Gilliové, zesnulé v roce 1991. Zjevení se po dlouhé časové pomlce 19 let přesunula na předměstí Fontanelle a když církevní autority Pierině zakázaly přístup na místo zjevení, Maria se své vyvolené duši zjevovala zpravidla v jejím soukromí, a to s nepravidelnými přestávkami až do roku 1983. Celkem došlo k několika desítkám zjevení, jejichž počet není zcela přesně znám; některá z nich měla ráz veřejný, většina spíš soukromý. V literatuře se z toho uvádí celkem 8 zjevení v Montichiari, 4 zjevení ve Fontanelle a asi 45 zjevení soukromých, zpravidla v Pierinině soukromé kapliče, kterou si upravila ve svém obydlí(1).

Pierina Gilliová se narodila 3. srpna 1911 jako nejstarší ze tří dcer; jejich otec zahynul v první světové válce. V roce 1918, a tedy ve věku sedmi let, byla Pierina jako sirotek přijata do útulku v Montichiari a zůstala tam tři roky. Její matka se opět provdala (měla ještě dalších pět dětí), a tak se Pierina vrátila domů a pomáhala jí ve vedení domácnosti. Na vzdělání neměla čas. Do školy chodila jen čtyři roky; později ještě po dobu jednoho roku navštěvovala večerní kurs.

Její nový otec pocházel ze skromných poměrů – byl prostým nádeníkem a v tehdejší poválečné Itálii, zmítané hospodářskými obtížemi, si práci hledal jen s obtížemi; proto se rodina několikrát i stěhovala.

Ve dvaceti letech vstoupila Pierina do služby k carpenedolskému vikáři a zůstala u něho šest let. Od roku 1937 do roku 1940 byla zaměstnána jako pomocná sestra na klinice Villa Bianca v Brescii. Od roku 1940 do roku 1945 vykonávala totéž zaměstnání v nemocnici v Desenzanu, ležícím na břehu jezera Lago di Garda a vzdáleném asi 15 km od Montichiari. Tuto nemocnici spravovaly řeholnice řádu Ancille della Carita; v roce 1944 se Pierina rozhodla, že vstoupí do jejich kongregace, a tak se připravovala na noviciát v mateřském klášteře v Brescii. Sotva zde však byla tři měsíce, náhle utrpěla mozkovou příhodu a po 12 dní zůstala v bezvědomí. Přestože jí byla poskytnuta všechna péče, byl její případ považován za beznadějný, a proto jí bylo uděleno poslední pomazání.

V těchto dnech, zatímco ležela v předsmrtné agónii, se přihodila, a to zrovna ve chvíli, kdy u ní nebyl žádný dozor, tato vyjimečná událost : Pierina se náhle probudila a spatřila před sebou řeholnici - zakladatelku řádu, svatou Crocifissu Di Rosa(2); tato světice držela v ruce kelímek s masťou a řekla Pierině : „Pomažu ti hlavu a uzdravíš se, ale potom poneseš těžký kříž.“

Načež tak učinila a Pierina byla opravdu okamžitě uzdravena; svým spolusestrám o okolnostech svého uzdravení však nic neřekla. Sestry se obávaly, že by se její onemocnění mohlo opakovat, a proto ji prosily, aby kongregaci raději opustila; Pierina jim vyhověla, načež po roce stráveném doma byla přijata jako pomocná ošetřovatelka v nemocnici v Montichiari. Bydlela přímo v nemocnici, a to prakticky sama ve dvoulůžkovém pokoji, který byl k dispozici obslužnému personálu.

Právě v tomto pokoji došlo o dva roky později – 24. listopadu 1946 – k prvnímu Mariinu zjevení. Událo se to takto : (3) Pierina se na kolenou modlila svou večerní modlitbu, když v tom se jí zjevila Svatá Panna v podobě zázračně krásné Paní, oděné do fialového šatu a s bílým závojem na hlavě. Maria byla velmi smutná a její oči byly plné slz, které stékaly až na zem. Její hrud' byla probodnuta třemi velkými meči. Maria tehdy Pierině řekla pouze tři, nicméně velmi významná slova :

„Modlitba – pokání – náprava.“

Pierina se o tom zjevení nikomu ani nezmínila, ale druhého dne ráno se se vším svěřila svému zpovědníku. Ten se však rozhněval a energicky ji usadil : „Nic jiného mi už nemáš co vyprávět? To, co jsi mi řekla, je ovocem tvé fantazie a špatného zažívání. V každém případě o tom mlč a už mi nechod' vyprávět o takových věcech.“

Pierina si však přesto byla jista, že skutečně viděla Svatou Pannu, zpovědníka však uposlechla a všechno si ponechala pro sebe.

Věc však neměla hladký průběh, neboť po onom prvním zjevení byla Pierina vydána soustavným útokům d'áblů a měla i vidění pekla. Vypověděla o tom : >>> Po tomto zjevení mé milované Matky Boží jsem musela podstoupit velké utrpení tělesné i duševní, které mi způsobovali tři d'ábli přicházející během celého měsíce května 1947; na konci tohoto měsíce mi dali spatřit samotné peklo. Ó, jakou hrůzu jsem tam zažila! Všechno jsem snesla a přečkala jen s Boží milostí.

31. května jsem musela podstoupit urputný boj se třemi strašnými d'ábly. Neustále mě napadali, naplňovali mě hrůzou a ukrutně mě bili po všech částech mého těla. Všude po něm bylo vidět podlitiny. Už jsem ani neviděla, kde se nacházím. Volala jsem o pomoc a hledala úkryt a ochranu u obou řádových sester, které stály u mne. Chvíli jsem ležela na posteli, chvíli na podlaze a abych unikla útoku d'áblů, kteří mě chtěli odvléci, skryla jsem se za obě řádové sestry.

Na chvíli nastal klid a já jsem zavřela oči. Ale když jsem je opět otevřela, spatřila jsem množství d'áblů, kteří se na mne s velikým křikem vrhli a chtěli mě odvléci. Vypadali přitom velmi radostně

a spokojeně, jako po nějaké vyhrané bitvě. Zachváčena strašnou hrůzou jsem se pevně chytla řádových sester a vzývala ctihodnou matku (svatou zakladatelku řádu Marii Crocifissu di Rosa), aby mi pomohla a ochránila mě. Načež jsem omdlela.

Vtom jsem pocítila, že jsem byla odnesena na jakési nezměrně veliké místo bez hranic, a tam jsem měla strašné vidění. Zvolala jsem : Ó, můj Bože, co se zde děje ... Jak je peklo strašné! Připadala jsem si zcela bezmocná, bez ochrany. Předem mnou leželo nezměrné moře plamenů. Cítila jsem ohavný zápach jakoby po síře a strašné vedro. Přestože jsem byla od ohně poměrně daleko, obávala jsem se, že se udusím. Volala jsem k Pánu a Panně Marii : „Už to nevydržím!“ Slyšela jsem se, jak se modlím. V tomto nezměrném moři plamenů jsem viděla obrovské zástupy d'áblů, kteří všichni měli křídla, a viděla jsem i ty, kteří mě předtím tak trýznili, ale kteří tehdy křídla neměli.

Uprostřed plamenů jsem spatřila duše odsouzených jakoby prozářené, a tak jsem mohla velmi dobře rozeznat jejich oděv i tvář. Duše odsouzených byly rozděleny do tří rozdílných zástupů a podobaly se oněm třem d'áblům, kteří mě v poslední době tak hrozně týrali. K těmto třem rozdílným zástupům odsouzených mi nějaký neznámý hlas podal toto vysvětlení : „*Pohled' na toto peklo! První zástup je vytvářen dušemi zaslíbenými Bohu, které zradily své povolání a nenapravily se, a proto byly odsouzeny. Druhý zástup pozůstává z duší zaslíbených Bohu, které zemřely ve smrtelném hříchu a proto byly odsouzeny.*“

Mezi těmito odsouzenými jsem také spatřila ony d'ábly, kteří mě předtím tak dlouho a tak strašně mučili. Zejména jsem si však povšimla jedné černě oděné řádové sestry, hrozně trpící a ponořené do moře plamenů. Plamen vycházel z jejích očí, nosu, úst, uší. Kolem konečků jejích prstů byli omotáni hadi.

Hlas pokračoval : „*Třetí zástup pozůstává z kněží – Jidášů!*“

Uprostřed obrovských plamenů jsem spatřila mnoho kněží. Mezi nimi jsem viděla dva s mitrou, ale nemohu říci, zda to byli biskupové nebo papeži. Poněkud stranou od tohoto zástupu jsem spatřila jednu duši, celou ponořenou do strašlivého ohně. Plameny ji vždy uchopily, vynesly do velké výše a pak ji nechaly v hrozných mukách opět dopadnout dolů.

Všechny tyto duše se navzájem nenáviděly a byly stále pohlcovány strašlivými šelmami. A hlas vysvětloval : „*Toto jsou duše, které našeho Pána vášnivě nenáviděly.*“ Tímto hrůzným viděním jsem byla úplně vyčerpána a stále jsem jen volala : „Už dost, už dost! Ó, Bože, pomoz mi přece!“

Hlas pokračoval : „*Je zapotřebí pokání, pokání, aby se tak zabraňovalo tomu, aby duše přicházely do pekla!*“ Volala jsem : „Chceme konat pokání, chceme konat pokání. Ale už dost!“ Moje síly byly naprosto vyčerpány.

Konečně jsem byla z tohoto hrozného pekla odnesena k obrovské železné bráně a pocítila jsem, jak se při zavírání dotkla mých ramen. Konečně jsem si oddechla a zvolala : „Teď jsou všichni d'ábli za ní zavřeni.“ A děkovala jsem Pánu, že mě z těchto všech hrůz vysvobodil. <<

Ke druhému zjevení došlo 1. června 1947, rovněž v Pierinině pokoji. Pierina o něm vypověděla : >> Tentokrát byly u mne dvě řádové sestry a modlily jsme se svatý růženec. Zcela neočekávaně se zjevila Svatá Panna, jako poprvé opět ve fialovém šatu a s bílým závojem, který jí padal až k nohám. I tentokrát měla ve svém srdci tři meče. Prosila jsem Svatou Pannu, zda by se nedala spatřit i oběma přítomným sestrám. Odpověděla mi : „*Řekni jim, že mě uvidí v nebi a mnohem krásněji.*“ Více už neřekla a zmizela. <<

Při třetím zjevení – 13. června 1947 se Svatá Panna zjevila opět v nemocnici, a to časně ráno; byla zrovna neděle. Pierina : >> V mém pokojíku byly dvě řádové sestry. Modlily jsme se svatý růženec. Pojednou uprostřed oslnivého světla se zjevila krásná Paní – Svatá Panna a společně s ní i svatá Maria Crocifissa di Rosa, zakladatelka Služebnic lásky z Brescie. Svatá Panna byla celá v bílém, oděna jakoby v nejjemnějším atlasu, který se v zářivém světle leskl jako stříbro, ve sněhobílém plášti, pod krkem přidržovaným neviditelnou sponou. Z ramen jí padal až na nohy. Nad čelem bylo možno spatřit světle kaštanové vlasy. Plášť byl olemován zcela jemným zlatým proužkem. Od její pravé ruky jí visel růženec s medailí.

Požádala jsem ji : „Prosím, řekněte mi laskavě, kdo jste?“ S úsměvem odpověděla : „*Jsem Matka Ježíšova a Matka vás všech.*“

Rozevřela své ruce a já jsem viděla, že v jejich prsou už nebyly ony tři meče, ale jak jsem sklouzla pohledem dolů, spatřila jsem, že leží na podlaze. Na jejich místě jsem uviděla tři růže – bílou, červenou a zlatou.

Svatá Panna s úsměvem řekla : „*Náš Pán mě posílá, abych přinesla novou mariánskou pobožnost všem institutům a řeholním řádům mužským i ženským a světským kněžím, kteří mě budou oddaně uctívat, svou zvláštní ochranu, stále mocnější rozkvět opravdových duchovních povolání, menší počet těch, kteří toto povolání opouštějí a velkou svatost Božích služebníků. Přeji si, aby 13. den každého měsíce byl slaven jako mariánský den. Po 12 předcházejících dní je třeba konat zvláštní přípravné modlitby. Tento den by měl být dnem smíru za urážky, které našemu Pánu učinily duše Bohu zasvěcené. Svými vinami probodly mé mateřské Srdce a Srdce mého Božského Syna Ježíše Krista jakoby třemi žhavými meči.*

V tento den sešlu institutům a řeholním kongregacím, které mě budou takto uctívat, hojnost milosti a velkou svatost při duchovním povolání.

Přeji si, aby 13. červenec každého roku byl slaven zejména ve všech řeholních institutech. Tento den budiž oslavován zvláštními modlitbami : to znamená mši svatou, svatým přijímáním, svatým růžencem a hodinou adorace.

Přeji si, aby v každém řádovém společenství nebo řeholním institutu existovaly duše, které by žily v hluboké oddanosti modlitbě a které by tak vyprošovaly milost, aby žádné povolání nebylo ztraceno.

Přeji si, aby se tam našly i takové duše, které by velkoryse a s láskou nabízely všechny zkoušky a utrpení jako pokání za urážky způsobené našemu Pánu dušemi zasvěcenými Bohu, které žijí v těžkém hříchu.

Přeji si, aby i další duše nabídly celý svůj život jako oběť za všechny zrady, kterými trpí náš Pán od těch kněží, kteří se dopouštějí zrady Jidášů.“

Na přání svého zpovědníka jsem pak poprosila o zázrak. Svatá Panna mi odpověděla : „Neučiním žádný viditelný zázrak. Ale ten nejzřejmější zázrak bude spočívat v tomto : Duše zasvěcené Bohu, které už po dlouhou dobu, obzvláště za války, zvlázněly, takže se zpronevěřily svému povolání a dokonce ho zradily, a které za svá velká provinění zakusily tresty a pronásledování, jak se to dnes proti církvi děje, přestanou urážet našeho Pána. Budou opět žít v původním duchu svých svatých řeholních pravidel.“

Nyní se Svatá Panna odmlčela a nechala Marii Crocifissu di Rosa k tomu dodat : „*Řekni důstojným představeným : Titul této nové zbožnosti ke Svaté Panně se bude nazývat : ROSA MYSTICA - opravdová Matka duší zasvěcených Bohu.*“ <<

K významu oněch tří mečů a tří růží Pierina podala tento výklad :

První meč – opuštění kněžského nebo řeholního povolání.

Druhý meč – kněží a řeholní osoby ve stavu smrtelného hříchu.

Třetí meč – kněží a řeholníci, spáchavší Jidášovu zradu.

Bílá růže – duch modlitby.

Červená růže – duch smíru a ochoty k obětem.

Zlatá růže – duch pokání.

Růže mají ještě další význam, o kterém se podrobněji zmíníme ještě později.

Čtvrté zjevení – 22. října 1947. Svatá Panna se tentokrát zjevila v kapli nemocnice v Montichiari, kde bylo přítomno několik zdravotních sester, kněží a lékařů, a to při modlitbě růžence.

Řekla : „*Přicházím naposledy s prosbou o onu pobožnost, kterou jsem Vám doporučila. Nabídla jsem se lidem a především duším zasvěceným Bohu jako prostřednice, neboť můj Božský Syn už chtěl dát průchod své spravedlnosti, protože je roztrpčen všemi urážkami, které jsou mu neustále činěny.*“ A na rozloučenou dodala : „*Vivi d'amore – žijte v lásce!*“

Páté zjevení – 16. listopadu 1947. Svatá Panna se tentokrát zjevila na posvěcené půdě farního kostela – v dómě v Montichiari.

Pierina o tomto velkém zážitku vypověděla : >> Když jsem v dómě po svatém přijímání činila své díkůvzdání, byla jsem náhle zasažena světelným zábleskem. Když jsem otevřela oči, uprostřed veliké záře jsem spatřila bíle oděnou Svatou Pannu – Mystickou Růži, stojící v zahradě plné bílých, červených a zlatožlutých růží, které vytvářely podivuhodný květinový koberec. Svatá Panna byla vážná a měla sepjaté ruce. Zkoušela jsem povstat s klekátka a ke Svaté Panně se přiblížit, ale neznámá a nepřemožitelná síla mě přiměla, že jsem zůstala klečet. Odehrávalo se to jakoby uprostřed dómu.

Svatá Panna ke mně přistoupila a řekla mi : „*Náš Pán, můj Božský Syn Ježíš, už nechce déle snášet těžké urážky, které lidé páchají svými prohřešky proti svaté čistotě. Proto už chtěl seslat celou potopu trestů, ale já jsem se přimluvila, aby ještě jednou dal promluvit svému milosrdenství. Právě proto žádám o modlitby a pokání jako nápravné akty za tyto hříchy!*“

Nyní mi Svatá Panna pokynula rukou, abych přistoupila blíž. Uposlechla jsem ji a opět se vrhla na kolena. Zároveň Svatá Panna sestoupila níž a přiblížila se ke mně.

Chvilí počkala, načež rozkazujícím tónem řekla : „*Na znamení pokání a očisty udělej jazykem kříž na čtyřech sousedících dlaždicích; tyto dlaždice pak budou v upomínku na mé zjevení zakryty a už po nich nesmíte šlapat nohama.*“

Vrhla jsem se na zem a jazykem udělala na dlaždicích čtyři kříže. Pak mi Svatá Panna dala znamení, abych povstala. Teď už sestoupila docela na zem. Její šat se dotýkal dlažby, její nohy nebylo vidět. Pak řekla : „*V Bonate vzal náš Pán, můj Božský Syn, své milosti zpět, neboť toto svaté místo bylo*

znesvěceno; během modliteb bylo hanobeno hříšným morem proti svaté čistotě, aby tak byla znehodnocena má přítomnost. “

Otázala jsem se : „Stalo se to vinou děvčat?“ „*Ne, příčinou jsou tyto hříchy! Velmi naléhavě prosím kněze, nechť se s láskou zasazují o to, aby tyto hříchy lidé už nepáchali. Každému, kdo bude pracovat na vykořeňování těchto hříchů, propůjčím své milosti. “* Otázala jsem se : „Budou nám pak naše hříchy odpuštěny?“ Svatá Panna odpověděla : „*Svolávám požehnání na toto místo, na Itálii, na svět, na Svatého Otce, na kněze, na duše zasvěcené Bohu!*“

Pak se povznesla do výšky a s rukama ochranně rozpraženými řekla : „*Budeš-li velkomyslná, obdržíš pro celý svět ještě větší milosti. “* Pak zmizela. <<

Šesté zjevení – 22. listopadu 1947. Pierina : >> Odpoledne jsem se v přítomnosti několika osob modlila v domě v Montichiari. V tom jsem náhle spatřila světlo a v něm jako obvykle Svatou Pannu.

Vrhla jsem se na kolena; Maria se přiblížila a pak řekla : „*Udělej jazykem kříž na každé z těchto čtyř dlaždic. “*

Byly to ty stejné dlaždice uprostřed domu, přímo pod kupolí, na které minule sestoupila. Uposlechla jsem a učinila jazykem kříže, načež jsem se poněkud oddálila. Svatá Panna opět sestoupila dolů a řekla : „*Přicházím na toto místo, neboť zde dojde k velkým obrácením. Proto prosím, aby tyto dlaždice byly zakryty a aby se po nich nešlapalo, “*

Pak jsem ji požádala : „Prosím, vysvětlíte mi, co to znamená – HODINA MILOSTI?“ Svatá Panna odpověděla : „*HODINA MILOSTI bude velkou událostí s velkými a četnými obrácenými. Toto vyřídí osobně panu biskupovi z Brescie!*“

Otázala jsem se : „Co musíme činit jako přípravu k této události?“ Řekla : „*Modlitbu a pokání! Je třeba se třikrát denně modlit žalm „Miserere“ s rozpraženými rukama. “* Pak se ke mně sklonila a řekla : „*Co by sis ty sama přála od Pána?*“ Odpověděla jsem : „Pro sebe vůbec nic. Ale prosím o odpuštění našich hříchů.“ Svatá Panna se usmála a řekla : „*Slibujete, že už nebudete hřešit?*“ Odpověděla jsem : „Ano, jménem všech slibuji.“

Maria pak s očima obrácenými k nebi řekla : „*Duše studené a tvrdé jako tento mramor budou dotčeny Božskou milostí a stanou se opět Bohu věrnými a milými. “* Otázala jsem se : „Proč se zjevujete právě na těchto dlaždicích?“ Odpověděla : „*Protože aspoň nebyly znesvěceny oněmi hříchy, jak se to stalo na jiných místech mých zjevení. “* Když jsem viděla, že se vzdaluje, řekla jsem : „Očekáváme Vás 8. prosince.“ <<

Sedmé zjevení – 7. prosince 1947. Pierina : >> Rozpoznala jsem v nitru volání vnitřního hlasu, abych šla do domu. Tam byly přítomny jen tři osoby, mezi nimi můj zpovědník a představená z nemocnice kde jsem pracovala. Modlili jsme se. Náhle jsem spatřila světlo. Padla jsem okamžitě na kolena poblíž oněch známých dlaždic a hned jsem spatřila Svatou Pannu, Mystickou Růži. Tentokrát jí bílý plášť po její pravé straně přidržoval bíle oděný chlapec a po její levé straně rovněž bíle oděná děvče. Oba měli přes čelo kolem hlavy bílý obvaz.

Svatá Panna s úsměvem řekla : „*Přišla jsem, abych vám přinesla tři milosti a požehnání za vaši námahu a oběti. “* Pak se naklonila ke mně : „*Ale musíš ještě přinést mnoho modliteb a velkodušných obětí!*“ Moje odpověď : „Ano, budu to konat.“

Načež Maria řekla : „Zítř v poledne přijdu a dám ti zahlédnout maličký kousek Nebe. Ale jako oběť po tobě žádám, abys měla zavřené oči, a tak byla spojena se všemi ostatními dušemi, které žijí jen z víry. Zítř ukážu své Neposkvrněné Srdce, které je lidmi tak málo poznáváno! Ve Fatimě jsem dala rozšiřovat úctu k svému Srdci. V Bonate jsem se snažila, aby tato úcta pronikla do křesťanských rodin. Zde v Montichiari si přeji, aby se pobožnost k Mystické Růži, už dříve doporučená a spojená s úctou k mému Neposkvrněnému Srdci, prohloubila v náboženských institutech a klášterních společenstvích, a tak aby tyto duše zasvěcené Bohu obdržely od mého mateřského Srdce co nejvíce milostí.“

Zaprosila jsem : „Svatá Panno, prosím, učinite zítř zázrak! Tolik lidí by chtělo mít o vaší přítomnosti jistotu!“ S úsměvem odpověděla : „Zítř ti řeknu, co se má stát s těmi čtyřmi dlaždicemi.“ Otázala jsem se, kdo jsou ony dvě děti po jejím boku. Odpověděla : „Jacinta a František. Budou tě doprovázet ve všech tvých strastech. I oni trpěli, ačkoliv byli mnohem menší než ty.“ Na to jsem řekla : „Milé dětičky, pomozte i mně!“ Svatá Panna i děti se na mne usmívaly a Svatá Panna řekla : „Ano, budou ti pomáhat. Ale já si od tebe přeji : Prostotu a dobrotu jakou měly tyto děti.“ Svatá Panna pak rozepjala ruce, pohlédla vzhůru k nebi a zvolala : „Pán buď požehán!“ a poznenáhlu zmizela.
<<

Osmé zjevení – 8. prosince 1947. Při příležitosti velkého mariánského svátku Neposkvrněného Početí se k oznámenému zjevení sešlo několik tisíc lidí zblízka i zdaleka. V poledne se Pierina jen stěží prodrala do naplněného dómu. Poklekla uprostřed na obvyklém místě a všichni se začali společně modlit růženec.

Uprostřed modlitby pojednou vykřikla : „Och, Svatá Panno!“ Okamžitě nastalo v přeplněném dómu naprosté ticho. Došlo ke zjevení, o kterém Pierina vypověděla : >> Při modlitbě růžence se náhle ukázalo světlo. Ve stejném okamžiku se objevilo velké bílé schodiště, po obou stranách zdobené bílými, červenými a zlatožlutými růžemi. Uprostřed, v zahradě s nádhernými růžemi, stála ve výklenku, vytvořeném růžemi stejných barev, se sepjatýma rukama Svatá Panna jako Mystická Růže (ale tři růže na jejích prsou jsem neviděla).

Usmívala se na mě, pozvolna pozvedla oči k nebi a řekla : „Jsem Neposkvrněné Početí.“ Pak sestoupila o schod níž a řekla : „Jsem Maria milostí, Matka Božského Syna Ježíše Krista.“ Sestoupila o několik dalších schodů a řekla : „Svým příchodem sem do Montichiari, projevují přání, abych byla zývána a ctěna jako ROSA MYSTICA. Přeji si, aby se 8. prosince každého roku vždy v poledne slavila hodina milosti pro celý svět. Touto úctou bude získáno mnoho milostí pro duši i tělo.“

Pak pokračovala : „Náš Pán, můj Božský Syn Ježíš Kristus, prokáže obzvlášť velké milosrdenství těm, kteří vytrvají na modlitbách za své hřešící bratry a sestry. Nechť je co nejdříve sděleno nejvyššímu pastýři katolické církve, papeži Piu XII., že je mým přáním, aby hodina milosti byla uvedena ve známost a rozšířena po celém světě. Nemůže-li někdo navštívit kostel, nechť se v poledne modlí doma, a tak ode mne obdrží milosti.“

Poprosila jsem o její požehnání všem přítomným. Svatá Panna odpověděla : „Přeji si, aby tyto čtyři dlaždice byly uzavřeny železnou mříží a aby za obdržené milosti byla zhotovena socha ROSA MYSTICA s mou podobou a se třemi schody pod nohama a aby byla po zemi nošena v procesích. Na všech těchto cestách budu rozdávat duchovní milosti a zázračná uzdravení. Pak nechť je socha postavena na těchto čtyřech dlaždicích.“

Nyní Svatá Panna vzala na sebe přísné vzezření a pozvedla přítom výstražně ruku se slovy : „Och, Bonate, Bonate! Tam chybí víra!“ Otázala jsem se : „Co mají znamenat tyto schody?“ „Kdo se bu-

de zde u těchto dlaždic modlit a prolévat slzy lítosti, nalezne pevný žebřík k mému mateřskému Srdci, milosti a ochraně.“

Svatá Panna zešíroka rozepjala ruce. A teď vyjmula ze své hrudi své Srdce a na něm tři růže – bílou, červenou a zlatožlutou. Z tohoto Srdce vycházelo tak silné a všepronikající světlo, že jsem byla oslepena, málem jako kdyby mi Svátá Panna odňala oči. Myslela jsem, že už zůstanu navždy slepá. Mé nitro ve mně zvolalo : - Ó, Neposkvrněné Mariino Srdce! - Světlo zesláblo a já jsem opět mohla spatřit Svatou Pannu.

Řekla : „*Ó, pohleďte na toto Srdce, které tak miluje lidi, z nichž většina je naopak zahrnuje potupami!*“ Odpověděla jsem : „Svatá Panno, slibujeme, že vás budeme milovat, a pokusíme se napravovat hříchy.“ „*Když se dobří i zlí svorně sjednotí v modlitbě, dosáhnou od mého Srdce milosrdenství a pokoj. V současné době mým prostřednictvím dobří lidé obdrželi od Boha milost; tak byl zadržen velký trest.*“ Potom s úsměvem dodala : „*Ano, poznáte velikost této hodiny milosti.*“ Po těchto slovech se Svátá Panna začala vzdalovat. Stačila jsem jí ještě poděkovat a poprosit o požehnání pro Svatého Otce, kněze, řeholníky a celý svět. <<

V době, kdy se Panna Maria zjevila Pierině, souběžně došlo ke třem zázračným uzdravením, později potvrzeným. Ke dvěma uzdravením došlo přímo v domě, kam rodiče přinesli jednoho šestiletého chlapce po dětské obrně a kam byla dopravena i šestadvacetiletá dívka s těžkou tuberkulózou, neschopná řeči. Chlapec i dívka byli během zjevení náhle a úplně uzdraveni. Ke třetímu zázraku došlo v jednom soukromém bytě ve městě : zde byla uzdravena asi 36letá žena, která byla od dětství mentálně postižena a za niž se šel otec modlit do kostela. Všechny tyto tři případy byly svého času velmi populární, protože na vyšetřování se podílelo mnoho lékařů, kteří museli jednoznačně konstatovat, že tato uzdravení nejsou vědecky vysvětlitelná.

Tak zde skončilo první období mariánských zjevení. Pierinin vnější život se vzápětí zcela změnil. Stalo se jí to, co se před tím už stalo a potom mělo stát tolika Mariiným vizionářkám; nebylo jí věřeno, byla posmívána a šikanována a církevní hierarchie drasticky zasáhla do jejího soukromého života. Pierina to všechno nesla s příkladnou trpělivostí a pokorou a ani jednou vůči tomuto bezpráví nezaprotestovala. Ale nechejme o tom vypovídat ji samotnou.

>> Po tomto zjevení Svaté Panny ve svátek Neposkvrněného Početí 8. prosince 1947 jsem musela na příkaz církevní vrchnosti (diecézního biskupa Giacinta Tredici z Brescie) opustit své místo v nemocnici a svolit, abych odešla daleko od své domoviny, k jedné dobré slečně do malé vesnice v Toskáně u Arezza. Mimo mé příbuzné, faráře a starosty z Montichiari nikdo nesměl mít ani potuchy, kde jsem. Ale ke konci roku 1948 jsem byla jeho excelencí biskupem z Brescie povolána zpět. Musela jsem po dobrých čtyřicet dní vypovídat před četnými kněžími a lékaři. To pro mne byly velmi těžké dny, protože to byl neustálý útok proti mně. Prostě mi nechtěli věřit. Ale já jsem stále říkala pravdu, že jsem Svatou Pannu opravdu viděla a s ní mluvila, já, docela nedůstojné stvoření. Ale byla to opravdu dobrota Svaté Panny, že se mi milostivě zjevovala a dala svá poselství. Za to, abych potvrdila pravdivost zjevení Svaté Panny, jsem byla připravena dát svůj život a podstoupit jakýkoliv trest.

Jednoho dne se mě tázali důstojní kněží biskupské vyšetřující komise, zda jsem připravena přísahou na svaté Evangelium potvrdit vše, co se týkalo Svaté Panny jako Mystické Růže. Zcela klidně jsem prohlásila, že jsem k tomu připravena, neboť všechno, co jsem vypověděla, bylo čistou pravdou.

V přítomnosti důstojného pana biskupa Msgre Giacinta Tredici a uvedených kněží jsem s rukama na Evangeliu složila tuto přísahu. Pak mě poněkud ponechali na pokoji. Ale brzo si mě zavolal dů-

stojný pan biskup do své pracovny. Utěšoval mě a žádal mě, abych zůstala hodná a usilovala o svatost. Vybidl mě, abych se stáhla z veřejnosti a šla do ženského kláštera. Na doporučení svého duchovního vůdce P. Giustina Carpina, představeného františkánek, jsem musela jako host u nich zůstat a tam jsem zůstala téměř dvacet let.

Ta léta však byla léty velkých milostí, neboť jsem byla chráněna a vedena jedním knězem, který mi pomáhal vést duchovní život a ve všem vidět Boží vůli. Musela jsem však tělesně i duchovně trpět. To všechno jsem nabízela jako oběť z lásky k Pánu.

Svatá Panna po mnoho let už nepřicházela – to byla pro mne těžká trýzeň, a právě tuto bolest nikdo nedokáže změřit. Až jednoho večera – 13. ledna 1951, když jsem se modlila v kapli, se náhle neočekávaně ukázalo velké světlo a já jsem opět spatřila ono velké schodiště z 8. prosince 1947, jak se tehdy Svata Panna zjevila v domě v Montichiari. Nahoře na tomto schodišti se otevřela zlatá brána. Nad ní velkými zářivými růžovými písmeny bylo napsáno :

FIAT DELLA CREAZIONE (Staň se, Stvoření).

O něco níž pod tím byl jiný nápis, v zářící krvavě červené barvě :

FIAT DELLA REDENZIONE (Staň se, Vykoupení).

A ještě níž pod tím v zářící nebesky modré barvě :

MARIA DELLA CORREDENZIONE (Maria Spoluvykoupení).

Nádherný andělský hlas řekl, aniž koho bylo vidět : „*Mariino FIAT, vyslovené při Andělově návštěvě, které ji učinilo Matkou Boží i Matkou celého lidstva, je srovnatelné s FIAT při Stvoření, neboť toto Mariino FIAT způsobilo, že od Boha Otce obdržela všechny milosti.*“

A pak andělský sbor začal zpívat : „*Ó, Maria, Matko Boží, Matko milostí, bud' velebena všemi lidmi všech dob!*“

Viděla jsem jen schodiště, ne však Svatou Pannu. <<

Podobně došlo v nepravidelných obdobích k několika dalším zjevením, a tak byla Pierina bohatě odškodňována.

Zhruba po roce od posledního vidění – 27. února 1952 – se Pierině poprvé zjevil sám Ježíš Kristus.

Vypověděla o tom : >> Byla jsem sama ve svém pokojíku, když tu se objevilo jasné světlo a v něm se náhle ukázala velká majestátná Osoba, v bílém skvostném šatu, s vousem a dlouhými vlasy, padajícími až na ramena. Byla jsem celá u vytržení a jen stěží jsem dokázala snést jeho pronikavý pohled. Ale sotva bylo vysloveno první slovo : „Dcero“ - jaká radost a štěstí ihned zaplavily moji duši! To jsem už mohla pozvednout oči a pohlédnout na něho. Vyzařovala z něho preveliká dobrota.

A s velkou něhou a laskavostí řekl : „*Dcero, jsem Ježíš z Nazareta. Syn Trojjediného Boha. Zvlášť jsem si vyvolil a oblíbil území Montichiari, aby se na něm zjevovala moje Matka Maria, Matka všech duší, Prostřednice Milostí a mého Milosrdenství. Moje Matka přijde ve vsi nádheře, která jí náleží. Dcero, miluj mě, tak jako miluji já tebe. Dej mi svůj život v lásce. Neustále myslí na má slova. Neboj se! Nermuť se, když musíš trpět za triumf mých přání. Právě proto mě smíš vidět. Přeji si,*

aby moje Matka Maria byla všemi lidmi této země lépe poznávána a milována. Mé Srdce je plné lásky k duším!“

Když mě Ježíš opustil, spatřila jsem na jeho místě zářivý kříž. Aby se mohlo popsat toto svaté vidění, bylo by zapotřebí ovládat řeč andělů. <<

Zhruba za rok – dne 20. února 1953 – se Pierině zjevil Ježíš podruhé; dejme jí opět slovo :

>> Když jsem se ve tři hodiny odpoledne modlila křížovou cestu, Ukřížovaný náhle ožil a zavolal na mne : „*Má dcero, velice tě miluji a dávám ti lásku své Matky, abys mě skrze ni uměla i ty milovat. Ukaž se hodna této milosti.*“

Pak pokračoval s obzvláštní něhou : „*Víš, dcero, proč jsem si přál, aby se moje Matka Maria při svých zjeveních v Montichiari představila pod titulem : Rosa Mystica, Maria milosti?*“ Odpověděla jsem : „*Ježíši, to nevím, k tomu mi církevní vrchnost řekla, že to je nejspíš zvolání z loretské litanie.*“ Ježíš na to řekl : „*Och, to není pouze odtud! Rád bych k tomu řekl, že oni nepochopili velký a důležitý význam tohoto zvolání.*“

Pak řekl Ježíš – slabiku po slabice a slovo po slově hláskovaně : „*ROSA chce říci – Tělo, MYSTICA – mystické; nebo také: Mystické Tělo církve. Proto se stala moje Matka „Marií Milostí“, neboť jsem jí dal moc všechny milosti rozdělovat. Skrze svou mateřskou lásku obdrží ode mne všechno. A proto jsem ji poslal do Montichiari, aby prostřednictvím tohoto výrazu „Mystické Tělo“ a „Prostřednice smíru“ seznámila se mnou celé ubohé lidstvo. Po pravdě se to také stane! Dcero, stále mě miluj, tak jak mě miluješ v této chvíli!*“ <<

Na další zjevení čekala Pierina přes osm let; došlo k němu 8. prosince 1961, tedy opět ve svátek Neposkvrněného Početí. Sděbila o něm : >> Když jsem po mši svaté vešla do svého pokojíku, a to stále ještě u sester, kde jsem byla hostem, spatřila jsem Svatou Pannu, která mě už očekávala u malého oltáříku. Jaké překvapení! Maria byla jako obvykle krásně bíle oděna.

Řekla : „*Čekám zde na tebe.*“ Po těch slovech ještě více zkrásněla a rozepjala ruce : „*Snaz se ve všech lidech milovat mého Božského Syna Ježíše.*“ Odpověděla jsem : „*Ano.*“ Zatímco jsem to říkala, spatřila jsem v její pravé ruce velkou krásně červenou kouli s křížem směřujícím vzhůru, a uvnitř jsem viděla mnoho sepjatých rukou. V levé ruce měla velkou bílou světelnou kouli a uvnitř bylo vidět kostel s věží a na ní stejný kříž. Nad tím jsem spatřila slovo POKOJ.

Svatá Panna plna vlídnosti řekla : „*Dobře si to prohlédni!*“ Odpověděla jsem : „*Ano, já rozumím, budu konat hodně pokání a modliteb a obětí za všechny lidi celé země.*“ Načež Svatá Panna k tomu dodala : „*Ano, má milovaná dcero, úkony lásky září v mém Srdci bez ustání! Trp s láskou! Miluj mlčenlivost a hovoř především modlitbou!*“ Odpověděla jsem : „*Ó, ano, Svatá Panno, budu to dělat.*“ Opustila mě docela pomalu. <<

A pak se Svatá Panna Pierině zjevila po další velké – tentokrát pětileté přestávce – až 27. 2. 1966 : >> Modlili jsme se v mém pokojíku, stále ještě u oněch sester, před malým oltáříkem Svaté Panny. Se mnou tam byl i můj zpovědník a má přítelkyně Lucie. Pojednou se zjevila Svatá Panna – Rosa Mystica.

Byla zarmoucená a řekla : „*Pierino, 12., 14. a 16. dubna po velikonocích je třeba uspořádat z Fontanelle procesí. Tuto výzvu k pokání je třeba rozhlásit.*“ Odpověděla jsem : „*Ó, to učiním ráda.*“ Maria mi pak s úsměvem řekla : „*Na bílou neděli (první po velikonocích, tj. na neděli Božího Milosrdenství) mě můj Božský Syn Ježíš Kristus pošle ještě jednou na tuto zem do Montichiari, abych*

lidstvu přinesla hojné milosti. Ten pramen od té doby bude zázračný!“

A s očima obrácenýma k nebi pokračovala : „*Počínaje touto nedělí nechť tam jsou přiváděni nemocní, a ty to zahájíš tak, že každému podáš džbán se zázračnou vodou, aby si omyl svoje rány.*“
„*Řekla jsem : „Ano, ráda to udělám.“* Nato Svatá Panna : „*To bude tvým úkolem a apoštolátem! Ted' už nesmíš žít skryta v ústraní!*“ Odpověděla jsem : „*Ano, ráda na sebe vezmu tento úkol.*“
Maria odpověděla : „*Na Bílou neděli tam budu, a ta voda se stane pramenem očisty a milosti.*“
A s úsměvem pozvolna zmizela. <<

Tak Pierině skončilo jedno dlouhé období jejího života, plné sebeodříkání, utrpení a vnitřního pročišťování, ale i velkých Božích milostí. Devatenáct let byla církevní hierarchií držena v ústraní v pošetilé domněnce, že všechno skončí a upadne v zapomenutí. Ale Boží úradky nelze žádným světským rozhodováním obcházet a anulovat. Bůh se přihlásí, kdy to nejméně očekáváme. Zjevení ve Fontanelle jsou toho příkladnou demonstrací.

A Pierina, nezlomena, ale zocelena téměř dvacetiletým čekáním, stojí opět věrně na svém místě. A ani tentokrát ji nebudou očekávat žádné pocty, pochvaly a čestná uznání. Ta se ostatně s posláním proroka vylučují.

Fontanelle

Fontanelle je místní částí Montichiari, několik kilometrů vzdálenou od dómu, kde Pierina prožila svoje dětství. Fontanelle(4), je pojmenováno podle pramene vyvěrajícího v jeskyni, do které vede asi deset kamenných schodů.

Diecézní biskup z Brescie dostal o zjevení předem zprávu a nařídil Pierině, aby o všem zachovala naprosté mlčení. Tak se tam na Bílou neděli 17. dubna 1966 průvod nekonal – přišla jen Pierina se svou přítelkyní Lucií. Obě se modlily růženec, vystupující a sestupující přitom po schodech vedoucích k prameni.

Právě když se v poledne zvonilo na Anděl Páně, zjevila se Pierině Svatá Panna a řekla jí : „*Můj Božský Syn Ježíš, který je láska sama, mě sem poslal, abych tomuto prameni dala zázračně uzdravující sílu. Na znamení pokání a očisty polib tento horní stupeň!*“ Pierina tak učinila a Svatá Panna jí pak nařídila, aby slézala dolů po kolenou a přitom políbila každý schod. Pierina uposlechla a Svatá Panna sestupovala za ní. Pak jí řekla : „*Nyní ještě jednou polib stupně. Dej zde postavit kříž.*“
A levou rukou ukázala na místo, kde si přála mít kříž.

„*Nechť nemocní a všechny mé děti nejprve prosí mého Božského Syna o odpuštění, nechť s velkou láskou políbí tento kříž a pak čerpají nebo pijí vodu.*“ Načež Krásná Paní sestoupila dolů k prameni a řekla : „*Vezmi do svých rukou bahno a špínu ... potom se umyj vodou! To nechť ti připomene, že hříchy se v srdcích mých dětí stávají blátem a špínou, ale duše umyté vodou milosti se stanou opět čistými a hodnými milosti.*“

Svatá Panna se sklonila a na dvou místech se rukama dotkla pramene. Nato řekla : „*Nechť jsou přání mého Syna Ježíše z roku 1947 oznámena všem mým dětem. Jeho přání a svoje poselství jsem*

tehdy sdělila v dómě v Montichiari. Přeji si a opakuji to, aby sem, k tomuto zázračnému prameni přicházeli nemocní a všechny moje děti. Nyní je tvoje poslání zde, uprostřed nemocných a všech, kteří potřebují pomoc.

Dále si přeji, abys řekla věřícím, že nejprve musí jít do kostela a tam uctít mého Božského Syna ve svátosti oltářní, a teprve potom at' přijdou sem. Necht' především děkují Pánu, který je tak dobrotitivý a milosrdný a který daroval Montichiari tolik lásky a milostí!"

Při těchto slovech se pozvedla do výše, rozepjala ruce a s nimi i svůj plášť, který se rozprostřel jakoby po obrovské ploše celého světa. Na její ruce visel bílý růženec. Na pravé straně pláště dole Pierina spatřila dóm v Montichiari, místo zjevení v roce 1947. Pod pláštěm spatřila Pierina několik skupin objektů. Vpravo dole to byl „Mariin hrad“ nedaleký zámek, který se řízením Božím stal místo nočního podniku domovem pro staré a nemocné kněze.

Bývalý místní farář z Montichiari, opat Francesco Rossi přičítal získání tohoto objektu zázračnému působení Marie, Mystické Růže.

Na levé straně pod pláštěm viděla Pierina velký komplex budov, kterým bylo znázorněno, že v budoucnu kolem zázračného pramene vznikne veliké středisko. Pak Maria řekla : „*Přeji si, a opakuji to, aby sem, k tomuto prameni milostí, přicházeli nemocní i všechny moje děti.*“ Potom s úchvatným úsměvem se vznesla a zmizela na nebi.

Toto důležité zjevení se nicméně církevní hierarchii nepodařilo utajit; během něho si totiž v blízkosti pramene hrálo několik dětí a ty pak doma vypověděly, že Pierina viděla u pramene Svatou Pannu.

Ke druhému zjevení ve Fontanelle došlo hned následujícího měsíce – 13. května 1966 – ve výroční den prvního zjevení ve Fatimě. Ke zjevení došlo před polednem a u pramene bylo zrovna přítomno asi dvacet lidí.

Svatá Panna Pierině mezi jiným řekla : „*Všude rozšiřujte zprávu o tom, že jsem přišla sem, k tomuto prameni!*“ Pierina se otázala : „*Jak to mám dělat, když mi nevěří a budou mi v tom zabraňovat?*“ Svatá Panna odpověděla : „*Tvé poslání je zde, tak jak jsem už o ně žádala.*“

Pierina zaprosila : „*Svatá Panno, nečiníte-li zde nějaký zázrak, církevní vrchnost mi neuvěří. Prosím vás, udělejte zázrak.*“ Svatá Panna se na Pierinu mateřsky usmála, na její prosbu však nedala žádnou odpověď a po chvíli ticha řekla : „*Můj Božský Syn je láska sama. Svět jde vstříc zkáze! Ještě jednou jsem vyprosila milosrdenství. Proto mě poslal do Montichiari, abych přinesla milosti jeho lásky, a tak bylo lidstvo zachráněno. K tomu však je třeba modliteb, obětí a pokání.*“

Pak Svatá Panna ukázala vpravo k prameni, jehož se při svém předchozím zjevení dvakrát dotkla rukou, a řekla : „*Přeji si, aby zde byla vybudována pohodlná nádrž, aby se do ní mohli ponořit nemocní. Tu druhou část pramene (ukázala vlevo) ponechejte k pití.*“ Pierina odpověděla, že to vyřídí, a pak se otázala, zda Paní opět přijde. Svatá Panna se jen pokorně usmála, ale nedala žádnou odpověď. Pierina ji prosila o pomoc a doporučila jí osoby, které se na ni obrátily. Načež se otázala, jak se má tento pramen jmenovat.

„*Pramen milostí*“, odpověděla jí Svatá Panna a na další otázku, jaké je její jméno, řekla : „*Rosa Mystica.*“ Pak Svatá Panna rozpráhla opět ruce a rozestřela doširoka svůj plášť a řekla: „*Přišla jsem, abych duším svých dětí přinesla lásku, svornost a pokoj. Prosím vás, lásku k bližním neznečišťujte žádnou špínou.*“

Pierina poděkovala a ještě se otázala, co znamená ten veliký plášť, rozprostřený na celý svět. Svatá Panna jí vysvětlila, že je znamením její velké lásky, která touží obejmout celý svět se všemi jejími dětmi a celým lidstvem.

Pierina na závěr ještě jednou zaprosila : „Co se má dít zde ve Fontanelle?“ Svatá Panna odpověděla : „*Dílo bliženecké lásky k nemocným, kteří sem budou přicházet.*“ Načež jí Pierina naznačením políbení ruky poděkovala za celé lidstvo, Matka Boží to přijala s velkou radostí, na Pierinu se dlouze usmála a pak se vznesla k nebi.

Ke třetímu zjevení zde došlo 9. června 1966 ve svátek Božího Těla, kdy bylo u pramene přítomno asi sto osob. Pierina sem přišla asi ve 3 hodiny odpoledne a poprosila přítomné, aby se pomodlili růženec. Při modlitbě čtvrtého tajemství modlitbu náhle přerušila zvoláním : „Svatá Panna je zde, pohlédněte nahoru k nebi!“

Nad jeskyní se zjevila Matka Boží plná krásy a majestátu a pak sestoupila přímo nad sousedící pole dozrávající pšenice, a to tak, že se nohama jakoby dotýkala klasů. Přítomní mohli podle směru Pierinina pohledu toto místo pozorovat. Všichni zachovali hluboké mlčení a byli velice dojati, i když Svatou Pannu skutečně viděla a slyšela jen Pierina.

Svatá Panna jí řekla : „*Můj Božský Syn mě sem dnes opět poslal. Sem, na slavnost Božího Těla, na svátek jednoty a lásky.*“ Pak rozpráhla ruce se slovy : „*Jak velice si přeji, aby se tato pšenice stala eucharistickým chlebem v mnoha smírných svatých přijímáních!*“ Pak s očima obrácenými k nebi pokračovala : „*Přeji si, aby tato pšenice dospěla v mnoha hostiích do Říma a na den 13. října došla i do Fatimy.*“ Pierina se k tomu otázala : „Mají dát všechnu pšenici?“ Svatá Panna na to odpověděla : „*Přeji si, aby mi dobrá srdce splnila toto přání. Dále si přeji, aby zde byl vybudován přístřešek se sochou, která pohledem bude ukazovat k prameni.*“

Pierina to slíbila, a Svatá Panna pokračovala : „*Přeji si, aby sem byla socha donesena v procesi, a to do 13. října. Ale přeji si, aby se ještě před tím lid v Montichiari zasvětil mému Neposkvrněnému Srdci. Montichiari je místem, které si vyvolil můj Božský Syn, aby mě sem posílal a já mohla přinášet milosti jeho lásky!*“

Pierina se otázala, zda se zasvěcení má vykonat ráno nebo až při přenášení sochy. Svatá Panna jí sdělila, že se tak má stát před přenesením sochy. Načež jí Pierina poprosila o zázrak, Svatá Panna se však jen usmála a chtěla se už vzdálit, ale Pierina jí prosila, aby se ještě na chvíli zdržela. Svatá panna jí vyhověla, a toho Pierina využila, že jí doporučila různé osoby a vyprošovala požeňání kněžím a řeholníkům. Na otázku, zda ještě přijde, Svatá Panna neodpověděla, ale při loučení řekla Pierině s velkou láskou : „*Budu vždycky s tebou.*“

Ke čtvrtému a poslednímu zjevení ve Fontanelle došlo 6. srpna 1966 o slavnosti Proměnění Páně. Toho dne asi o půl třetí odpoledne šla Pierina k prameni, kde bylo přítomno asi 200 osob. Kolem třetí hodiny je Pierina vyzvala, aby se všichni společně pomodlili růženec.

Při čtvrtém tajemství se jí opět zjevila Svatá Panna a sdělila jí : „*Můj Božský Syn mě k vám opět poslal, abych požádala o světovou jednotu nápravných svatých přijímání. Má se tak stát 13. října. Tento den nápravných svatých přijímání je třeba rozšířit po celém světě a už v tomto roce 1966 má být konán poprvé a pak každoročně opakován. Oněm kněžím a věřícím, kteří budou podporovat tento eucharistický úkol, slibuji hojnost svých milostí.*“

Pierina se ještě jednou otázala na onu pšenici. Svatá Panna jí odpověděla : „*Nechť z této pšenice*

pošlou mému milému synu papeži Pavlu VI. A necht' mu řeknou, že je to pšenice z jeho bresciánské domoviny od Montichiari a že je požehnána mou návštěvou. Necht' mu také řeknou, co si přeje můj Božský Syn Ježíš Kristus, i o tom, co bylo požadováno pro Fatimu.

Načež se Pierina otázala, co se má stát se zbylou pšenicí. Svatá Panna jí řekla, aby z ní udělali malé bochníčky a rozdělovali je zde u pramene, snad onoho 13. října, na paměť její návštěvy; má to být znamení vděčnosti od dětí, obdělávajících půdu.

A dále : „Po mém Nanebevzetí jsem se vždycky jako Matka a Prostřednice stavěla mezi svého Božského Syna Ježíše Krista a celé lidstvo. Jaké množství milosti jsem ve všech těch stoletích poskytla! Kolik dobrodiní jsem rozdala, kolik trestů jsem zadržela! Kolik rozhovorů jsem vedla s dušemi! Kolik návštěv jsem učinila na zemi, abych přinášela svoje poselství! Ale lidé soustavně pokračují v urážení Pána. Odtud mé přání po světové jednotě smírných přijímání. Je to akt lásky, vděčnosti Božích dětí svému Pánu. Vyvolila jsem si toto prosté místo v Montichiari, neboť v těchto jednoduchých, skromných venkovských lidech lze ještě nalézt pokoru, jaká byla v chudém betlémském chlévě. Toto místo, na němž se stále lidé budou mnoho modlit, bude místem bohatým na požehnání!“

Pak Pierina Svaté Panně doporučila kněze, řeholníky a matky dětí, které zde byly přítomny, a prosila i za všechny, kteří s ní pracují na této věci, aby byla vyplněna jejich přání. I za ty, kteří ji obzvláště milují a uctívají. Načež se ještě otázala, proč Svatá Panna neučiní nějaký zázrak, by jí lidé uvěřili. Maria odpověděla : „*Lid už to sám potvrdil.*“ Po těchto slovech zmizela směrem k nebi.

Zde ještě budiž připomenuto, že Mariino přání ohledně oné pšenice bylo splněno. Jedna část zrna byla odevzdána Svatému Oci v Římě, který ji požehnal. Z této části díl dostal fatimský biskup, který si ho vzal s sebou do Fatimy. Zbytek byl rozdělen po římských farách a mezi ty, kteří o pšenici poprosili. Z této pšenice bylo napečeno mnoho hostií, které byly konsekrovány pro smírná svatá přijímání, a to především ve Fatimě.

Druhé období zjevení bylo tím u konce. Z nařízení biskupského úřadu totiž už Pierina nesměla k prameni do Fontanelle chodit, čemuž se opět pokorně podrobila.

Zjevení pokračují

Prostou a pokornou ženu bylo možno drtit nespravedlivými rozhodnutími, lidským příkazům se však nepodrobila Boží moc, která je nade všemi lidskými zákazy a rozkazy. Svatá Panna se Pierině zjevovala nadále, a to na různých místech – až do roku 1983. Tak došlo k několika desítkám zjevení, jejichž rozsah činí asi 60 tiskových stran.

12. října 1968. >> Svatá Panna se kolem poledne zjevila v mé malé kapli a s úsměvem řekla : „*Má dcero, bud' dobré myslí. Nic tě nesmí znepokojovat, vůbec nic! Jsem nebeská Matka a jsem stále u tebe a u všech dětí, které mě milují, a rozdílím jim své milosti. Řekni svým dětem, že si přeji, aby u pramene, který jsem požehnala a kam tak mnohé mě přicházejí uctívat, se především modlily růženec. Jsem tam já sama, spolu s nebeskými anděly, a tyto modlitby tak četných srdcí, hořících láskou ke mně, nabízím Pánu. Tak dochází ke spojení země s nebesy! Ó, kolik milostí jsem už těmto dětem rozdala! Všechny vidím a všem žehnám. V této hodině své mateřské výzvy si přeji, aby se du-*

še po celém světě nabízely mému Božskému Synu Ježíši Kristu, neboť tento svět je ve velikém nebezpečí, že bude zničen. Ale je to především moje láska, která přichází na pomoc církvi mého Božského Syna Ježíše Krista, církvi, nalézající se v hrůzoplňné apokalyptické temnotě. A s těmi dětmi, které ještě milují Pána a slyší vyzvání mé mateřské lásky, ještě jednou dosáhnou Milosrdenství a lidstvu budu moci přinést pokoj a víru!“ <<

15. května 1969. >> Svatá Panna se opět zjevila v mé kapliče a s úsměvem mi řekla : „*Bůh je láska! Jsem poslána Pánem, ne abych udělovala rozkazy, ale abych přednesla jeho přání! Ó, jak toužím, aby mé děti jednaly podle nich! U pramene jsem stále přítomna a sbírám modlitby, které jsou tam s velikou láskou nabízeny pokornými dětmi. A plním Pánovu vůli a rozdělují prostřednictvím své mateřské lásky jeho milosti.“*

Pak řekla s velikou důstojností : „*Ztotožňuji se s poslušností, kterou prokazuješ vůči svému biskupu podle příkladu, který nám jako první dal můj Božský Syn Ježíš Kristus, který se ponižil v poslušnosti až ke smrti na kříži. Ó, má dcero, poslušnost a pokora jsou velkou obětí, ale náš Bůh za to dává duši pokoj a povolnost, které jsou vůči němu tou pravou láskou. Pohled, milovaná dcero, nyní je čas mé výzvy. Poslušnost je pokoj, který přichází od Pána. Oproti tomu odporování je zkázou duše. Ó, moje dcero, modli se a dávej mi hodně lásky, abych ji mohla přinést Pánu. Opouštím tě teď s Pánovým požehnáním!“ Načež Svatá Panna zmizela. <<*

14. února 1970. >> V mé kapliče v Montichiari se opět zjevila Svatá Panna, obzvláště krásná a plná majestátu. Pak řekla : „*Pierino, přicházím ještě jednou a žádám o modlitby, modlitby a pokání. Duše, tolik duší je v nebezpečí, že budou zatraceny. K jejich záchraně je zapotřebí obětí a pokání. Do Montichiari jsem přinesla všechnu svou mateřskou lásku.“*

Načež roztáhla svůj plášť a pod ním, tak jak se nezměřitelně rozšířil, jsem viděla mnoho domů, kostelů a mnoho lidu ...

„Pohled, moje láska do sebe pojímá celý svět. Může být něco většího, než je tato činnost? Obětuj s láskou. Dávej mlčky a hovoř především modlitbou! Modlete se růženec! Dcero, pohled na tento růženec! Všichni, kteří se ho modlí, dostanou ode mne mnoho milostí, Růženec je silným spojením s mým Srdcem ...“ <<

19. května 1970. Toto zjevení má zvláštní a dalekosáhlý význam. Svatá Panna se jako obvykle zjevila ve svém bílém plášti a na něm se třemi růžemi – bílou, červenou a zlatou. V pravé ruce měla opět růženec, ten však na konci neměl křížek, ale medaili. Maria rozevřela ruce směrem dolů a ukázala v obou dlaních kulatou, zlatě se lesknoucí medaili.

V pravé ruce ukázala líc medaile : byl na ní vyražen obraz, jak Maria stojí se sepjatýma rukama na schodech, s hlavou jako obvykle zlehka skloněnou. Nad hlavou a pod nohama na schodech byly tři růže. Vpravo od Svaté Panny byl na okraji medaile nápis ROSA a vlevo MYSTICA.

Pak ve své levé ruce ukázala druhou stranu medaile : tam byla vyražena kruhová kaple se třemi velkými branami. Kolem byl nápis : MARIA, MATER ECCLESIAE – Maria, Matka církve.

Svatá Panna pak k tomuto vidění prohlásila : „*Přeji si, aby byla ražena medaile, tak, jak ji zde ukazují ... Pán mě poslal do Montichiari, neboť si ho vyvolil, abych tam rozdávala dary jeho lásky : Dar pramene milostí a dar medaile mé mateřské lásky. Pohled, přimluvila jsem se, aby se tato medaile rozšiřovala jako dar všeobecné lásky. Mé děti mě budou nosit na svém srdci. Budou mě nosit všude. Všem jim slibuji všechnu svou mateřskou ochranu, plnou milosti. V této době mnozí chtějí*

zničit úctu a lásku ke mně. Ale medaile mé mateřské lásky je znamením, že moje děti mají stále u sebe Pánovu Matku, Matku lidstva. Pohled, toto je triumfem všeobecné lásky. Požehnání Pánovo a moje láska nechť jsou se všemi dětmi, které u mne hledají svoje útočiště.“

25. června 1971. Maria : *„Modlete se, modlete se přece a vybízejte k modlitbě! Tak mnoho mých dětí se nachází v temnotě! Už nechtějí Boha! Ó, církvi mého Božského Syna Ježíše Krista, v jakém boji se nalézáš! Právě proto nad lidstvem rozprostírám plášť své lásky. Proto je zapotřebí modliteb lásky, modliteb smíru. Ó, lidstvo se řítí vstříc velké zkáze. Tak mnoho duší jde do zatracení, ó, ubohá církvi mého Božského Syna Ježíše Krista! Modlete se, děti, činite pokání, tak k vám snažně volá Srdce Matky Páně. A znovu opakuji, dcero, že právě v této době je třeba se shromažďovat kolem Pána v modlitbě a lásce. Tolik dětí ho opouští a zrazuje. Je zapotřebí věrných a silných duší, aby dosvědčily světu, že Ježíš Kristus svou obětí ukázal své Srdce, plné milosrdné lásky. Do Montichiari jsem přišla, abych hovořila o Pánově lásce a přivolávala duše zpět k lásce k Bohu. Toto je úpěnlivá výzva a poselství Pánovy Matky!“*

5. srpna 1972. Matka Boží, naplněná bolestí, říká Pierině : *„Ó, jak je to smutné, když musím přihlížet tomu, jak se mé děti vzdalují Bohu, svému Otci ... Časy se zatemňují, všude je plno zmatku a hrůzy. Ale budou-li se lidé modlit a činit pokání, mateřské Srdce ještě na Pánovi vyprosí, aby se celému světu navrátilo světlo, láska a pokoj. Neboť v plánu Boží lásky je stále ještě Pánovo Milosrdenství. Právě nyní je čas, abych k vám hovořila, neboť je to čas, kdy chtějí Boží dílo zcela zatemňovat a chtějí popírat, že si mě Bůh vyvolil za svou Matku. Ano, jsem Pánovou Matkou a Matkou lásky pro celé lidstvo. Děti, milujte se s bratrskou láskou a Pánův pokoj bude triumfovat.“*

22. června 1973. Pierina : *>> Bylo asi 19.30. Seděla jsem ve své kuchyňce a psala dopis. Počasí nebylo vůbec hezké – venku zuřila bouře. Náhle jsem v Mariině kapli spatřila světlo. Nejprve jsem myslela, že to je opět zapojen proud, který byl během bouře přerušen. Proto jsem tam šla, abych zhasla.*

Ale jaké překvapení! Svatá Panna byla zde! Jaká radost! Ihned jsem jí poděkovala, že přišla. Vlídne se na mne usmála a řekla : „Nyní a pokaždé mě Pán posílá, abych lidstvu přinášela jeho lásku, milosrdenství a své mateřské pozvání, aby moje děti mohly pocítit bušení tohoto Srdce. Přeji si, aby bylo vyplněno moje přání : Fontanelle nechť se promění v maják víry, modliteb a pokání!“

Otázala jsem se, jaké modlitby a jaká pokání máme konat, Svatá Panna odpověděla: *„Modlitby víry, modlitby lásky, modlitby oslavné, modlitby prosebné,“* a s úsměvem dodala : *„Svatý růženec.“*

Nějaký čas setrvala v mlčení, pak pokračovala : *„Ano, na tomto místě si přeji pokání jako smír za lidské hříchy. Nechť lidé s tímto duchovním úmyslem putují pěšky po mostu na ulici až k místu Fontanelle a nechť se modlí, opravdu modlí! Je třeba s tím okamžitě začít! Dosud to konalo jen málo lidí!“*

Zeptala jsem se Svaté Panny, zda se to má konat jednotlivě. Odpověděla : *„Ano, ale i ve skupinách a v procesích, ale je přitom třeba se modlit kajičné modlitby.“*

Nato jsem si dodala odvahy a otázala se : *„Mám velkou prosbu, Svatá Panno : Proč se zjevujete pod jménem Rosa Mystica? Jaký význam to má pro církev?“*

S úsměvem mi odpověděla : *„To není žádná nová pobožnost, ale souvisí to s okamžikem – v něm to má svůj počátek – kdy se můj Božský Syn Ježíš Kristus stal Člověkem. Ono FIAT vykoupení a FIAT mé spolupráce je symbolicky vyjádřeno nejkrásnější květinou : Mystickou Růží. Jsem Ne-*

poskvrněné Početí, Matka Ježíšova, Matka Milosti, Matka mystického Těla svaté církve!

Právě proto mě v roce 1947 můj Božský Syn Ježíš Kristus poslal do Montichiari, kde jsem se ve středu kostela, uprostřed tak velkého množství dětí, svýma nohama dotkla země. Tím mělo být ozřejmeno, že já, Maria, jsem Matkou mystického Těla Kristova. Tehdy to byla současně i výzva pro všechny děti celé církve k modlitbě, pokání a smíru, neboť začaly hrozit temné doby bezbožnosti, jak se to potom skutečně začalo dít. A jak je tomu už dnes, kdy ochabuje láska k Pánu a jeho Matce!

Dopřejí-li však lidé této výzvě sluchu, Pánovy milosti a jeho nekonečné milosrdenství k církvi mého Božského Syna přivedou Mystickou Růži k novému rozkvětu. Montichiari se stane horou, z které bude na celý svět vyzařovat mystické světlo; ano, to se splní!“

Vyslechla jsem všechny tyto nádherné věci a řekla jsem : „Svatá Panno, proč neučiníte nějaký zázrak, aby církevní vrchnost mohla ve vaše zjevení uvěřit?“

Odpověděla na to : „*Kolik dobrodiní jsem už v této době vykonala, kolik milostí rozdělila. Nyní a stále znovu! Ale tím nejzřejmějším zázrakem bude návrat dětí k opravdové víře, k opravdové lásce k Pánu, pak bude následovat opětné sjednocení ve víře a pokoji po celém světě.*“

Pak Svatá Panna pozvedla oči i ruce k nebi a řekla : „*Svolám od Pána hojnost požehnání pro všechny děti, které pomáhají, abych byla více milována a poznávána a které se odvážně zasazují, aby přání, mnou vyslovená, byla splněna. Jim všem slibuji svou mateřskou lásku a Pánovu milost!*“

Po těchto slovech zmizela a zanechala ve mně velkou radost, která se nedá srovnat s žádnou radostí celého světa. Do mé duše vlila novou odvahu, abych ještě s velkomyslnější připraveností dokázala přijímat všechna ponížení, jen abych splnila její přání. <<

15. května 1974. >> Modlila jsem se ve své kapličce svatý růženec. Přitom mě tížily velké vnitřní starosti. Když jsem z rozkazu biskupa Msgre Giacinta Trediciho musela strávit více roků v Brescii v jednom ženském klášteře, poznala jsem tam jednu zbožnou vdovu, která se mi stala velkou pomocnicí a dobroditelkou. Tato žena byla nyní smrtelně nemocná a ve dne v noci potřebovala mnoho obětavé lásky a péče. Převzala jsem tuto neustálou službu i noční bdění. K tomu se však i v mé vlastní rodině přihodil velmi těžký případ nemoci. Protože jsem musela pomáhat všude, nedostala jsem se vždy ke svým modlitbám a ostatním cvičením, jak jsem byla zvyklá.

Když jsem se při modlitbě růžence kvůli tomu trápila, neočekávaně se v překrásném nebeském světle zjevila milá Matka Boží a řekla mi : „*V Srdci mého Božského Syna Ježíše Krista není nic ztraceno. I skutky lásky k bližnímu jsou modlitbou. Pravá láska k bližnímu je i opravdovou láskou k Bohu. Ó, kéž by jen pozemské děti pochopily Boží lásku! Jaký mír by ve světě zavládl, kdyby v něm byla opravdová láska k bližnímu! Místo toho urážejí Pána těžkými hříchy!*

Dnes nastala doba, kdy se člověk vyvyšuje dokonce nad samého Boha. To je skutečné zlo, jemuž propadla většina lidí svými bezbožnými názory, rozšířenými po celém světě. A tak mnoho lidí spěje k záhubě.“

Tato slova pronesla Svatá Panna s nesmírným zármutkem. Ale pak se její tvář změnila a vzala na sebe výraz radosti. Řekla : „*Ale tiché a skryté modlitby a oběti smírných duší stále přivolávají Pánovo milosrdenství!*“

Pak následovalo několik soukromých vzkazů. Před odchodem Maria ještě řekla : „*V této kapli, kde*

se už předneslo tolik modliteb a kam přichází se svými starostmi a bolestmi tolik mých dětí, jsem vám vždycky zcela nablízku, abych vám mohla rozdávat milosti svého Božského Syna Ježíše Krista.“ <<

29. června 1974. >> Bylo asi 10 hodin dopoledne, modlila jsem se růženec. Přitom jsem se modlila především za svou velkou dobroditelku – Marii, která byla už po několik měsíců těžce nemocná a mnoho trpěla. Uprostřed modlitby se zcela neočekávaně zjevila Svatá Panna. Jaká radost!

Hned navázala na mé myšlenky o těžce trpící a řekla plná dobroty a lásky, ukazujíc pravou rukou vzhůru : „*Ona bude brzo u mne v nebi.*“ (Marie skutečně za několik dní zemřela.) „*Všechny oběti a bolesti, které jsou posvěceny dobrým úmyslem, se stávají zdrojem hojných milostí pro celý svět a pro samotnou duši bohatou odměnou, čekající na ni v nebi.*“

Pak jsem Svaté Panně doporučila různé nemocné a mnoho proseb a žádostí, které mi byly svěřeny. Svatá Panna k tomu řekla : „*Se svou mateřskou láskou jsem vám stále zcela nablízku.*“ Pak jsem připomněla : „Svatá Panno, 13. července – ve výroční den vašich zjevení – přijde mnoho poutníků a ve Fontanelle se bude konat mnoho modliteb a noční smírná pobožnost, a to především za kněze, řeholníky a nová povolání.“

Zatímco jsem ještě mluvila, Svatá Panna mi ukázala obraz s velkým množstvím lidí a pravila: „*Řekni těmto mým dětem, že je velice miluji a že jejich modlitby a oběti, vykonané z lásky, budou už v tomto životě odměněny hojnými milostmi. Obzvláště se však budou radovat v nebi, kde uvidí, jak tyto oběti, vykonané z lásky k svaté církvi, budou zářit velkou slávou.*“

Náhle se v mé mysli vynořilo zjevení ze 13. ledna 1951, kdy ve zlatě zářícím oblouku bylo vidět nápisy : Fiat della Creazione, Fiat della Redenzione, Maria della Corredenzione. Tehdy jsem při této nádherné podívané současně slyšela zpívat překrásný chór, a tak jsem se teď otázala : „Svatá Panno, Tenkrát jsem slyšela zpívat líbezný chór. Byli to nebeští andělé?“

Načež celá postava Svaté Panny se rozzářila posvátným majestátem : „*Ano, byli to skutečně svatí andělé! Šťastný člověk, který se odporoučí ochraně svého strážného anděla a řídí se jeho vnuknutími! Neboť strážný anděl se o svěřenou duši stará ustavičně a s velkou péčí. Když pak jeho duše obdrží zaslouženou odměnu nebeské blaženosti, vyprovází ji tam, a v nebi tato duše smí spolu se svým strážným andělem a ostatními sbory jásavě zpívat všemohoucímu Bohu a Otci!*“

Při těchto slovech se náhle plášť Svaté Panny rozprostřel na obě strany a rozšířil se do obrovských rozměrů jako nekonečný nebeský stan, tak jak jsem to už jednou viděla, ale teď jsem pojednou spatřila tisíce andělů, kteří tento plášť rozšiřovali. Byli to malí, velcí a nejmocnější andělé, stupňovitě seřazení jako bezbřehé moře. Měli na sobě skvostná roucha, koruny, čelenky s diadémy a nejrůznější symboly. Rozprostírali a rozšiřovali plášť Svaté Panny do nekonečného nebeského stanu. Pod nimi jsem docela blízko na velké rovině uviděla mnoho lidí. Byli mezi nimi biskupové, kněží, řeholníci i mnoho mužů, žen a dětí. Některé z nich, především jednoho biskupa, mnoho kněží a známých jsem mohla docela jasně rozpoznat, ale většinu z nich jsem neznala. Všichni společně, andělé i lidé, zpívali sborově : „Svatý, svatý, svatý je Pán! Jemu patří všechna láska, čest a sláva na věčnost! Maria, Matko Boží, Matko milostí i ty buď velebena nebem i zemí po všechny věky!“

Nevím, jak dlouho trvala tato majestátná nebeská podívaná. Byla jsem unesena do takového žaru lásky, že jsem už nebyla vůbec schopna na něco jiného myslet nebo se tázat. <<

8. září 1974. >> Bylo asi 13 hodin; modlila jsem se ve své kapli svatý růženec, když se zcela neoče-

kávaně objevila Svatá Panna. Jako vždy byla plná krásy, světla a dobra. Řekla mi : „*Jsem Maria, Matka církve. Pro tuto církev, pro Svatého Otce, pro kněze a všechny děti církve prosím o modlitbu, modlitbu, modlitbu, aby se do srdcí opět vrátila pravá láska k Pánu. A také pravá láska k bližnímu, skutečná láska k bližnímu!*“

Odpověděla jsem na to : „*Ano, Svatá Panno, s vaší pomocí to chci konat a dávat všude na vědomí!*“

Pojednou mi Svatá Panna ukázala fasádu velkého kostela s pěti oblouky. Na prostředním oblouku chrámové fasády se uprostřed zvedal jakoby malý sloup nebo kříž a z jeho středu se po zemi rozbíhaly zářivé blýskavé paprsky. Střední oblouk uzavíral hlavní loď kostela. Vpravo a vlevo se klenuly oblouky nad postranními loděmi. Celek tedy tvořil pětিলodní chrám. Nejprve jsem viděla vnější hlavní fasádu kostela, do něhož vedlo pět bran. Ale pak jsem spatřila vnitřek kostela. Kostel byl plný lidí, a to lidí všech barev a ras, bílých, žlutých, černých atd ... Otázala jsem se : „*Svatá Panno, co znamená tento kostel?*“

Odpověděla mi : „*Pán, můj Božský Syn Ježíš Kristus, mě poslal, abych celému lidstvu přinesla dar. Přeje si, aby takový chrám byl vystavěn ve Fontanelle. Oněmi pěti oblouky, pěti loděmi a pěti kopulemi má vyjadřovat, že by do své náruče rád pojal všech pět světadílů.*“

Po malé přestávce pokračovala : „*O pomoc a ochranu zvláště žádejte svatého archanděla Michaela, aby bránil církev proti všem hrozcím úkladům! Neboť ještě nikdy nebyla církev v takovém nebezpečí, jako je dnes! Já se také za ni stále přimlouvám. I z tohoto malého místa zazáří světlo!*“

Náhle se Svatá Panna rozzářila ještě větším majestátem a řekla : „*PÁNOVO SVĚTLO SKUTEČNĚ PŘIJDE!*“

Odpověděla jsem na to : „*Díky, Svatá Panno, za všechnu vaši lásku k nám! Ale jak mám vaše přání oznámit církevní vrchnosti?*“

Tu mi selhal hlas převelikým žalem, neboť právě tohoto rána, zrovna ve svátek Narození Panny Marie, byly na dveřích dómu v Montichiari opět vylepeny vyhlášky proti zjevením. Už před delší dobou byly odstraněny; nyní byly zřejmě vytištěny nové. <<

Zde učiňme odbočku a citujme, jaké stanovisko k tomu opětnému zákazu zaujal otec Rossi, dlouholetý místní farář až do roku 1971 : „*Toto prohlášení, namířené proti věrohodnosti zjevení Růže Mystické v Montichiari, těžce uráží pravdu, spravedlnost a lásku. Já sám jsem byl už několikrát svědkem, jak ti největší protivníci zjevení zemřeli náhlou a nepředvídanou smrtí. Bůh nedopustí posmívání! Především však nedovolí, aby byla beztrestně urážena jeho Svatá Matka. Vím však s určitostí, že Msgre Luigi Morstabilini z Brescie, za těmito církevními útoky nestojí. Při jedné vizitaci v Montichiari se před ním nesměli tito odpůrci objevit, a tak se během jeho pobytu z Montichiari vzdálili, ale později, po jeho odchodu, se zase vrátili. Slyšel jsem rovněž tento biskupův výrok : - - Opět a opět je na mě z různých stran naléháno, abych přísně zakročil proti uctívání Růže Mystické a předešel velkému přílivu poutníků do Montichiari. Kdyby to však přece jen bylo pravé zjevení Svaté Panny, jak těžkou odpovědnost a vinu bych na sebe uvalil, a to bych rozhodně nechtěl!*“

Ted' opět dejme pokračovat Pierině : >> Když jsem ráno ve svátek Narození Panny Marie tyto nepravdy opět spatřila na chrámových dveřích dómu, pocítila jsem nad tím bodnutí u srdce a po celý den jsem vnitřně cítila velkou bolest.

Svatá Panna zřejmě věděla o tomto mém vnitřním utrpení a porozuměla mu, neboť mi řekla se

zvláštní srdečností : „*Já jsem již v té věci zasáhla. Už jsem promluvila svým milým dětem do srdce a dodala jsem jim odvahy, aby byly nadále posly mé lásky, mého poselství a lásky k bližním!*“

Při těchto slovech mi Svatá Panna ukázala živý obraz: Vedle Svaté Panny jsem viděla Svatého Otce, velký počet biskupů (jednoho z nich jsem jasně poznala), rovněž množství kněží, mimoto mnoho řeholníků a laiků. Velké množství lidí, na které Svatá Panna hleděla plna lásky, a oni k ní vzhlíželi plni radosti. Já jsem pro ně s radostnou odvahou vyprošovala její požehnání. Nato mi řekla : „*Já jsem jim stále nablízku, abych je posilovala Pánovou milostí. Ale řekni jim také, aby se ještě více a s láskou modlili, obětovali a usmiřovali.*“

Řekla jsem k tomu : „*Díky vám, Svatá Panno, jak velice bych si přála, abyste byla ode všech ještě více ctěna a milována! Proto vás prosím o pomoc, neboť já sama jsem tak nepatrná a ubohá!*“

Svatá Panna se na mne dobrotivě usmála a pravou rukou učinila dojemné láskyplné gesto, které naznačovalo : „*Pomohu ti.*“ <<

30. ledna 1975. >> Modlila jsem se večer ve své kapli, když se asi v 21.30 hodin neočekávaně zjevila Svatá Panna a řekla : „*Časy jsou stále plné zla. Hrozí teď veliké nebezpečí. Dojde to tak daleko, že se lidé budou domnívat, že je všechno ztraceno! Ale já jsem přece Matka, která svým dětem otvírá své milující srdce a chce je zachránit. Stále se s láskou za ně přimlouvám, prosím o modlitby a jsem připravena je přijímat, a to především modlitby a oběti tichých, skrytých, obětujících a usmiřujících duší. Takové oběti z lásky přispívají k tomu, že s tím větší okázalostí se vracím do svaté církve.*“

Potom pokračovala s výrazem bolestného smutku : „*Jak jsi i ty sama mohla pozorovat, způsobila lidská nestálost zmatek na nejvyšších místech v církvi. Chtějí mne, Matku vyhostit ze svaté církve a odtrhnout od srdcí mých dětí. Ale můj Božský Syn s láskou přinese světlo, a bude to nádherné světlo, až On bude konečně vládnout jako Král nebe i země se všemi poctami, které mu náleží.*“

Nyní Svatá Panna zazářila nádherným majestátem a dodala : „*A tyto jeho pocty náleží i jeho Matce, neboť tak tomu bylo v církvi vždycky.*“

Odpověděla jsem : „*Ó, díky, Svatá Panno! Oznamím to církevní vrchnosti, aby vaše přání byla splněna!*“ Nato opět Svatá Panna : „*Ano, oznam jim, že přináším duším lásku, pokoj a svornost a že jim rozdávám z celého srdce hojnost Pánových milostí!*“

Nyní jsem měla možnost přednést Svaté Panně veliké množství proseb, které mi byly svěřeny. Odpověděla : „*Pierino, působíš mi velkou radost, když mě s takovou důvěrou o něco prosíš. Řekni všem dobrým a ušlechtilým duším, které zde už pomáhaly a stále pilně pracují a pomáhají, že jim všem slibuji svou zcela zvláštní ochranu a hojnost milostí. Pierino, modli se a přičiňuj, aby se lidé co nejvíce modlili, a tak se Pánovo milosrdenství mohlo rozlévat na celé lidstvo, které je v tak velkém nebezpečí. Planu láskou a touhou zachránit svět!*“ <<

8. dubna 1975. >> Modlila jsem se časně zrána asi 6.25 hodin ve své kapli, když se neočekávaně zjevila Svatá Panna v obdivuhodné kráse a ve zvláštním zářivém jasu.

S láskyplným úsměvem pravila : „*Jsem velmi spokojena, že se nyní konečně splnila aspoň malá část mého přání, o kterém, jsem už dříve mluvila, a to, aby moje socha byla nesena v procesí do Fontanelle.*“ <<

Zde je třeba opět učinit odbočku a připomenout, že při svém třetím zjevení ve Fontanelle 9. června 1966 Svatá Panna žádala o sochu, kapli a procesí. Příčiněním tehdejšího faráře byly socha skutečně zhotovena a ve Fontanelle pro ni postavena malá kaple na místě, kde se Svatá Panna zjevila nad polem zralé pšenice. Když byla socha přinesena do Montichiari, zvedla se proti farářovým plánům taková bouře odporu, a to především z církevních míst, že přání Svaté Panny, aby se konalo v dómě zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci a potom slavnostní procesí se sochou do Fontanelle, se nesmělo splnit, a rovněž nebylo vykonáno ani zasvěcení ani procesí. Socha byla donesena se vši tihostí až navečer do kaple poblíž Fontanelle, odkud každého jitra před pátou hodinou byla na radu faráře dvěma muži nenápadně donášena do Fontanelle a tam vystavena v kapli. Mariin požadavek byl aspoň zčásti uspokojen na Bílou neděli 6. dubna 1975, kdy bylo dopoledne do Fontanelle uspořádáno procesí a v jeho čele nesena asi metrová socha Mystické Růže.

Po tomto vysvětlení nechejme pokračovat Pierinu : >> Potom se Svatá Panna zaskvěla v ještě pronikavějším světle a řekla : „*Toto místo Fontanelle, na němž tak bohatě vyvěrá voda, je od Pána Ježíše požehnáno a je také posvěceno mým zjevením a mou přítomností. Zde budou mnohým dětem uděleny velké milosti. Zde dám hojně milostí všem svým dětem, které mne milují, ctí a přinášejí oběti.*“

Den předtím se o mně šířila zlá pomluva. Když jsem si na to vzpomněla, Svatá Panna na to navázala a řekla : „*Můj Božský Syn Ježíš Kristus byl přibit na kříž, protože mu také nevěřili. Ale ve své velké lásce, umíraje na kříži, jim odpustil. Odpusť i ty z upřímné lásky, snášej to velkomyslně a modli se za pomlouvače. Při svém nejbližším svatém přijímání obnov ještě jednou zvlášť tuto obět láskyplného odpuštění!*“

Pak na sebe Svatá Panna vzala výraz nevýslovného bolu a s očima plnými slz povzddechla : „*Ó, kdybys věděla, kolik mých dětí jde po cestě záhuby!*“

Po chvíli se opět ukázala v onom zvláštním překrásném světle a radostně řekla : „*Ale modlitba a smírné oběti mnohých duší zabraňují, aby na lidstvo přišel opravdu Boží trest. Moje láska se stále znovu přimlouvá u mého Božského Syna Ježíše Krista. Modlete se a přinášejte skryté oběti!*“ <<

3. července 1975. >> Když jsem se vrátila v 8 hodin ráno ze mše svaté a svatého přijímání, jako obvykle jsem ještě vzdala díky ve své kapli před sochou Mystické Růže. Tu se zjevila Svatá Panna. Když jsem ji spatřila, napadly mě myšlenky, které jsem Matce Boží hned sdělila : „*Ó, Svatá Panno, mám takovou radost, že jste přišla. Ale při vašem posledním zjevení jsem byla jakoby spoutána a nemohla jsem promluvit ani slovo. Pak mi to bylo líto!*“ <<

Zde je třeba opět vysvětlení : 14. června téhož roku bylo do Pierininy kaple přineseno k posvěcení 12 „putovních soch“ Mystické růže, asi 70 cm vysokých. Když kněz v přítomnosti Pieriny a její přítelkyně Lucie vyslovoval předepsané církevní modlitby, Pierině se na krátkou chvíli zjevila Maria, ale pronesla jen několik slov a svoje požehnání. Teprve až po jejím zjevení Pierina padla na kolena, ačkoliv vždycky tak činila hned na počátku. Maria k tomu podala následující vysvětlení : „*Kněžské požehnání je na této zemi něco tak velikého, že na ně při svém zjevení musím brát zřetel. Pohled, Pierino, právě to byl důvod, proč jsem ti během něho uložila nehybnost a mlčení! To mělo naznačit velikou důstojnost svatého kněžství ustanoveného mým Božským Synem Ježíšem Kristem.*“

Pierino, řekni všem ušlechtilým a věrným duším, které poslechlly naši výzvu a z lásky se modlí, obětují a usmířují, že je Pán miluje i když se jim lidé posmívají a tupí je. A milují je i já. Z celého srdce jim slibuji opravdové požehnání z nebe a mnoho duchovních radostí. Pierino, modli se, modli se a působ, aby se i ostatní lidé hodně modlili! Časy jsou stále horší pro satanskou a bezbožnou za-

slepenost, která se po celém světě snaží mařit vykupitelské dílo Božského Spasitele. Nyní je hodina modliteb, hodina dobrých příkladů, hodina obětí, hodina věrnosti a statečného jednání! Vytrvejte odvážně a statečně, spojeni ve vzájemné lásce, abyste církvi opět vyprosili pokoj a svornost.

Já jsem svým dětem opravdu Matkou plnou lásky. Chci pomáhat a zachraňovat. Montichiari, kam jsem přišla s Pánovým poselstvím, nabude nesmírného významu. Odtud vyjde veliké a nádherné světlo na mnoho duší celého světa. Ale proto ty musíš tiše trpět a s láskou přinášet oběti. Rozšiřuj všude lásku mého mateřského Srdce!“

>> Nyní jsem směla milé nebeské Matce přednést svá naléhavá přání a prosby, které mi byly odpučeny, Svatá Panna k nim vlídně řekla : „*Ano, pověz všem, že je všechny přijímám pod svou zvláštní milostiplnou ochranu. Především ty, kteří tak šlechetně pomáhají, aby moje přání byla splněna.*“ <<

31. srpna 1975. >> Asi v 10 hodin dopoledne jsem ve své kapli spatřila nebeské světlo. V tom světle se zjevila Svatá Panna, nesmírně krásná a řekla : „*Pierino, jak často jsem už k tobě přicházela, abych přinášela lásku, milost a Pánovo světlo. Povzbuzovala jsem své milované děti, aby plnily a dál rozšiřovaly přání, která jsem vyslovila. Všechny tyto mé děti, které mě milují, přivedu k Pánu ...*“

Teď jsem se mohla otázat : „*Svatá Panno, jste spokojena, že je vám prostřednictvím putovních soch prokazováno tolik lásky a úcty?*“

Odpověděla s radostným úsměvem : „*Opravdu, jsem! Jsem stále doprovázena celými sbory svatých andělů, kteří Pánu vzdávají chválu. Kde pobývám jako putovní socha, kde jsem vzývána a kde se lidé hodně modlí, tam všude dává můj Božský Syn Ježíš Kristus proudit z nebe zvláštní milosti!*“

Odvahu, moje děti! Modlete se horlivě stále, nyní je hodina statečného úsilí. Milujte církev a papeže, zůstaňte jim věrni. Dobrým příkladem, vpravdě křesťanským životem! Přinášejte oběti a pěstujte křesťanské ctnosti! Pak vás za to budu milovat ještě víc! Tak dojde k triumfu církve a vy sami za to obdržíte nebeskou slávu.

Ve své lásce bych chtěla celé lidstvo uzavřít do své náruče. Miluji všechny stejně, jako vás. Taková je láska mého mateřského Srdce! V Montichiari jsem vyslovila mnoho velkých proseb, ale mnoho lidí k nim zůstává hluchými. Proto jsem si i jinde vyvolila šlechetná srdce, která se snaží splnit mé prosby o modlitbu, oběti a smír za církev, za papeže, za kněze a za duše zasvěcené Bohu, Kamkoliv přinesou putovní sochu, tam s ní přicházím skutečně i já sama, doprovázena celými sbory andělů, kteří chválí Pána, že mě tak mnoho věrných dítek miluje a oslavuje.“

Nato Svatá Panna ukázala opět – jako při zjevení 8. září 1974 – veliký pětিলodní chrám s mnoha dalšími budovami, které jednou budou stát ve Fontanelle. A k tomu řekla s velkou jistotou : „*Toto vidění se ve svém čase uskuteční.*“ <<

23. listopadu 1975, svátek Krista Krále. >> Právě jsem kolem 19. hodiny rovnala v kapli květiny, které přinesli poutníci, když se neočekávaně zjevila Svatá Panna. Zavolala na mě a řekla : „*Dítě, nadále hovoř ke všem mým dětem o mé lásce k nim! Říkej jim, že můj Božský Syn Ježíš Kristus mi dává milosti, abych je všem rozdávala, neboť své Matce dopřeje všechno!*“

Nyní její hlas nabyl vznešeného zabarvení : „*Jsem opravdu Matkou Pána, Matkou církve, Matkou lidstva! Pierino, oběti a modlitby, které tak mnozí lidé přinášejí Pánu, dojdou velikých milostí! Svět*

měl být pro svou zatvrzelost ve hříších navštíven velkým Božím trestem. Ale velké a nekonečné Boží milosrdenství ještě jednou triumfovalo! Moje dobré děti! Modlete se a za všechny přinášejte oběti! Tak budou duše zachraňovány!“

Nyní jsem se mohla otázat : „Svatá Panno, řekněte mi, prosím, něco o putovních sochách, které mají být dopraveny do Říma.“

Maria odpověděla : „*Před těmito sochami se budou modlit a já jsem nyní zvláštním způsobem přítomna ve velkém městě milovaného syna papeže Pavla, otce církve. Všude, kde pobývám (v putovních sochách), přináším opravdu milosti od Pána a lásku svého mateřského Srdce! Kde je dosud v srdcích temnota, přináším světlo, abyste pochopili lásku, kterou jsem v Montichiari zjevila!*

Spolupracujte s mou láskou! Rozdávejte se mnou lásku! Tak budete se mnou navždy spojeni. Které milosti by mohly být větší než tyto : Žít zcela se mnou a pro mne! To neplatí, Pierino, jen pro tebe, ale stejným dílem pro všechny moje děti, které mě milují.“ <<

6. ledna 1976, slavnost Zjevení Páně. >> Bylo asi 8.30 hodin. Vrátila jsem se ze mše svaté a svatého přijímání v dómě v Montichiari a jako obvykle jsem ve své kapli vykonala ještě adoraci.

Vtom se napřed objevilo nebeské světlo a pak sama Svatá Panna : „*Pohled! V těchto dobách materialismu, který chce lidstvo uvrhnout do duchovní bídy a jméno Páně i moje by nejraději vymazal, přicházím já a volám po obrácení a ukazuji k nebi, odkud přináším poselství lásky.*

Ó, moje děti, miluji vás láskou samého Ježíše a to je láska přímo nezměřitelná, neboť bych vás chtěla všechny zachránit. Přicházím, abych přinesla jednotu, aby ve světě zavládl mír! Jako láskyplná Matka se všude namáhám, abych kolem sebe shromáždila své děti. I ty děti, které jsou tak daleko. Čekám na jejich návrat se shovívavostí a milosrdenstvím.“

Poděkovala jsem Svaté Panně a řekla : „Při slavnosti vašeho Neposkvrněného Početí jsem pocítovala velmi krutou bolest, ale z lásky k vám jsem ji obětovala Pánu!“

Maria s dobrotivým úsměvem odpověděla : „*Můj milovaný syn papež Pavel VI. v tento den poslal věřícím slova lásky, úcty a světla, kterými důrazně potvrdil moje mystické Mateřství.“*

Při těchto slovech Maria zazářila velmi silným jasem a vznešeným hlasem pokračovala : „*Jsem opravdu Maria, zosobněná Rosa Mystica, Matka církve. Právě toto poselství bylo před lety svěřeno tobě, mému ubohému dítěti!“*

Poděkovala jsem a Maria s úsměvem řekla : „*Pohled! Když přináším svým dětem poselství lásky, užívám přitom symbolu nejkrásnější květiny, a tou je růže. Je hojně naplněna vůní lásky našeho Pána. Další dar vám dal v prameni ve Fontanelle. On sám je neustálým živým Pramenem, ze kterého hojně proudí milosti na jeho děti.*

Ó, moje děti! Milujte mě přece! Modlete se a snažně prostě, Ježíš mi nikdy neřekne ne. Svě Matce neodřekne žádnou prosbu. On sám se chce stále rozdávat celému lidstvu. Která láska by mohla být větší než láska mého Božského Syna Ježíše Krista! Pierino, říkej všem, že očekávám jejich spolupráci, a snaž se, abych byla ještě lépe poznávána a milována!“

Otázala jsem se : „Svatá Panno, má, prosím, ta akce s putovními sochami pokračovat?“

Nato Maria : „*Ó, ano! Kamkoliv přicházím (prostřednictvím putovních soch), přináším od Pána hojně milosti. Pokračujte, rozšiřujte světlo a lásku tohoto poselství, které jsem zjevila v Montichiari. To platí obzvláště duším zasvěceným. Především mým milovaným synům kněžím.*“ <<

13. února 1976. >> Když jsem se modlila ve své kapli, asi v 9.30 hodin se neočekávaně zjevila Svátá Panna : „*Přicházím ještě jednou, abych řekla, že je tvým úkolem rozšiřovat poselství mé lásky. Už po staletí stále znovu sestupuji na mnohá místa po celém širém světě. Kdybych po svém Nanebevstoupení nepřicházela stále znovu na zem, abych kolem sebe shromažďovala své děti, bez mé mateřské lásky, mých láskyplných zásahů by svět ve vztahu k Bohu zchladl a vyprahl.*

Moje děti mou vroucí mateřskou lásku prostě potřebují, neboť ve své slabosti se velmi snadno vzdávají od Pána, našeho všemohoucího Boha a Otce! A to je právě důvod, proč přicházím.

Pokaždé, když sestupuji na tuto zem a přináším jí poselství lásky, dává se do pohybu celé nebe s mnohými andělskými kůry, které se kolem mne shromažďují jako veliký věnec!

Na druhé straně mě však tolik mých dětí přijímá netečně a zůstávají hluchí k naší výzvě, aby opět milovaly Pána.

Pierino, stále znovu opakuj mým obzvlášť milovaným dětem a kněžím, aby mě milovali. Řekni jim, aby tuto výzvu Matky Páně neustále a všude rozšiřovali! Ať nedopustí, aby přišlo nazmar to, co jsem během tolika staletí už vykonala a co stále ještě konám k záchraně svých ohrožených dětí. Pán musí být milován, chválen a veleben, a to s veškerou silou víry a lásky!“ <<

20. dubna 1976. >> Modlila jsem se ve své kapli a asi v 6 hodin ráno se neočekávaně zjevila Svátá Panna.

Plna radosti jsem zvolala : „*Ó, milá Matko! Děkuji vám, že jste přišla, neboť jsem se v poslední době rmoutila, že snad už nepřijdete ... !“*

Matka Boží na to dobrotivě odpověděla : „*V tvém tichém zármutku jsem ti byla se svou mateřskou láskou neustále zcela nablízku ...*

Pierino, říkej nemocným a všem, kdo musí snášet utrpení a bolest, že to je jejich obětní oltář, na který se z nebe snesou hojně milosti. A právě tak vstoupí moje zvláštní láska do mnohých rodin, do mnohých srdcí a duší. A později se tyto oběti stanou pro celou věčnost nádhernou korunou. Důvěřujte přece! Jsem při vás se svou zvláštní ochranou!

Milá Pierino, když musíš čekat v tichu a úzkostech na slavnost Bílé neděle, nechť je ti to očistou. V ten den (na Bílou neděli 25. dubna 1976) budu ve Fontanelle zvláštním způsobem přítomna a budu svým dětem rozdávat milosti svého Božského Syna. V upomínku na tento den tam budou naši přítomností posvěceny a požehnány i vzdálené prameny.“ <<

K tomu je třeba vysvětlit, že hlavní pramen byl už po léta upraven; kolem něho protéká dosti vodnatý potok, do kterého ústí mnoho pramenitých potůčků. Všechny tyto potoky a prameny byly Svátou Pannou posvěceny.

A ještě dodejme, že v onu Bílou neděli se ve Fontanelle shromáždilo mnoho tisíc poutníků.

>> Poděkovala jsem milé Matce Boží. Nyní se zjevil velký kříž. V úžasu jsem se otázala : „Svátá Panno, co tento kříž znamená?“

Odpověděla na to : „*Nechť je tento velký kříž postaven uprostřed náměstí u malé kaple. Všechny děti, které se při pohledu na tento kříž budou modlit, obdrží velké milosti. Nechť pohled na tento kříž dá všem světlo víry, naděje a lásky. Nechť se zde, na tomto místě ve Fontanelle, spojí s mým Božským Synem a oddají se mému Srdci; pak moje náruč zůstane otevřena a bude rozdávat velké milosti. Takto budou obzvláště zachráněny právě moje hřešící děti!*“

Pojďte ke mně, moje děti! Zde jsem pro vás otevřela pramen odpuštění a lásky. Především však vy, moje obzvláště milované děti, které nyní musíte mnoho vytrpět, ale přesto se o toto místo obzvláště zasazujete, obdržíte mou zvláštní mateřskou lásku a odměnu.

Ted' už nadešla doba, ted' už je zde hodina, za které si přeji, aby se moje láska a Pánovo milosrdenství rozšířily na celé lidstvo.

Moje děti, nermuťte se v obavách, že ruka Boží spravedlnosti se už chystá trestat. Já jsem stále připravena k přímluvám a milosrdenství bude stále triumfovát!“ <<

6. června 1976. Hod Boží svatodušní. >> Asi ve 2 hodiny odpoledne se v kapli neočekávaně zjevilo nebeské světlo a pak Svatá Panna : „*Pierino, řekni všem mým dětem, které sem přicházejí a neustále jim opakuj tuto mou mateřskou prosbu : Děti, milujte Pána! Modlete se a přinášejte oběti, abyste dosáhly věčného života. Milujte se navzájem jako bratři a sestry. A já přijdu a přinesu pokoj do vašich duší a svornost do vašich srdcí. Velké Srdce mého syna vložilo do mých rukou moc rozdělovat duším jeho Božské milosti a světlo Ducha Svatého.*“

Nyní jsem spatřila, jak Maria rozevřela svou náruč a rozestřela svůj plášť. Přitom z jejích rukou padaly na osoby pod jejím pláštěm malé ohnivé jazyky.

Pak Maria důstojně pokračovala : „*Jsem vaše Matka, která se sklání, aby vaše úzkosti a potřeby, vaše naléhavé prosby, přednášela svému Synu Ježíši. To právě on své Matce propůjčuje moc přednášet tyto přímluvné prosby a rozdávat světu jeho milosti.*“

Nyní zazářila Matka Boží ve velikém světle a slavnostním hlasem řekla : „*Já jsem Maria, Prostřednice milostí! Pierino, seznamuj všechny s tímto královským darem, který jsem přijala od Pána Ježíše. Jsem Matkou lásky a přicházím potěšovat a zachraňovat. Na všechny moje děti, které mě milují a pomáhají mi, nechť sestoupí moje zcela zvláštní požehnání!*“

Po těchto slovech zmizela, ale v mé kapli zůstala podivuhodná vůně růží, která tam setrvala ještě hodinu a kterou s radostným pohnutím zakusili i mnozí poutníci. <<

3. září 1976. První pátek v měsíci. >> Když jsem se ráno vrátila ze mše svaté, zjevila se milá Matka Boží. Ale nepromluvila ani slovo. Když jsem téhož dne odpoledne psala ve svém pokoji, spatřila jsem náhle ve své kapli jasné světlo. Ihned jsem se tam šla podívat, a jaká radost! Svatá Panna byla opět zde! Ó, jak je dobrá!

S velkou dobrotou řekla : „*Pierino, čas od času sem přichází mnoho věrných dětí. Řekni jim, ať mají odvalu a důvěru ve své modlitby! Ale především jim pomáhej, aby stále více chápaly Pánovu lásku!*“

Potom zazářila ve velmi jasném světle a smutným, ale mateřským hlasem pokračovala : „*Moje děti! Modlete se a nebojte se. Zatímco nepřítel v těchto dobách chce zatemňovat světlo mého Božského Syna, já shromažďuji modlitby a přímluvy mnoha duší a ty jsou pak proměňovány v milosti po-*

koje, svornosti a světla!

Vy, moje děti, které spolupracujete, aby moje obzvlášť milované místo Fontanelle bylo chráněno, dostanete od mého Božského Syna obzvlášť velkou odměnu a velké milosti!“ <<

Z posledních zjevení

Takto nepravidelně Mariina zjevení pokračovala až do roku 1983; do té doby došlo k 25 dalším zjevením, ze kterých vyjímáme tyto kratší úryvky :

3. prosince 1976. V Pierinině kapli. >> Maria : *„Pierino, pochopila jsi, proč se zjevují sama a nyní zcela v bílém?“* Pierina : *„Protože jste Matka Pánova.“*

Maria : *„Ukazuji se ve svém šatu plném sněhobílého lesku proto, abych ukázala a zdůraznila, že jsem Neposkvrněné Početí. Jsem skutečně Matkou svého Božského Syna Ježíše Krista! Jsem Matkou plnou milostí, Matkou mystického Těla církve. Obklopena anděly jsem byla vzata na nebe a nyní jsem Matkou a Prostřednicí a Rozdělovatelkou milostí, pro vás, mé děti. Opravdu vás, mé děti, miluji ...*

Mé děti! Obzvláště milujte svatou čistotu! Nezanedbávejte tuto krásnou ctnost! Je našim Srdcím obzvlášť drahá.“ <<

5. ledna 1977. V Pierinině kapli. Maria : *„Pán budiž milován a vzýván, on si zaslouží všechnu čest a chválu nebes i země! Jeho velká láska mě nechala vyslovit slovo Fiat, aby byl svět spasen. I za těchto dní síly temnoty a zla hledají, jak by přehlušily a zmařily všechno utrpení, které můj Božský Syn nabídl k záchraně lidstva. Skrze tuto pekelnou temnotu povstává mnoho zármutku a bolesti. Ale ještě větší je Pánova milosrdná a nekonečná dobrota, která chce toto lidstvo zachránit ...*

Nyní přišla hodina, abych opět v duších dávala rozzářit světlo víry, a ony se tak navracely k Pánu. Je to hodina mé největší lásky ke všem zasvěceným Bohu, k mým obzvlášť milovaným kněžím ...“

13. února 1977. Pierina : *„Při modlitbě jsem se tázala Svaté Panny, co se má teď stát s putovní sochou, která byla 7. října 1975 přinesena papeži Pavlu VI. a byla tam přes 14 měsíců, ale na velmi silný nátlak kardinálů, biskupů atd. byla odnesena zpět do mateřského domu Salvatoriánů na Via della Conciliazione v Římě.*

Svatá Panna mi odpověděla : *„Nechejte sochu tam, kde je nyní, neboť odtud vidí na Vatikán! Mé Srdce je stále otevřeno a připraveno obdařovat Pánovými milostmi všechny mé věrné a pokorné děti.“*

11. dubna 1977. Maria : *„Tolik mých dětí se už nemodlí a nevěří a tak těžce zarmocňuje Pána! Velké nebezpečí ateismu se rozšiřuje hrozným způsobem a chce strhnout svět do zkázy. Pro mnoho duší jsou to dnes časy velmi bolestné a neklidné, Božímu světlu uzavřené. Mé milované děti, zůstaňte pokorní, modlete se a buďte plni důvěry ve mne, Marii, Matku Spasitelovu! Tímto svým příchodem bych vám ráda přinesla zpět odvahu, abyste byli příkladnými křesťany. Chod'te pilně ke svátostem,*

abyste zůstali silní ve světle Pánově. Modlete se svatý růženec a já vám přijdu na pomoc s milosrdnou láskou svého Božského Syna. Pohleďte, mé Srdce je stále všem otevřeno. Ráda bych stejnou láskou zachránila všechny. Jako Prostřednice se neustále přimlouvám. Od té doby, kdy jsem byla vzata na nebe, jsem nikdy nepřestala Pána prosit o milost spásy a záchrany.“

13. května 1977. Ve farním kostele před mší svatou. Maria : *„Řekni všem lidem, kteří mě milují, že jejich srdce by se mělo stát libezně vonící zahradou plnou modliteb, obětí a činů lásky, aby se tak mohlo velkodušně nabízet Pánu jako smírná oběť. Buďte dětmi pokornými, aby tak vámi mohla být zlomena lidská pýcha a aby tak církev mého Božského Syna byla osvobozena od mnoha úkladů, které ji chtějí zničit. Proto stále přicházím prosit o modlitby. Protože pouze modlitba a láska mohou zvítězit a dosáhnout obrácení mnoha duší ke světlu Pánovu.“*

17. února 1978. Pierina : *>> V mé kapli se ukázalo nebeské světlo a neočekávaně se zjevila Svatá Panna; řekla : „Můj Božský Syn Ježíš Kristus z lásky nezměrně trpěl. Z lásky na kříži zemřel a jeho Matka vzala na sebe toto nejtěžší utrpení a s ním se o ně podílela. To všechno z lásky pro záchranu lidstva. Jakou bolest zakusilo Matčino Srdce, když musela přihlížet, jak její Syn Ježíš umírá za záchranu duší.“*

S nevyličitelným smutkem : „V těchto tak bolestných časech, přeplněných hříchy, se obnovuje nové ukřížování v církvi mého Božského Syna. Je plna zděšení a bude bičována mnoha nebezpečnými a nepravými naukami, které se stále více rozšiřují a ničí víru a nevinnost duší. Člověk chce svou velkou a pyšnou inteligencí zničit Boží díla.“

Pierina : *„Svatá Panno, pomoz nám, jsme přece tvými dětmi!“*

Maria : *„Ano, jsem vaší Matkou a přicházím, abyste si uvědomili, jak je toto zlo veliké a že vede církev a duše do záhuby. Přimlouvám se a snažím se vás vést za Světlem a probouzet vás k životu opravdové věrnosti k modlitbě, abyste odvážně a statečně světu ukazovali dobrý příklad, že jste opravdovými křesťany a tak byl porážen Nepřítel duší ve své pýše a domýšlivosti!*

Můj Božský Syn Ježíš musel zemřít na kříži, byl ponížen, opovrhován a opuštěn svými přáteli. Ale ve stejném okamžiku se Nebesa rozevřela v triumfu. A pod křížem stála jeho Matka a ve své bolesti a utrpení se odevzdala do Boží vůle – ale s láskou a mlčky!“

Po tomto zjevení Pierina vypověděla : *„Za celých třicet let těch mnohých zjevení jsem dosud nikdy neviděla Svatou Pannu v tak hořkých bolestech jako tentokrát. Když pak Maria zmizela, náhle se objevil nádherný světelný kříž.“ <<*

17. dubna 1978. Maria : *„Lidská pýcha chce zničit krásu stvoření, nechce už vědět o nekonečné Boží lásce, kterou svým dětem daroval. S pyšnou zatvzeleností ve hříchu se staví proti Bohu. Pohleď, toto je příčina, proč nastaly tak smutné časy. Většina lidstva bude postižena utrpením. Tolik matek pláče, neboť se zatracuje tolik duší!*

Ještě jednou přicházím a přináším vám poselství lásky a spásy, abych vás, mé milované děti, posílila pro život modliteb, obětí a abych vás posílila v důvěře, že prostřednictvím velkého díla Božího milosrdenství budete zachráněni. Necht' vás Svatý Duch osvětluje a vaše věrná srdce zapálí, abyste společně vzdávali úctu Bohu Všemohoucímu Otci, a tak se mohli navracet ke svatosti duše.

Modlete se, mé děti, modlete se za ony vaše bratry a sestry, kteří církvi mého Božského Syna způsobují bolest. I oni mají duši, která by měla být zachráněna. Mé milované děti, věnujte Pánu hodně

obětí, za jejich úplné obrácení, aby se odřekli hříchu a navrátili se k plnosti nového života opravdových křesťanů. Mé děti, kteří jste zůstali věrni lásce k mému Božskému Synu, mějte se nadále rádi a v lásce odpouštějte těmto vašim bloudícím bratrům a sestrám!

Já rozevírám ze široka svou náruč a otevírám své mateřské Srdce, abych mohla svou mateřskou lásku rozdávat všem svým dětem. Boží vznešenost bude triumfovat!“

24. března 1983. Pierina : >>Svatá Panna se zjevila neočekávaně kolem 8. hodiny v mé kapli a s úsměvem mi řekla : „*Opět přicházím, abych od Svého Božského Syna přinesla všem svým dětem milosti. Vy, mé milované děti, které jste mému Srdci obzvlášť drahé, stále důvěřujte Srdci své Matky ...*

Lidská věda by ráda zničila Boží dílo. Ale Bůh je mocnější a nekonečně milosrdný. Proto mě poslal do Fontanelle, abych tam rozdělila jeho milosti. Mé děti, opravdu se nenechejte zmást. Držte se vždy pohromadě, věrně pokračujte v modlitbách, vytvořte z tohoto místa, místo svatého pokoje. Zde jsem neustále přítomna, abych vyslechla vaše prosby a strasti a odevzdala je svému Božskému Synu Ježíši.“

Pierina : „Díky, Svatá Panno, za tyto vaše sliby. Teď vám doporučím všechny osoby, které nosím v srdci, především všechny, kteří mi pomáhají.“ Pak jsem spatřila, tak jako už dříve, kostel s pěti kopulemi.

Maria k tomu s úsměvem řekla : „*Opravdu, jednoho dne toto bude skutečnost. Má dcero, neboj se, jsem vám stále nablízku, abych vám rozdávala všechny milosti svého mateřského Srdce.“ <<*

To byla poslední slova Svaté Panny k Pierině Gilliové, od té doby se jí už nezjevila. Pierina za osm let nato 13. ledna 1991 zemřela.

Postoj církevních autorit

Tehdejší místní farář Msgre opat Abate Francesco Rossi byl od samého počátku naprosto přesvědčen o pravosti zjevení; z jeho názorů, písemně zachycených v knize P. Weigla, vyjímáme :

>> Když se 8. prosince 1947 zjevila v dómě v Montichiari Matka Boží za přítomnosti mnoha tisíc lidí, nebyl jsem tam ještě přítomen, neboť jsem tehdy byl ještě farářem v Gradone, ale o zjeveních jsem se už dozvěděl.

Farářem v Montichiari jsem se stal v červenci 1949 a byl jsem tam do roku 1971 – celkem 22 roků. Brzo jsem se dozvěděl od tamních kněží, od svých kaplanů a především od svých farníků mnoho bližších podrobností, zejména též o oněch třech zázracích při zjevení 8. 12. 1974.

O pravdivosti zjevení jsem absolutně přesvědčen. Jako dómský farář jsem dal uprostřed pod kopuli umístit klekátka. O pravosti zjevení jsem neměl pochyb, ale jevílo se mi jako nevhodné, když především ženy ve spontánním nadšení toto místo pokrývaly polibky. To bylo znemožněno dokola roztavěnými klekátky. Později, z nařízení biskupova po jeho vizitaci jsem dal klekátka opět odstranit. Na místě, kde Svatá Panna sestoupila, byla umístěna velká váza.

Pak jsem podle Pierinina návodu dal v Ortisei (v Tyrolích) zhotovit mariánskou sochu v podobě Mystické Růže. Nalezl jsem tam jednoho řezbáře, otce dvanácti dětí, rodinu naveskrz katolickou a k tomu vysoce muzikální – Caja Perathonera. Tomu jsem řekl : „Udělejte mi podle mého návodu Svatou Pannu – Mystickou Růži, a to tak krásnou, jak je to jen možné. A vyřezávejte ji pokud možno na kolenou, jak to kdysi dělávali Bohem omilostnění umělci, především Fra Angelico. V každém případě musí být moje Maria obzvlášť krásná.“

Nevím, zda ji řezbář opravdu zhotovil na kolenou, ale později při jejím odevzdání mi přešťasten prohlásil, že se mu dosud žádná Panna Maria tak nezdařila. Tato socha byla později postavena místo Panny Marie Lurdské nad oltářem v pravé přední kapli dómu v Montichiari.

Když byla socha přivezena, nesli jsme ji do dómu v opravdovém triumfálním průvodu. V nadšení ji tam doprovázela kapela, pochodňový průvod a tisíce lidí. V dómě jsme ji postavili doprostřed pod kopulí. A tam stála aspoň osm týdnů a kolem dokola byla nádherně ozdobena květinami a svícemi. A za této doby, kdy tam stála, tam za ní přicházely tisíce farníků a poutníků, a přímo tam se událo mnoho zázraků a uzdravení, ale ty největší zázraky se odehrávaly v duších. My, kněží, jsme nevycházel z zpovědnic. Prožívali jsme opravdové zázraky obrácení.

Asi po osmi týdnech jsem sochu nechal putovat po farnosti, po různých filiálních kaplích, a také na zvláštní přání i po rodinách. A mohu klidně říci, že putovní socha Rosa Mystica tehdy v mé farnosti vykonala víc duchovní práce než ta nejlepší misie. Později jsem ji dal postavit na pravý boční oltář, kde stojí dodnes.

Když se pak Svatá Panna zjevila ve Fontanelle, jako příslušný farář jsem dal toto místo zjevení upravit. Byla tam postavena velká kaple a syn sochaře z Ortisei – Caja Perathonera, který zhotovil sochu pro dóm, vytvořil na můj pokyn velkou sochu Panny Marie. Na přání Svaté Panny jsem dal zřídit i zastřešení pro poutníky a prosebníky a pohodlnou nádrž na koupele.

Tehdejší biskup z Brescie – Msgre Giacinto Tredici nevydal ke zjevením žádné konečné prohlášení. Ale mým osobním dojmem za ta všechna léta a množství soukromých rozhovorů bylo, že on sám osobně považuje zjevení za pravá. Při své farní vizitaci roku 1951 v zaplněném dómě veřejně prohlásil : „Nemáme sice ještě žádný absolutně jistý důkaz o nadpřirozeném charakteru skutečného mariánského zjevení, ale máme velký počet nadpřirozených skutečností.“

Biskup Giacinto Tredici ustanovil v roce 1948 vyšetřující komisi. Ale podle mého pevného názoru šla tato komise do práce s předem stanoveným negativním posudkem a v žádném případě nesplnila svůj úkol.

Za prvé : nebyl vyšetřen žádný zázrak, žádné zázračné uzdravení. Za druhé : nebyli vyslechnuti žádní svědkové. Za třetí : jeden lékař prohlásil Pierinu za hysterickou morfiovou narkomanku.

To byla naprosto zlovolná pomluva. Každý se mohl přesvědčit, že Pierina je duševně normální a že především není závislá na drogách. Kdyby tomu tak bylo již v roce 1948, pak by ve skutečnosti už vůbec nemohla žít a především by neměla svoje tak přirozené vzezření a zdravou barvu v tváři. To mluví proti každé pomluvě. <<

K tomu je třeba připojit, že Pierina byla samozřejmě vyšetřována i jinými lékaři, ale jejich posudky jednoznačně dosvědčovaly, že je zcela tělesně i duševně zdráva. Jak otec Rossi dále uvádí, zjevení měla velké odpůrce ve vyšších, blíže nejmenovaných církevních kruzích – a že oba biskupové z Brescie – Msgre Tredici i po něm nastoupivší Msgre Luigi Morstabilini – byli sice soukromě

o pravosti zjevení přesvědčení, ale měli strach z vlivných odpůrců, a proto veřejně k věci nezaujali rozhodné stanovisko. Ve své poddajné ústupnosti dopustili, že Pierina byla šikanována a posmívána a na mnoho let odstraněna z veřejného života jako nějaká otrokyně – a to všechno uprostřed století „lidských práv“!

A k tomu byly na vstupní dveře dómu přibíjeny několikajazyčné vyhlášky nejen proti samotným mariánským zjevením, ale proti mariánské úctě vůbec!

K nim svého času otec Rossi mezi jiným řekl : >> „Už dlouho je na všech kostelních dveřích dómu v Montichiari přibita vyhláška proti mariánským zjevením, ale nemá žádný skutečný podpis biskupův, jak by v tak důležité věci mělo být, a to zejména tehdy, když vyhláška mluví jménem biskupovým.“

Když biskup 5. a 6. ledna 1973 konal v Montichiari vizitaci, byly vyhlášky během ní ze všech farních dveří odstraněny, ale po biskupově odchodu byly opět vyvěšeny! Tím se vlastně dalo najevo, že žádný formální a právoplatný zákaz biskupa z Brescie neexistuje. Znamená to zcela jasně : návštěva Montichiari a Fontanelle není formálně zakázána. <<

My se ovšem můžeme plným právem tázat, co je to za tajné síly ve vysoké církevní hierarchii, které mají takovou moc, že dokáží zastrašovat biskupy a beztrestně organizují na půdě jejich diecéze protimariánský boj?

Nicméně Maria je nepřemožitelná. A byť s obtížemi, zvítězila i v Montichiari, jak to dobře shrnul otec Rossi : >> Může být ještě mnoho zaujatých odpůrců, ale skutečnosti je přemohou samy. Do Montichiari a zejména do Fontanelle přicházejí tisíce poutníků. Zde se dějí znamení a zázraky jako za života Kristova : přírodní zázraky, uzdravení posedlých a nemocných, ale především mnohá spontánní a velká obrácení jsou pro mne tím nejneklamnějším znamením pravosti. <<

Nepřijala-li s láskou Marii – Matku církve část vysoké církevní hierarchie, vynahradili jí to zato všichni dosavadní papežové. Tak papež Pius XII. přijal Pierinu v osobní audienci a udělil jí své požehnání se slovy : „Měj odvahu, milá dcero, a snaž se, aby tvůj život také odpovídal tak velké zázračné milosti.“

A na závěr pokorně dodal : „Prosím, modli se také za nás.“

Papež Jan XXIII. před zahájením 2. vatikánského koncilu žádal ve svém apoštolském listě celý svět, zejména kněze a řeholníky, aby se modlili za zdar koncilu a aby především vzývali Matku Boží jako Mystickou Růži a aby se na ten úmysl zvláště modlili růženec.

Podobně vyzýval věřící i papež Pavel VI. ve své promluvě 5. května 1969, aby v měsíci květnu Svatou Pannu vzývali především jako Mystickou Růži a modlili se růženec.

Budiž připomenuto, že ve své koncilové řeči 21. 11. 1964 jasně prohlásil, že „Maria je Matkou církve“, a dodal k tomu : „Přejeme si, aby v budoucnu byla nejblahoslavenější Panna Maria vzývána a ctěna vším křesťanským lidem právě pod tímto titulem.“

Tento titul je, jak už bylo řečeno, jen jiným vyjádřením titulu Maria, Rosa Mystica.

Putovní sochy

Farář Rossi měl šťastnou ruku, když si ke zhotovení Marie, Mystické Růže vyvolil řezbářskou rodinu Perathonerových. Otec vytvořil už zmíněnou sochu stojící na pravém postranním oltáři v dómě v Montichiari a jeho syn téměř dvoumetrovou sochu umístěnou ve Fontanelle.

Když Svatá Panna řekla v den svých narozenin 8. září 1974 Pierině, zarmoucené tím, že na kostelní vrata opět byly přitlučeny vyhlášky proti zjevením, že už v té věci něco zařídila, nikdo ještě netušil, že tím mínila, jak se později ukázalo, svoje putovní sochy.

Dnes se už neví, jak vlastně tento nápad vznikl, když však s ním přišli za Pierinou, ihned se pro něj zapálila. Především bylo nutno upřesnit celkový vzhled sochy. Ona dómská socha byla bez růží, a tak za vzor byla přejata socha z Fontanelle s tím, že všechny tři růže měly být umístěny ne do trojúhelníku, ale vedle sebe. Práce se opět ujal syn Caja Perathonera a podle Pierininych upřesňujících pokynů vyřezal dnešní světoznámou sochu Marie, Mystické Růže, tak jak se Pierině Maria po třicet let zjevovala.

Syn Herbert vytvořil první putovní sochu vysokou 1,26 m (cca dvě třetiny životní velikosti), která pak byla začátkem listopadu 1974 dopravena do Montichiari a prozatímne umístěna v soukromé kapličky Pieriny Gilliové, kde byla také posvěcena. Tato první putovní socha má už dnes za sebou velikou pouť po mnoha kláštřech a rodinách. Prvním místem, kam zavítala a kam přinesla požehnání nových řeholních povolání, byl jeden klášter v Tyrolích.

Na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie téhož roku 1974 byla Pierině dovezena druhá putovní socha.

Tehdy se Pierině ukázalo nebeské světlo a zazněl hlas nebeské Matky : „*Pierino, řekni všem dětem, které sem dnes připutují, aby se zde modlili, nechť také vzývají svatého archanděla Rafaela a že já sama přijdu s nebeskými milostmi.*“

Toho dne v poledne – v hodině milosti – byla kaple přeplněna poutníky a mnoho jich stálo i venku na zahradě; krátce po dvanácté hodině se Pierině asi na dvacet minut zjevila Svatá Panna (viditelná jen pro Pierinu), a to ve slavnostním průvodu tisíců andělů, kteří chválili Boha a svou Paní a Královnu, zjevení trvalo asi 20 minut.

2. února 1975 ve svátek Obětování Páně byly do Pierininy kaple dopraveny další dvě putovní sochy, asi 1 metr vysoké. Pierině se při této příležitosti opět zjevila Svatá Panna. Jedna z těchto soch od té doby putuje po jižních Tyrolích, druhá po Švýcarsku.

Dne 2. března téhož roku byla do Pierininy kaple dopravena pátá a šestá socha. Pierině se v krásném duhovém světle, které viděla kolem soch, opět krátce zjevila Svatá Panna a řekla jí : „*Kamkoliv přijdu, přinesu hojnost Pánových milostí.*“

Na Bílou neděli 6. dubna 1975 sem byly dopraveny další dvě sochy, z nichž jedna byla nesena v kajícím procesí do Fontanelle. Osmého dubna se v kapli před oběma sochami událo ono zjevení popsané už dříve; Maria při něm mezi jiným prohlásila, že konečně jsou její přání aspoň částečně plněna. Jedna z těchto soch se vydala na pouť po Rakousku a z Vídně se téměř zázračně dostala do tehdy komunistického Československa. Druhá socha putuje po Itálii a vrací se do Montichiari, neboť je upravena k nošení při procesích.

12. května téhož roku bylo k Pierině doneseno šest dvoumetrových a čtyři metrové sochy; téhož večera se v kapli zjevila Svatá Panna a Pierině řekla : „*Svolávám požehnání na tyto sochy, které mě zobrazují. Kamkoliv přijdou, budou mnohým duším přinášet radost, mír a milosti ... Jsem vám stále nablízku se svou mateřskou ochranou a zvláštním Pánovým požehnáním.*“

14. července 1975 bylo v Pierinině kapli posvěceno dvanáct dalších soch, vysokých 70 cm.

I tentokrát se zjevila Svatá Panna a ujistila Pierinu : „*Kamkoliv přijdu a kdekoliv budu tolika svými věrnými dětmi uctívána a milována, tam všude budu rozdávat milosti svého Božského Syna Ježíše.*“

Z těchto soch jedna putovala poprvé mimo Evropu – do Brazílie.

Od té doby se vydávalo na svou pout' stále více soch, takže za několik let jich už po světě putovalo přes 250. Dnes tyto sochy rozesílá pan Horst Mehring, autor oné zasvěcené publikace *Maria, Rosa Mystica*. Jsou to většinou už jen standardní průmyslové odlitky vysoké necelých 50 cm – 70 cm – 100 cm, ale přesto i ty si uchovávají onen zvláštní tajemný půvab původních řezaných soch, půvab skryté Mariiny přítomnosti. K roku 1988 podle jeho odhadu už po světě putovalo na 40 tisíc soch a bylo rozšířeno přes milión jejich barevných reprodukcí.

Když se na nějakou dobu jedna z putujících soch opět vrátila do Montichiari, zjevila se Pierině Svatá Panna jako *Mystická Růže* po boku své vlastní sochy ve stejně pokorném prosebném postoji, se třemi růžemi na prsou a s růžencem v rukou, ale podle slov Pierininých mnohonásobně krásnější než její reprodukce ze dřeva.

Tenkrát byla Svatá Panna opět doprovázena fatimskými dětmi – Františkem a Jacintou, svatým archandělem Rafaelem a tisíci andělů a svatých, a řekla : „*Když mě přinášejí lidem jako Poutnici, jako Mystickou Růži, přicházím s anděly a svatými nebes a stojím po boku sochy a všechny chráním a všem žehnám. Stejně tak žehnám klášterům a jejich obyvatelům, kteří mě přijmou s radostí a láskou. Zcela zvláště však budu svým dětem nablízku v hodině jejich smrti – s Boží milostí a svou mateřskou láskou.*“

K obřadu odevzdávání putovní sochy sám Božský Syn řekl Pierině : „*Při odevzdávání nebeské Matky, mé Matky, nechť nejprve kněz nebo jeho zástupce v mém jménu udělí svaté požehnání a pak nechť se modlí :*

- Přijměte s radostí vznešenou Poutnici, která k vám přichází s touhou vám pomáhat. Modlete se, modlete se! Přinášejte oběti a číňte pokání za celou církev, za celé lidstvo, zvláště za moje kněze a duše zasvěcené Bohu, kteří tak velice zraňují Srdce Nejsvětější Trojice a Srdce Matky církve, Růže Mystické!

Při příchodu putovní sochy se nejprve pomodlete Anděl Páně, pak sedmkrát Zdrávas Maria a sedmkrát Sláva Otci ke cti sedmi bolestí Panny Marie, Matky církve. Před odchodem se pomodlete sedmkrát Zdrávas Maria a sedmkrát Sláva Otci ke cti sedmi radostí Panny Marie. Potom zazpívejte „K nebesům dnes zalet' písni“ nebo „Matko Boží, neslycháno“. Na závěr nechť kněz nebo jeho zástupce v mém jménu udělí svaté požehnání.

Často se modlete : - Svatá Maria, bez hříchu prvotního počatá, útočiště kněží a duší Bohu zasvěcených, pros za ně u Ježíše.“

Je zvláštní, že právě u mnohých z těchto soch dochází k úkazům ronění slz, někdy i krvavých. Snad

první takovou plačící sochou Marie, Mystické Růže, byla socha v belgickém Postelu, která začala plakat v říjnu 1976. V letech 1980 – 1981 plakaly sochy v Rozariu v Argentině, na několik místech v Kolumbii, Itálii a Maďarsku, od té doby jsou tyto úkazy ověřovány po celém světě. V Evropě k nejznámějším patří další belgické místo – Maasmecheln, kde Svatá Panna začala plakat v říjnu 1983, a samozřejmě samotné Montichiari, kde k těmto úkazům došlo už mnohokrát a u různých soch.

Někdy u těchto soch dochází i k jiným zvláštním úkazům : např. v egyptské Káhiře vystával na soše olejový pot, podobně jako tomu je u ikony v damašském Sufaniehu, někdy odkapává krev z červené růže (Olsberg, Německo)

V září 1984 došlo ke zcela zvláštnímu úkazu v Los Charcos v Kolumbii, kde obyčejná barevná reprodukce formátu A4 ronila krvavé slzy. Pan Mehring uvádí k roku 1989 jmenovitý seznam asi sedmdesáti ověřených míst z celého světa, kde došlo k těmto mimořádným úkazům, sám je odhaduje na stovky případů, jejichž ověření a evidence jsou ovšem obtížné.

Tyto úkazy pozorují tisíce poutníků a vždy jsou spojeny s prohloubením zbožnosti a mnohými obráceními. Zde aspoň jeden příklad za všechny z Chicaga, farnosti katolického kostela svatého Jana, kde se 29. června 1974 rozplakala socha Marie, Mystické Růže, o čemž místní farář Jarsinski podal tuto zprávu :

„Denně už po léta do mého kostela přichází tři až pět tisíc lidí a modlí se před touto sochou, která často před poutníky roní slzy. Od doby, kdy Svatá Panna pláče mám opět živou farnost a odevšad sem přicházejí zástupy poutníků. Kostel je otevřen od šesti hodin ráno, ale to už před ním stojí stovky čekajících. Nejprve jsou bohoslužby, pak se modlíme několik růženců za sebou – v angličtině, polštině, španělštině. Denně přichází místní biskup, pokud není někde na vizitaci, a spolu s věřícími se pomodlí aspoň jeden růženec. Každý večer až do půlnoci, a to už po léta, držíme smírnou pobožnost.“

A pak je zde věc ještě onoho kříže, jehož postavení Svatá Panna požadovala při svém zjevení 20. dubna 1976 : *„Nechť je uprostřed na prostranství vedle malé kaple (ve Fontanelle) postaven tento velký kříž. Všechny mé děti, které při modlitbě budou hledět na tento kříž, obdrží velké milosti.“*

I toto přání Panny Marie bylo splněno; zhotovení kříže se rovněž ujala řezbářská rodin Perathonerů: velmi hezký, přes 4 metry vysoký kříž, pojatý v tyrolském slohu, byl zde postaven 8. října 1976 za spolupráce asi 20 mužů z nejrůznějších zemí Evropy; 13. října za přítomnosti mnoha tisíc poutníků byl posvěcen.

Zázračná znamení a obrácení

Ve Fontanelle došlo k celé řadě mimořádných nebeských úkazů, podobně jako ve Fatimě v roce 1917 a na jiných místech mariánských zjevení počínaje San Damianem a konče naší Litmanovou. Uvedeme ve zkrácení aspoň jednu svědeckou zprávu, otištěnou v publikaci A. I. Weigla s datem 20. 4. 1969 :

„Nebylo hezky, nebe bylo pokryto mraky, bylo chladno. Asi ve 14 hodin odpoledne jsem byl s malou skupinkou asi 20 osob ve Fontanelle u pramene. Vedoucí našeho autobusu na nás náhle zavolal, abychom se obrátili a pohleděli vzhůru k nebi. Učinili jsme tak a plni úžasu jsme spatřili, že mraky se roztrhly a vznikla velká široká prostora, která začala tmavnout, přestože byl bílý den, a nakonec se změnila v noční oblohu. Pak jsme uviděli, že tam svítí i hvězdy. Nejprve na pravé straně, pak se postupně vytvořil věnec dvanácti hvězd. Načež se v nejzazší dálce objevil jasný kotouč, před očima se nám zvětšoval a blížil k nám. Zbarvil se do červena, s nádhernými odstíny, a pak se začal kymáčet jako lucerna v prudké bouři. Potom sestoupil až k okraji mraků a připadalo nám, že padá dolů na zem.

V hrůze jsme klesli na kolena a prosili Boha o pomoc; mysleli jsme, že už nastal poslední soud. Slunce se však zastavilo a jeho ohnivá koule se začala otáčet kolem vlastní osy, chvíli jedním směrem, potom opačně, a přitom vrhalo na zem ohnivé plameny. Celé nebe zrudlo : byl to nepopsatelný okamžik hrůzy.

Potom se slunce opět vrátilo do tmavých mraků, kymácejíc se sem a tam, jako by na nebi zuřila hrozná bouře. Pojednou na nebi rudá barva zmizela a mraky zbělely jako sníh – a teď jsme mohli vidět, že i slunce zářilo jasnou bílou barvou. Sestoupilo z temného prostoru, pohybovalo se směrem k nám, lehce se zachvívalo a na několik okamžiků zůstalo stát uprostřed onoho hvězdného věnce. Potom se rozdělilo na dvě části a bylo vidět světelný kříž.

Teď se nebe zbarvilo do žluta – mraky připadaly jasně žluté jako síra a ukázalo se slunce, také žluté. Vystoupilo z temného prostoru, pohybovalo se sem a tam jakoby v bouři. Potom sestoupilo k okraji mraků a zdálo se, jako by se jeho ohňové kolo řítilo k zemi a přitom na zem vrhalo nesčíselné sírově žluté zbarvené paprsky. Tato podívaná se opakovala několikrát po sobě.

Konečně se temná prostora na nebi začala rozjasňovat, hvězdy pohasly, mraky se opět uzavřely; ještě dlouho bylo na nebi vidět žlutou skvrnu.

Podíval jsem se na hodinky : bylo 16.15 hodin; toto divadlo trvalo asi 15 minut. Všichni jsme byli hluboce zamyšleni. Dobře jsme všemu porozuměli : Přijdou bouře, my však máme nabízet smírné oběti, neboť Bůh je velice urážen ...“

Podobně jako na mnoha jiných místech mariánských zjevení i v Montichiari dochází nejen k tělesným, ale i k duchovním uzdravením. Uvedeme z nich aspoň tři neobvyklá obrácení, tak jak je znamenal pan Mehring a otec Weigl :

Výpověď jedné matky : >> Má dcera byla naveskrz dítětem dnešní doby. Vydělala si hodně, ale všechno pyšně a marnivě promrhala, a zejména celé noci trávila po diskotékách; morálně se už dostala za každou hranici a dokonce propadla i drogám. S velkou námahou se mi ji podařilo vzít na poutní výpravu do Montichiari. Před křížem, který dnes stojí vedle kaple, jsem uviděla, jak se dcera při pohledu na kříž náhle začala chvět. Roztřásla se po celém těle, jakoby dostala zimnici, jako by byla zachváčena hrůzou, ale zároveň i dojetím a pohnutím. Z očí jí tekly slzy.

Když se konečně poněkud vzpamatovala, řekla : „Ukřížovaný přede mnou ožil. Uviděla jsem na kříži živého Krista se všemi jeho strašnými ranami, zaplaveného krví a krvavým potem; a pohleděl na mě takovýma očima, že jsem pochopila, že mi chtěl říci : - Pohleď, tak jsi mě zřídila svými vlastními hříchy! Zároveň mi dal procítit hlubokou lítost – a v tom okamžiku jsem se obrátila a změnila.“ <<

Toto obrácení bylo trvalé. Ona mladá žena později vstoupila do kláštera a žije tam jako dobrá řádová sestra.

Vyprávění devatenáctileté dívky : >> Mám bratra, který jel se skupinou poutníků do Montichiari a po návratu o této poutní cestě s nadšením vyprávěl.

Řekla jsem mu : „Ty jsi už také potřeštěný, už začínáš i ty s pobožnůstkářstvím?“

Ale bratr mi řekl : „Jen si tam jeď sama a sama si to všechno prohlédni. Pak o tom budeš soudit jinak.“

Moje matka se k tomu ihned přidala a řekla : „Ano, jen jeď, zaplatím ti cestu.“

Dosud jsem nikdy nebyla v cizině a pomyšlení na cestu přes Alpy do Itálie mě lákalo, a tak jsem řekla ano. Ale jak jsem nastoupila do poutnického autobusu, rychle jsem zpozorovala, že poutníci se pořád modlí, a tolik modlení se mi vůbec nelíbilo. Vystoupit se však už nedalo. Nicméně bylo nádherné počasí a tak jsem se oknem dívala ven. Když jsme přijeli do Montichiari a zejména pak do Fontanelle, první cesta poutníků vedla ke kříži. Ale já jsem zůstala chladná a neúčastná. Je to prostě jen kříž, nic jiného. Ale jak jsme pak šli po schodech dolů k prameni, ucítila jsem náhle jakousi neuvěřitelnou nádhernou vůni po růžích. A měla jsem vnitřní pocit, že samotná nebeská Matka jako nějaká maminka mě bere plna lásky do své náruče. Ale to jsem už byla tak otřesena a dojata že jsem se okamžitě obrátila. Pocítila jsem velikou lítost nad svými dosavadními hříchy. Ale také jsem věděla, že všechno je mi odpuštěno. A že Nebeská Matka mi bude nadále zázračnou dobrou Matkou. Obrátila mě. Je opravdu přímlovkyní za hříšníky, Matkou milosrdenství, zachránkyní zoufalců, sama jsem to na sobě zažila. <<

Z výpovědi jistého vysokoškolského profesora, bývalého přesvědčeného ateisty : >> Bůh stále hledá lidské duše, aby je zachránil, a především ty, které od jeho milujícího Srdce zabloudily nejdále. Už ani nevím, kolik let jsem sám popíral Boha. Byl jsem velkým hříšníkem. Žil jsem v nehlubších temnotách a doslova jsem stál nad propastí záhuby a určitě bych se byl do ní zřítíl, kdyby mě ruka Božího milosrdenství nepřivedla zpět.

Měl jsem dobrou a milující ženu. Je nepředstavitelné, jakým ponížením a zoufalstvím kvůli mně trpěla. Jen Bůh a milá Matka Boží ví, co pro mne zakusila. Ale ona mě chtěla zachránit!

S vírou a důvěrou neustále prosila Svatou Pannu o mé obrácení, a to zejména při modlitbě svatého růžence. Znovu a znovu mě prosila, abych se také modlil, abych šel v neděli na mši svatou a ke svátostem, abych aspoň jednou s ní šel na pouť ke Svaté Panně. Ale čím více mě prosila, tím jsem byl zatvrzelejší.

Abych se zbavil jejího neustálého naléhání, slíbil jsem jí jednou, že s ní skutečně na takovou pouť půjdu, ačkoliv jsem to ve svém nitru považoval za hloupost a potají jsem choval myšlenku, že se jí potom vysměji a zesměšním ji.

Dne 27. září 1970 jsem se svou ženou jel do Fontanelle.

Do kaple jsem vešel s naprostým odporem, plný neúcty a posměchu. Ke svému úžasu jsem se rázem octl před velikou, bíle oděnou sochou Panny Marie, před níž jsem zůstal zaraženě stát : Abych řekl pravdu, dosud jsem ještě neviděl tak krásnou mariánskou sochu. Rázem jsem byl zcela vyveden z míry a hluboce dojat z milého pohledu Matky Boží. Její oči plné dobroty a nevýslovného smutku

jako by se na mne nejen dívaly, ale přímo ke mně promlouvaly. Ty oči byly tak živé, tak plné něhy a lásky, tak vroucně a úpěnlivě prosily!

Pocítil jsem, jak z nich do mého Srdce proudí něco zcela nepopsatelného. V duši jsem zažil něco úplně nového. Současně mě napadlo, že žádný, ani ten nejnadanější umělec by nemohl vytvořit tak zázračné dílo, kdyby nebyl přímo veden Boží rukou. Oči této sochy Matky Boží byly živé a stále mě sledovaly. Chtěl jsem jim uniknout, protože jsem se před nimi cítil nehodný, ale její pohled mě stále sledoval, ať jsem se obrátil kamkoliv.

U vchodu do kaple jsem pojednou padl na kolena a ramenem se opřel o vrata. Moje domýšlivost, pýcha, ctižádost byly zlomeny a já se rozplakal. Cítil jsem, že se se mnou stalo něco neobyčejného, co nedokážu rozumem pochopit a vysvětlit : Nejprve to byl strašný boj, neboť všechno ve mně volalo, abych vzdoroval Božímu volání a nabídce Mariiny mateřské lásky. Ale při tomto vnitřním boji jsem se prostě nemohl odtrhnout od podivuhodných očí Matky Boží. Tyto oči, před okamžikem ještě plné lásky, něhy a dobroty, plné světla a míru, najednou byly plné smutku a nevýslovné bolesti. Vytryskly z nich dvě slzy a stékaly po její tváři plné bolesti. Nedokážu vypovědět, co jsem v tom okamžiku pocítil :

Jako bleskem jsem před sebou spatřil celý svůj dosavadní život, celou svou ohavnou minulost. Pojal mě nad tím nevýslovný stud a lítost. Dosud nikdy jsem nebyl tak otřesen. Zároveň jsem však pocítil, že všechny mé hříchy mi už byly odpuštěny. Pocítil jsem, jak se do mého srdce vlévá Boží milost a láska; pocítil jsem nepopsatelnou radost, úžasný pokoj, novou náplň svého života. Jako bych byl přímo vnořen do nekonečné lásky Mystické Růže.

Kapli jsem opustil jako nový člověk. Manželce jsem zprvu nic neřekl. Následující dny jsem prožil ve znamení nepopsatelné radosti z toho, že jsem našel Boha, a z jeho nekonečného milosrdenství a lásky. Pak jsem vykonal upřímnou zpověď a ta moje vnitřní štěstí ještě prohloubila.

Moje milá a dobrá manželka brzo zpozorovala mou úplnou vnitřní proměnu. Od té doby jsme spolu byli už vícekrát u Mystické Růže, kde jsme jí oba z hloubi srdce děkovali, děkovali ... <<

Tři meče

Při prvním zjevení Pierina spatřila, že Mariina hrud' byly probodnuta třemi meči, a později jí bylo vysvětleno, že tyto rány Svaté Panně zasazují její nejmilejší synové, když opouštějí svá povolání, žijí-li ve stavu smrtelného hříchu, když se zaprodávají nepříteli církve jako noví Jidáši.

Nesmíme zapomenout, že v dnešní době nedochází jen k velkému úbytku věřících osob, ale i osob zasvěcených. Tak například časopis „Der Fels“ v červnu 1975 uvedl církevní statistiku, z níž vyplývá, že bylo-li v roce 1962, tj. v roce zahájení 2. vatikánského koncilu, v katolické církvi 1,550.000 řeholních osob, za 12 let nato, tedy v době „pokoncilní obnovy“, tento počet klesl na 780.000 osob, tedy na pouhou polovinu! V několika letech po koncilu opustilo své povolání přes 100.000 kněží! Otřesné je na tom i to, že tito kněží se často zcela programově hlásí k ateismu a nedávají ani pokřtít svoje děti!

Už z těchto několika čísel je názorně patrné, že onen optimismus „ducha pokoncilní obnovy“ ve jménu modernismu je uměle vykonstruovaný, neboť v praxi vede k právě opačným výsledkům.

Dnešní neblahé působení modernistických snah, které tisíciletou stavbu církve za několik desítek let proměnily k nepoznání, má své kořeny v heretických „opravných“ snahách, tak, jak se projevovaly na přelomu tohoto století. Rázně a energicky byly odsouzeny papežem Piem X.(5)

Mezi jiným papež prohlásil : „Co vyžaduje, abychom promluvili bez otálení, je to, že výrobce omylů nesmíme hledat mezi vyhlášenými nepřáteli, neboť se skrývají ... přímo v lůně a srdci církve, nepřátelé o to obávanější, protože jsou jimi méně otevřeni ... Přišel čas, aby těmto lidem byly strženy masky a všeobecné církvi byli ukázáni, jací skutečně jsou.“

Rázný řez papežův učinil přítrž modernismu, který se tehdy šířil zejména z Francie. Tragičtější dozvuky měly modernistické snahy u nás, když v roce 1920 se odpojilo 200 katolických kněží, kteří za sebou strhli přes půl milionu katolíků a vytvořili tzv. československou církev.

Tento modernismus, papežem Piem X. odsouzený na začátku století, se do církve vrátil v daleko větší síle jako onen proslulý „duch pokoncilní obnovy“, neboť když vnitřní nepřátelé církve na samotném koncilu nakonec výrazněji neuspěli, vynahradili si to dodatečně.

Vyjmenujme aspoň hlavní neblahé plody těchto modernistických snah : Postupná likvidace mariánské úcty. Zpochybňování existence démonů a pekla. Demokratizace církevní hierarchie, duch neposlušnosti a revolty. Zdůrazňování humanistické „horizontality“ (lásky k lidem) místo vertikality (lásky k Bohu). Protestantizace církve a falešný ekumenismus, který chce z katolické církve učinit jen jednu z četných ostatních církví. Zásahy do liturgie a znevažování Eucharistie. Racionalistická teologie, opírající se o lidskou vědu a znevažující Zjevení. Přehnané zdůrazňování sociálního programu církve na úkor jejího duchovního působení.

K nim se dnes zejména na západě přidružují požadavky, aby papež zrušil kněžský celibát, odvolal platná církevní rozhodnutí o antikoncepci, potratovosti, rozvodovosti, homosexualitě, eutanázii.

Všechny tyto názory přicházejí plíživě a pod záminkou, že jejich hlasatelé hledají novou, opravdu živou církev a že staré formy církevního života, zbožnosti a liturgie jsou dobou dávno překonány a patří minulosti. Tak připravují půdu novému typu „náboženství“, které se nakonec setká s protikřesťanskou, panteistickou ideologií „New Age“.

Povšimněme si aspoň jednoho výrazného rysu modernismu – jeho „humanizace“ katolického náboženství a jeho postupné přeměny z kultu Bohu v kult člověka.

Svatostánky jsou odstraňovány z hlavního oltáře, a tedy i z čela, optického středu kostela. Dle nového mešního řádu (Novus Ordo Missae) je mše svatá definována jako „bohoslužebné shromáždění“, jehož je kněz „předsedou“ (praeses). Dnes tedy sedí tváří k lidu jako jeho „předseda“ a slouží zády k Bohu u tzv. obětního stolu. Oslovuje tedy především lidi, ne Boha.

Logickým důsledkem ovšem je, že jako předseda není zástupcem Božím, ale zástupcem lidu, a že tedy podléhá lidským ustanovením.

Mše svatá, sloužená u obětního stolu často ztrácí ráz tradiční mše – opakující se oběti Kristovy a knězovy, a mění se v hostinu. Dokonce jsou v různých společenstvích pěstovány různé „hostiny“, kde se o oběti už vůbec nemluví. Přijímá se při nich vsedě a na ruku, protože se „hoduje“.

Stále více se zdůrazňuje pouhá památka, jen symbolický význam svaté Eucharistie, a ta sama je postupně znevažována : přijímá se ve stoje, často na ruku, přijímání je podáváno nekonekrovanými rukama, mnohdy i ženami.

Zatajuje se přitom, že se tak děje proti vůli samotných papežů, o čemž existuje řada dokumentů.(6)

K tomuto postupujícímu znevažování se už mnohokrát vyjádřila i Svatá Panna a Ježíš. Z mnoha jejich stesků ocitujeme aspoň několik :

Maria donu Gobbimu :(7) „*Ježíš je dnes obklopen prázdnotou, vytvářenou zvláště vámi, kněžími, kteří ve své apoštolské činnosti se pohybujete často neúčinně a daleko na periferii, protože se obracíte k věcem méně důležitým a druhořadým a zapomináte, že střed vašeho kněžského dne musí být zde, před svatostánkem, kde je přítomen Ježíš – a tam je uchováván především pro vás!*

Je obklopen také lhostejností tolika mých synů, kteří žijí, jakoby On tady vůbec nebyl, a když vstoupí do kostela k liturgickým úkonům, nevšímají si jeho božské a skutečné přítomnosti mezi vámi.

Často je Eucharistický Ježíš zastrčen do ztraceného kouta, zatímco má být umístěn ve středu kostela, má být postaven do středu vašich církevních shromáždění, protože kostel je jeho chrám, který byl vybudován především pro Něho a pak pro vás.

Moje mateřské Srdce hluboce roztrpčuje způsob, kterým se zachází s Ježíšem, přítomným ve svatostánku, v tolika chrámech, kde je zastrčen do koutku, jako by byl jen jakýmsi předmětem k použití pro vaše církevní shromáždění.

Především jsou to však svatokrádeže, které dnes vytvářejí kolem mého Neposkvrněného Srdce trnovou korunu. Kolik přijímání je dnes svatokrádežných!

Může se říci, že dnes už není eucharistické slavnosti, kde by nebylo svatokrádežných přijímání. Kdybyste mohli vidět mýma očima, jak velká je to rána, která nakazila celou církev a ochromuje ji, brzdí ji, činí ji nečistou a tak těžce nemocnou!

Kdybyste mohli vidět mýma očima, i vy byste se mnou prolévali hojné slzy!

Nejsou to vaše pastorační plány a vaše diskuze, nejsou to lidské prostředky, do kterých vkládáte důvěru a tolik sebejistoty, ale je to jedině Ježíš Eucharistický, který dá celé církvi sílu k plné obnově, který ji přivede k tomu, aby byla chudá, evangelijní, čistá, zbavená všech opor, na které spoléhá, svatá, krásná, bez poskvrn a bez vrásek, po vzoru vaší nebeské Matky.“ (5.8. 1986)

Markétě z Belgie Ježíš o těchto věcech řekl :(9) „*Mé Tělo je profanováno drzostí těch, kteří se stavějí na roveň moci, kterou jsem dal svým vyvoleným! Nekonekrované ruce jsou vinné a nejsou hodny toho, aby se mne dotýkaly! Vpravdě ti říkám : každý odpovědný draze zaplatí tyto svatokrádeže proti mé svaté Osobě.“ (8. 4. 1977)*

„Zůstávám-li mezi vámi, je to proto, abych oddálil bezprostřední Spravedlnost, která je už připravena zasáhnout pro nesčetné urážky mé Svátosti Lásky : >> Vezměte a jezte, toto je moje Tělo, které se za vás vydává. << Toto je Dědictví, které jsem Vám zanechal, ale vy ho pod tisícerými záminkami zneucťujete. V mnoha kostelech jsou svatostánky zbaveny Podstaty, která vám dává žít. Ale vyhánějí-li lidé ze světa Život a nahrazují-li ho směšnými iluzemi, sami se brzo stanou oněmi solnými sloupy zbavenými všeho života a vší naděje.

Mé dítě, až do posledního dechu se zasazuj o to, aby Svátá Eucharistie byla respektována. Ve své přítomnosti nedovol žádné opomenutí tohoto respektu.“ (12. 6. 1977)

Ježíš o dnešní církvi

Kolikrát jen Ježíš i Maria vyzývají duchovenstvo k pořádku a odpovědnosti! Z četných káravých poselství vyjmeme aspoň několik, která ukazují, v čem je jádro problému; především pokračujme v úryvcích z Ježíšových poselství Markétě z Belgie (publikace má imprimatur) :

„Vám, kteří jste odpovědní za to, aby v duších žila stále láska, říkám : co děláte proto, abyste znovu nasýtili můj lid? Rozhlédněte se kolem sebe, jaký nepořádek jste způsobili. A váš Bůh to vidí a vaše chování už soudí. To je vaší vinou, že mě svět odmítá. Neznevažujte Hlas svého Boha a jeho hněvivý dech, který vane. Prosím milosrdného Otce, aby se vaše uši a srdce konečně otevřely pravdě. Nic s vámi nepohne – ani modlitby, ani hrozby, ale já vás přesto vytrvale napomínám. Zachránění budou ti, kteří budou dostatečně malí, aby pochopili a milovali.

Můj Dům už není domem modliteb, ale naopak místem hlubokého duchovního nepořádku, kde vládne svatokrádežný nedostatek úcty.

Je třeba, abyste vyslechli můj hlas. Zlo, které způsobujete duším, je hluboké. Mám soucit s oněmi malými dušemi i s jejich katy, ale brzo už nezadržím svou Spravedlnost. A přijde můj den ... PÁNŮV DEN!“ (3.6.1977)

„Církev lidí zahyne. MOJE CÍRKEV BUDE ŽÍT!

Zbitá církev volá po tom, abych ji ošetřil. Vyhnal jsem obchodníky z Chrámu. Vyženu farizeje, kteří jsou onou ranou, již církev trpí.

Už jí nebudou moci škodit, protože je učiním bezmocné tím, že jejich těla i duše zasáhnu důtkami, až budou volat o milost!

Mé Tělo je zprofanováno. A ti nejméně vinní jsou ochromováni strachem a lidským respektem. Velmi málo hlasů se pozvedá, aby odhalovalo nehodnost jistých členů svaté církve.

Já jsem Pravda a Život.

Oni jsou lži, pokrytectvím, zbabělostí!

Nejsou připraveni položit život za ty, kteří mi zůstali vcelku věrní ...

Církev se nemění. Je to stále táž církev odjakživa, tak jak jsem ji ustanovil. Infiltovali se do ní škůdci, kteří jsou mi odporní, neboť vedou můj lid do zkázy.

Právě proto musím zasáhnout.

Jejich plané a nedůstojné obřady mě vyhánějí z mého Majetku. Jednají se mnou, jako s nějakým

podřízeným, a chtějí si mě brát za společníka svých bezbožností.

Právě proto musím církev očišťovat od těchto neblahých prvků, které jí zabraňují v triumfu.“
(22. 3. 1978)

„Je třeba vrátit církvi její posvátný charakter. Církev má přijímat svět duší s něhou a shovívavostí matky, ale za žádnou cenu se nesmí stát součástí světa.

Co pochází od Boha, zůstává Božím. Co pochází ze světa, zůstává světu.

Nechť každý zůstane na místě, které mu přísluší.

Duše plné úzkosti už nenacházejí svého Boha, protože jsou ho zbavovány.

Běda původcům pohoršení.

Ochraňuji toho, na kterém spočívá posvátná Budova; tato moc, kterou jsem mu svěřil, mu nemůže být odňata.“ (21. 8.1970)

„Od svého lidu žádám věrnost k Tradici : ne k falešným proudům, ne k novotám, které slouží jen k tomu, že ničí soulad, který má vládnout mezi mými dětmi.“ (5. 4. 1979)

„Člověk nechává zahnívat to, čemu jsem já dal vzklíčit. Je třeba se navrátit k pramenům, jinak se hniloba rozšíří, pokud zlo nebude léčeno. V řádu věcí a hodnot je to takto : mým představitelem zde dole je suverénní papež, milovaný mým Duchem. Biskupové, následovníci apoštolů, a kněží mnou vyvolení, jsou pod jeho mocí.

Svatý otec vyučuje svým vlastním příkladem.

Nedostatek poslušnosti k následníku Petrovu mě bolestně zraňuje v mém Srdci. Jednota, kterou si přeji, může být uskutečňována jen v něm. Novoty, protichůdné poslušnosti, jsou odsouzeny k neúspěchu.“ (30. 4. 1979)

„Novot lituji jako urážek činěných mému Majestátu.“ (23. 1. 1978)

„V mém stádě jsou přestrojení vlci : biskupové, představení, jsou jako kapitáni – sami pány na palubě. Zneužívají své autority. Ale není to Petrova autorita!

Je třeba se hodně modlit, neboť to jsou nešťastníci, kteří za svou pýchu draze zaplatí. Nejvyšší hlavou církve je Petr! To já sám jsem mu dal tuto moc. Všechna moc je závislá na moci, která pochází ode mne ...

Kdo popírá jeho autoritu, staví se proti mně!“ (25. 3. 1978)

„Myslí si, že vědí všechno, a nevědí nic.

Myslí si, že všemu rozumějí a nerozumějí ničemu.

Myslí si, že říkají všechno, a zatím říkají prázdnoty.

Myslí si, že vysvětlují všechno, a zatím nevysvětlují nic.

Z jejich úst vystupuje dým a vítr a vytvářejí zmatek a úzkost. Má přikázání jsou pohrdána, zapomí-

nána, neznáma. Ale přesto jsou a zůstanou aktuální až do konce časů.

Jejich marnivost je bezmezná. Nevědomky si libují v tom, co je příčinou jejich zkázy, neboť zapomínají na Boha. Ale Bůh nezapomíná na ně. Zlomí jejich nadřazenost, neboť jsou odpovědní za ztrátu duší, za které jsem zaplatil svou krví a které jsem jim svěřil, aby je dovedli až ke mně. Jsou samý výsměch a pohrdání k oněm maličkým, které jim posílám, abych jim připomněl, co je to Božská milosrdná láska, které odňali všechnu posvátný význam a učinili z ní slovo bez jakéhokoliv opravdového života. Zkoumají srdce podle svého pojetí, vidění a porozumění a zapomínají zkoumat svoje vlastní srdce.

Hledí, aniž se přesvědčili o své slepotě, a poznávají jen své zákony, zákony bezbožnosti, soběstačnosti a pýchy. Ale když ji tedy vlastní, proč ji neuvádějí do praxe? Jejich zbloudilá srdce nejsou připravena k jejímu přijetí. Já jsem Láska a Odpuštění. Oni jsou jen zloba a hřích. Ano, hřích proti jejich Bohu, proti jeho příkázáním, která neznají a kterými pohrdají. Hanba jim.“ (22. 8. 1972)

Markéta z Belgie je jen jedním z četných hlasů, jímž nám Ježíš tlumočí svou zásadní nespokojenost se stavem pokoncilní církve; z nich vybíráme další, velmi důležitý hlas – a to Ježíšova poselství italskému knězi donu Ottaviovi : (10)

„Vyzval jsem všechny zasvěcené, aby mě následovali na cestě sebezřikání, pokory, poslušnosti a chudoby; vyzval jsem je, aby hleděli na mé Tělo pověšené na kříži, aby přemýšleli a rozjímalí. To by jim stačilo k tomu, aby se očistili opravdovým pokáním, a obnovili svou víru, téměř vyhaslou, a oživilí vyhaslý plamen své milosrdné lásky ... ale oni to neučinili!

Někteří ani neuznali za vhodné povšimnout si mých poselství, protože ve své domyšlivé nevěřičnosti nemohou připustit, že Já, pravý Bůh a pravý člověk, se mohu obrátit, na koho mi to připadá vhodné, kde, jak a kdy já chci. S ohledem na jejich domyšlivost bych je měl vždycky žádat o dovození, zda smím hovořit k duším, které jsou mi drahé!

Je pravda, že jsem jim dal důstojnost a moci, kterých člověk není hoden, ale tuto důstojnost a tyto moci jsem jim dal pro dobro celého církevního společenství, ne k uspokojení jejich žízně po moci, bohatství, osobní ctižádosti. Dal jsem jim ony moci a důstojnost, dal jsem jim je proto, aby jimi sloužili celé mé církvi, opakují, všem členům mé církve.“ (5. 6. 1978)

„Synu, říkej to nahlas, že v mé církvi neustále dochází k tomuto : oni pastýři se pohybují na okraji své duše a svého srdce, ale ve středu jsou nehybní. Co chci říci těmito slovy? Vnějšíkově jsou velice aktivní, často přespráliš; vnitřně zůstávají nehybní, nebo téměř.

Mnozí z nich jsou obětmi zběsilého aktivismu. Bylo by mnohem cennější, kdyby byli mými oběťmi! Mé duše – oběti jsou naopak téměř nehybné vnějšíkově, ale velice pohyblivé a velmi aktivní vnitřně. To právě ony zachraňují duše. Právě tyto dobrovolné oběti až dosud zadržují božskou Spravedlnost. Mé oběti jsou oním pravým kvasem církve. Jim nemohu nic odmítnout; docela jinak je tomu s vnějším aktivismem tolika kněží.“ (3. 6. 1976)

„Pozoruj onen obrovský kontrast mezi mým životem a jejich životem, mezi mou cestou a jejich cestou, mezi mými díly a jejich díly! Kráčíme ve směrech přesně opačných.

Situace opravdu tragická a dramatická, která může dospět jen k hodině očisty!

Neuvěřitelná je zaslepenost lidí a tvrdost jejich srdcí, nepřijatelné je chování mých křesťanů, provo-

kující je způsob života jistých mých kněží. Nebojí se Boha, nebojí se Spravedlnosti : zahynou a budou rozptýleni jako prach ve větru. A kdo je zatratí, to nebudu Já, ale jejich svéhlavost.“ (6.12.1975)

„Křesťané a kněží jsou dnes velice vzdáleni toho, aby šli za opravdovým cílem života, tak jak jsou neustále zaneprázdnění, jako by měli řídit svět. Ve skutečnosti jsou zaneprázdnění hledáním sebe samotných, hledáním svého „já“. Vidíte je, jak jsou zdánlivě horliví a aktivní, plně zaměstnáni svými iniciativami. Povšimni si, že jsem řekl „svými“ iniciativami, ne mými, neboť ty jsou mnohem prostší, jistější a zářivější : hledat Boha všemi prostředky, které jsou dány k dispozici, milovat Boha nade všechno před svými vlastními zájmy a zájmy bližních. Božími zájmy jsou :

- 1. Boží sláva*
- 2. Boží vláda*
- 3. Boží vůle*

Služba Bohu vylučuje službu sobě.

Synu, kolik je kněží, kteří slouží věrně Bohu? Posuzujeme-li strom po jeho ovoci, snadno pochopíme, kdo jsou ti, kteří Bohu slouží, a kdo ti, kteří naopak slouží sobě, to znamená, že slouží démonu. Uvidíš, kolik zkaženého ovoce ještě spadne, zradou, odpadnutím a zapřením. Spatříte to na vlastní oči ...“ (19. 2. 1976)

„Synu, pravda se nalézá v mé církvi, jediné lidské instituci, která vlastní tento neocenitelný poklad, vložený do ní mnou samotným :

Jen ona sama je legitimní uchovatelkou Zjevení.

Jen ona sama je legitimním vykladačem zjevených pravd.

Jen ona sama je učitelkou pravdy, jejímž je garantem.

Právě proto jí bude dáno místo, které jí patří, to znamená místo Vůdkyně lidu a národů. Řekl jsem, že to právě moje církev, svátost spásy, vlastní tento vzácný a neocenitelný dar.

Ale za svátost spásy nesmí být považováni jednotliví členové církve či zvláštní skupiny, či určité školy, často opravdová hnojiště, kde kvasí herese všeho druhu.

Za církev nesmí být považováni četní domyšliví teologové, kteří se povýšili na hlasatele nesmyslných doktrín, přeplněných omyly a skutečnými heresemi.

Za církev nesmí být považováni mnozí pastýři, kteří nezávisle na mém náměstkovi hájí zásady opačné Zjevení.

Za dobré pastýře a dobré učitele nesmí být považováni ti biskupové, kteří mlčky souhlasí s prohlášením a rozšiřováním tolika omylů uprostřed jejich stáda ... a jejich počet je na pováženou!

Vím, že to, co ti právě říkám, můj synu, se může zdát paradoxní, ale je to pravda. Je-li biskup nebo kněz ve stavu milosti vůči Bohu, vidí a bude vidět více či méně, podle své duchovní jasnozřivosti. Ale není-li ve stavu milosti vůči Bohu, je v jeho duši temnota, tato strašlivá temnota, již je duchovní smrt, a ty víš, že mrtví mohou pouze páchnout. Nuže, ten, kdo z nadřazenosti a pýchy zradil a prodal se církvi Satanově – a ty víš, že dnes jich je mnoho – není-li u něho upřímného obrácení násle-

dovaného svatou zповědí, může být před lidmi nakrásně biskupem nebo knězem, ale není jím před Bohem, neboť v tomto případě je úřad episkopální nebo kněžský zastaven(11), a ani nikdy těmto nešťastným duším nevstiskl žádný charakter ani nikdy nebude moci mít na ně žádný účinek.“
(7. 12. 1978)

„Pozor na pastýře, kteří stavějí překážky do cesty mému náměstku na zemi, jehož mají naopak být pomocníky, útěchou a podporou!

Pozor na pastýře, kteří z nepoznaných pohnutek sebelásky zpřetrhávají společenství s mým náměstkem a stávají se tak uschlými a neplodnými větvemi k velké škodě celého Mystického Těla, jehož se stávají obtížnou a znetvořující součástí!

Pozor na ty, kteří se jako Lucifer proměňují z ploditelů světla v ploditele temnot!

Můj synu, nejen svět musí reformovat svou koncepci mé církve, dnes naprosto pomýlenou, ale i mnoho křesťanů a zasvěcených, neboť nezbyvá, než buďto se konkrétně obnovit – anebo zahynout!“ (10. 12. 1978)

„Ó, můj synu, z nebes padne oheň, chtěný a vyprovokovaný lidskou pýchou. Spálí na prach všechno, co bylo otráveno a nakaženo člověkem, a to tak, že člověk sám bude svým soudcem. Paradoxní, ale pravdivé.

Ti, kteří uniknou ničivému ohni, jenž očistí církev a lidstvo od nečistot, jimiž se poskvřnilo, už byli označeni. Budou zničeny veškeré struktury, pocházející z lidské pýchy a bláznivosti a které jsou před Bohem ohavné.

Synu, otcové, světci a velcí církevní doktoři by si byli nikdy nedovolili nesouhlasit se soudem vyneseným autoritami, které jsou podle Boží vůle jedinými strážci a legitimními vykladači dědictví Zjevení. Jinými slovy, nikdy by nepopírali legitimitu Magisteria církve, jediné učitelky, ochránkyně a vykladatelky Božích Slova.

Je zřejmě a prokazatelně špatným úmyslem, u nikoho neospravedlnitelným, a tím méně u pastýřů, kněží a zasvěcených osob obecně, ujišťují-li, že Slova Boha, Boha věčného a nehybného, mohou být přizpůsobována měnícím se časům, tak jak jsou proměnliví lidé při každém závanu větru. Jak je možno zanedbávat, že Bůh, nejvyšší a věčná Pravda, se nemění a ani nemůže změnit? Ani Bůh, ani jeho Slova se nemohou sklonit před člověkem, to právě člověk se musí sklonit před Bohem.

Synu, to je opět Satan, který má člověka k tomu, aby se stavěl na místo Boží, a který si ho tak podmaňuje a tlačí ho směrem do propasti zatracení.“ (4. 12. 1977)

„Kolik věcí v mé církvi bude spáleno v hodině očisty! Řekl jsem spáleno : spálená věc znamená věc zničenou, která už v důsledku toho nemůže lidem sloužit. Hovořím stejně o strukturách materiálních jako nemateriálních... Má nová církev, jak jsem ti to řekl už vícekrát, musí být radikálně restrukturalizovaná, neboť se musí objevit opět ve svém původním vzhladu, který jsem jí dal já prostřednictvím své Matky a svých apoštolů.

Moje Nejsvětější Matka po mém Nanebevstoupení zůstala na zemi. Spoluvykupitelka jako já, pokračovala s mými apoštolý (Regina Apostolorum) plodit mou církev v prostotě, pokoře, lásce a bolesti.

Je zřejmé, můj synu, že dědictví Zjevení musí zůstat nezměněno a nedotknutelné. Pokud by ho domýšlivost a pýchy chtěly měnit, byl by to neprominutelný zločin, byla by to pýcha, která by po sobě neměla rovné mimo pýchu Satanovu; a taková pýcha existuje v duších pseudo-teologů, mnohých biskupů, nesčetných kněží a zasvěcených osob, kteří si osobují nesmyslné právo vykládat Slovo Boží podle své fantazie, ohýbat ho a přizpůsobovat Slovo Boží požadavkům času, s ohledem na to, že co bylo včera, nebude zítra, protože podmínky lidského života evoluuji. Tato herese není nová; jejími zastánci byli obzvláště protestanté.

Synu, nelze se dotýkat toho, co je Božího a nelze to ani měnit; a kdo je člověk, aby se pozvedal proti Bohu a odvažoval se ho znevažovat?“ (4. 12. 1977)

„Chaos v doktríně, řekl jsem, a jaký chaos!

Už jsem se ti zmínil o tom, že biblické pravdy jsou běžně popírány nebo špatně vykládány, a to na základě použití onoho protestantského principu volného výkladu zjevených pravd, takže je tolik učitelů, kolik je křesťanů nebo nekřesťanů!

Toto všechno je absurdní, ale co není absurdní při dnešním stavu věcí? Jiný opovrženímhodný princip, mlčky přijatý, spočívá v tom, že Zjevení má být chápáno a vykládáno podle evoluce časů : to znamená, že člověk s ohledem na stupeň své civilizace si může Zjevení přizpůsobovat požadavkům odpovídajícím různým okamžikům svých dějin.

To stačí k pochopení, jak úžasný zmatek se může v církvi způsobit a živit : Už není věčné a nepohybné Pravdy, ale jen pravda subjektivní, to znamená pravda ponechaná ke svobodnému rozhodnutí člověku zraněnému hříchem, ovlivňovanému svými vášněmi a zejména přístupnému temným silám pekla, to znamená lži.“ (16. 11. 1978)

„Můj synu, jak je situace v mé církvi převrácená! Nemodlí se, nebo se modlí špatně a modlitbou hmotařsky zaměřenou.

Právě proto není nových povolání. Jak bych mohl probudit nová povolání, když by z nich nebyli kněží, ale služebníci Satanovi, neboť pravda je toto : mnoho kněží, místo aby byliými služebníky, se dalo do služeb démonových.

Mí opravdoví kněží vědí, že modlitbě je třeba vyhradit značnou část času; jen díky modlitbě a utrpení, dnes odmítanému, se kněz stane silným svou vlastní silou.

Kněz, jakého chci já, žije vírou. Je nemožné, aby kněz nebyl mužem víry. Myslíš však, že ti, kteří mě opustili pro marné požitky světa, měli víru? A myslíš, že ti, co zůstali, mají velkou víru? Ne. Naneštěstí.

Jaký strašný zármutek, jaká vyprahlá poušť v mé církvi, vytvořená nepřítelem!

Kněz, jakého chci já, kněz církve očištěné pro nový život, musí v sobě také mít oheň lásky. Nepřišel jsem na zem, abych zapálil oheň? A co si přeji jiného, než aby ten oheň hořel a šlehal, až z něho vznikne velký požár? Místo toho jsou srdce některých pastýřů a mnoha kněží naplněna pýchou, a tedy i sobectvím.

Opravdový kněz po mně touží ve dne v noci, jako žíznlivý jelen touží po jasných a čerstvých vodách. Myslíš si, že mě vůbec hledají, mnozí ti kněží této generace? Ne, můj synu. Touží po autě, sní o sňatku, mají rádi sály, veřejná místa, někteří i kavárny, mají rádi filmy, i nemorální, sklánějí se před te-

levizí.

*Někteří vychutnávají všechny marnosti a pohodlí víc než svého Boha. To už Bůh není nade vším!
Jakákoliv věc je umístěna nad Boha!*

A biskupové? Někteří mezi nimi spí. Pokud vědí, nemají odvahu k ráznému řezu, a tak hledají nové prostředky, nové cesty. Ale nové cesty neexistují, tak jako neexistují jiné prostředky mimo ty, které jsem ukázal já, plody mého Vykoupení.

Biskupové ve jménu opatrnosti pokračují v páchání neopatrností. Kolik jich spáchali k velké škodě pro duše a církve, k jejímž řízení byli povoláni.

Ve jménu opatrnosti biskupové spí, protože v mnoha případech jsou to lidé bojácní, předstírající lásku a starostlivost, které nemají, stejně jako onen otcovský postoj, který v mnoha případech není upřímný.

Jsou mezi nimi takoví, kteří jednají z vypočítavosti; ale láska nepočítá, láska postupuje podle doce-la jiné směrnice; láska překoná všechno, láska zvítězí nade vším a neztrácí se v malichernostech. Láska je oheň, který hoří, který pohlcuje, který se nezastavuje.

Nechť v tomto směru čtou svatého Pavla a mnozí z nich budou muset přiznat, že kráčeji ve směru opačném nebo téměř opačném, než jak ukázal apoštol.“ (28. 11. 1975)

„Kněží se skutečně podílejí na mém věčném kněžství. Kněz je v mystickém Těle vyvolavatelem velkých nadpřirozených činů a událostí.

Kněží mají být hostiemi, které se dávají a obětují za spásu svých bratrů.

Je těžkým hříchem, myslí-li si kněz, že duše může spasit svými vlastními zdroji lidské inteligence a aktivity. Všechna vnější aktivita knězova, pokud je zbavena víry, lásky, utrpení a modlitby, je nulová a marná.

Kněžství je služba.

Každý kněz má být duší-obětí. Toto ujištění vzbudí u mnohých překvapení, u jiných údiv, u jiných nevíru, to znamená, že tato pravda vyprovokuje různé reakce, odpovídající stavu duše, v kterém budou číst toto poselství. Nicméně pevně trvám na tom, že každý kněz má být obětí. Ve skutečnosti, můj synu, já sám – byl jsem, či nebyl příkladnou obětí? A kdo je kněz, ne-li „druhý Kristus“? Kdo jsou kněží, ne-li mí přirození spoluvykupitelé, a jak by tedy bylo spoluvykupitelství možné, ne-li tak, že se učiníte obětí, tak jako já jsem se učinil obětí pro spásu?

Jestliže kněz není při Nejsvětější oběti přítomen s pevnou a účinnou vůlí obětovat se nebeskému Otci ve spojení se mnou za odpuštění hříchů, vlastní smysl nabízené oběti, vyprazdňuje prakticky ze svého kněžského úřadu jeho podstatu, znečišťuje a deformuje sám charakter kněžství, mrzačí ho, neboť ho zbavuje jeho smyslu ...“ (30. 11. 1976)

Eucharistie

O Eucharistii a mši svaté řekl Ježíš Lucii z Francie :(12) „Často jsem k tobě hovořil o Evangelii a kříži a ukázal jsem ti, jaký vztah mezi nimi je. Dnes k tobě budu promlouvat o Eucharistii a kříži. O mé svaté mši, oběti lásky. O dvou darech mého Srdce, spojených do jednoho a téhož daru a téhož bláznovství lásky, které dalo vzniknout mši svaté.

Proč mše svatá? Protože svatá nabídka svaté Oběti.

Moje mše, věčná oběť, svatá obětní nabídka. A oni z ní činí věčnou hostinu!

Slavíte Zelený čtvrtek a zastavujete se před Velkým pátkem, před křížem! Ale, mé děti, vy na všechno zapomináte, jednáte špatně, ničíte ... Eucharistie a kříž jdou společně, neodděluje je!

Zůstáváte u Zeleného čtvrtku, tohoto krásného odhalení mé lásky. Ale pokračujte, jděte až k večeru Velkého pátku, tohoto stejně krásného odhalení mé lásky.

Následujte mě až do konce! Z večeřadla mě doprovázejte až na Kalvárii. Nezastavujte se na cestě, neztrácejte směr! Neodcházejte ode mne, zabloudíte! Neopouštějte mě, nedesertujte! Buďte mými Jany, všichni buďte mými apoštoly lásky, se mnou na Kalvárii, všichni na Kalvárii!

Řekl jsem Vám, abyste cestu Evangelia prošli až do konce, abyste šli až ke kříži, k velkému mystériu Vykoupení, které tuto cestu uzavírá.

Stejně tak vám říkám : jděte až na konec! To znamená až k dokonání Eucharistie, až ke kříži ...

Nezůstávejte na slavnosti, pijte kalich bolesti!

Toto je moje mše, neustále opakovaná mše. Neodděluje Eucharistii a kříž!

Tak jako je kříž ukončením, pečetí Evangelia, je kříž i ukončením, pečetí Eucharistie. Ať už tomu chcete nebo ne, můj kříž je vždycky zde a nikdo na tom nic nezmění. Popírat ho je bláhovost.

Opět vám ukazuji Satanovu štěrbinu, který vás klame a všude proniká. Ale já jsem řekl : Satan se bojí kříže! A to stačí, to by vás mělo osvítit.

Následujte můj kříž. Kříž neklame. Vede. Ano, můj kříž je světlo a pravda. A to on všechny věci urovná na své místo. To on vás opět zachrání tím, že vyloučí všechny falešné doktríny, falešné interpretace mého učení a mých skutků.

Kříž svým světlem ozařuje Evangelium.

Kříž svým světlem ozařuje Eucharistii.

Je to kříž světla a lásky. Vede vás a spasí vás. Kříž vadí jen duchům nečistým ...

Duch Svatý povládne až tehdy, až bude vládnout doktrína kříže.

Kříž, světlo světa, znovu ustanoví mši svatou ve vši její čistotě, pravdě, jako svatou oběť kříže. Není mše splnutím Eucharistie a kříže?

Duch mše je duchem kříže. Kříž znovu ustanoví Evangelium v celé jeho pravdě, a Duch Svatý, který je duchem kříže, zavládne prostřednictvím opět nalezené pravdy kříže.

Takto bude ustanovena moje vláda, vláda mého Srdce ...

Vidíš tedy, jak Evangelium a Eucharistie jsou díly Svaté Trojice. V obou se nachází věčné spojení lásky Svaté Trojice. Pak i vidíš, jak je to závažné, hýbe-li se jimi, nebo jsou-li upravovány. To jako by se chtělo hýbat samotným Bohem.

Necht' jsou Evangelium a Eucharistie znovu ustaveny v jejich pravdě kříže – a Bůh bude vládnout.

Opakuji ti, že Bůh nebude vládnout, dokud nebudou tyto pravdy.

Doktrína kříže je především doktrínou oběti, daru. To je ona doktrína Evangelia a nalezněš ji také v Eucharistii. Ano, Evangelium a Eucharistie mají stejnou doktrínu. Dnes však z mé svaté mše tuto pravdu, tuto doktrínu kříže, která vytváří skutečnost a velikost mše, odstranili. Oběť, nabídka Syna a s ním spojených údů jeho mystického Těla do jediné obětní nabídky Otcí.

Vidíš, jak je to vážné? Z mé věčné oběti učinili věčnou hostinu.

Kde je tam oběť?

Kde je tam duch kříže?

Otec je samý hněv ...

Změnili podstatu, velikost, hodnotu Eucharistie. Změnili i jejího ducha, který je duchem kříže a přispůbali ho duchu světa. Vidíš, jak je to vážné, velmi vážné! Pro toto bych měl svět rozdrtit.

Duch Boží je ze světa vyhnán duchem Satanovým. Nyní je třeba vyhnat ducha Satanova Duchem Božím, a tak světu vrátit Ducha a jeho dary, které jsou samou láskou.

Vysmívají se mému Srdci, pohrdají mými dary, vysmívají se mé lásce, vyhánějí mého Ducha. A pohleďte! Výsledkem je smutný duch dnešního světa, zaviňující utrpení tolika lidí.

Ale co si vlastně lidé myslí? A jak dlouho má podle nich Bůh čekat? Nevrátí-li se k pravdě lidé, vrátí se k ní Bůh. Neboť Bůh je pravda. Ale bude to bolet. Velice bolet.

Necht' vládne kříž, to znamená jeho doktrína! A svět opět nalezne pokoj, opravdový pokoj Boží.

Mše, splynutí Eucharistie a kříže.

Svatá oběť mše, svatá oběť kříže.

Když jste přítomni na mši svaté, uveďte se do přítomnosti vašeho Ježíše, umírajícího na kříži. Přeneste se na Golgotu. Tam se Ježíš nabízí jako oběť svému Otcí, aby vykoupil svět. Ve mši svaté se Ježíš vždycky jako oběť nabízí Otcí, aby vykoupil svět. To není symbol, mé děti, ale pravda, skutečnost, ale nekrvavá.

Moje mše svatá, to je pravda kříže. Bez kříže, bez ducha kříže mše není ničím. V otcových očích nepředstavuje nic, nemá žádnou výkupnou hodnotu. Odejmete-li jí pečeť, již je kříž, to znamená na-

bídka oběti, nezůstane Vám nic.

Mé drahé děti, chci s vámi obnovit svou svatou mši, s vámi, malé oběti mého Srdce, spojené s velkou a svatou Obětí : Ježíšem v jediné a téže oběti lásky Otci.

Smlouva lásky s mým Srdcem dá rozkvést mému Evangeliiu.

Smlouva lásky s mým Srdcem dá rozkvést mé mši svaté, daru mého Srdce ... “

Maria Spoluvykupitelka

V Montichiari, podobně jako rok předtím v Amsterdamu, se Maria představila jako Spoluvykupitelka lidstva. Tento její titul, od té doby oznamovaný i na jiných místech zjevení, má být posledním mariánským dogmatem, vyhlášeným právě v této době na Konci časů.

Ježíš k Mariině spoluvykupitelské úloze podal podrobné vysvětlení zejména italskému knězi donu Ottaviovi : (13) „*Maria má své oprávněné místo u Boha jako pravá Matka jednorozeného Syna Božího, a tedy pravého Boha a pravého Člověka; v důsledku toho je pravou Boží Matkou.*

Z tohoto důvodu je pozvednuta nad přirozenost andělskou, je jen nižší než Bůh, jehož je Matkou, jehož je Dcerou, jehož je Chotí.

Její spoluúčast je jedinečná a nemůže se opakovat; právě proto je velká a mocná samou božskou velikostí a mocí.

Bůh nečiní nic zbytečného a Já, Bůh, tě chci upozornit na neporovnatelnou důstojnost své Matky, abys věděl, že s ohledem na milosti Boží Trojice byla a je výjimkou, která nemá obdoby v minulosti a nebude mít ani v budoucnosti, výjimkou na věčnost; nikdy se nikdo s Bohem nespojil tak úzce a dokonale jako moje Matka.

Neměla jen za poslání být společně se mnou Spoluvykupitelkou, a tak se podílet na tom, aby do světa uvedla opět rovnováhu, tak silně porušenou vzpourou Satana a jeho přívrženců, ale její poslání Spoluvykupitelky z ní učinilo i Matku církve, kterou počala se mnou v bolesti a lásce a tak ji učinilo spoluúčastnou na mém věčném a královském Kněžství.

Právě proto se před ní tak hluboko sklánějí andělé nebes, lidé země; před ní se chvějí a prchají démoni pekel.“ (20. 2. 1977)

„Spoluúčast mé Matky na mém Vtělení je velkým a vznešeným tajemstvím. Zatímco ona mi dala život tělesný a před mým narozením i po něm mě živila a vychovávala, já jsem jí dával v plné míře stále větší svůj Božský život.

Právě proto já jsem jakoby částí jí v přirozenosti lidské a ona je jakoby částí mne v mé přirozenosti Božské.

Přirozenost lidská a přirozenost Božská ve mně a v ní splývají v obzvláštní a tajemnou jednotu : všechno, co je moje, je i její, a všechno, co je její, je i moje.

Otud je jasné i zřejmé, že její spoluúčast na tajemství mého Vtělení nás vede k dokonalému spojení, takže myšlenky, city, radosti i bolesti vyvěrají, jak by se dalo říci, z jediného pramene.

Její spoluúčast na mém nekonečném utrpení je tak tajemně intenzivní, že nemůže lidským duchem být pochopena. Ze stejného důvodu je lidskému duchu nepochopitelná její láska ke mně, Trojjedinému, a ke všem lidem.

Velikost mé Matky ve zkoušce a v bolesti, stejně jako její velikost ve slávě jsou rovněž lidským bytostem věcí nepochopitelnou.

*Ona žije ve mně; já žiji v ní. Tak je tomu nyní, tak tomu bylo, tak tomu bude navždycky.“
(15. 7. 1975)*

„Spoluúčast mé Matky na mysteriu kříže je vyjímečnou událostí v dějinách lidstva i v dějinách Nebes. Moje Matka, jediná mezi všemi ženami, je opravdovou Kněžkou. Dobře vzdělána v Písmu Svatém, bohatě osvícena Duchem Svatým, dobře věděla, když přijímala božské Mateřství, co se s ní stane.

Ostatně stařec Simeon jí to řekl bez oklik : >>A tobě samotné meč pronikne duší ... << Moje Matka toto strašlivé proroctví, pro ni jasné a průhledné, uchovávala ve svém srdci.

Moje Matka byla opravdovou Kněžkou. Ne v onom obecném slova smyslu, jak jsou kněžími pokřtění a konfirmovaní, ani ne v onom slova smyslu služebném, ale způsobem odlišným a ještě hlubším, než ti, kteří obdrželi svátost kněžského vysvěcení.

Moje Matka byla a je opravdovou Kněžkou proto, že na vrcholku Kalvárie nabídla Otcí čistou a svatou oběť – Beránka Božího, svého Syna, a s Beránkem se nabídla i sama. I ona je tedy obětí za hříchy lidstva.

Sama sice akt nepodstoupila, ale byla mu přítomna, souhlasila s ním a spoluúčastnila se ho, a tak se svým Božským Synem byla opravdovým hlavním účastníkem dramatu Vykoupení, které je středem lidských dějin.

V této dvojité obětní nabídce, která se obnovuje při každé mši, je jádro akce, jejímž prostřednictvím je kněz opravdu knězem. Ve skutečnosti nikdy kněz není víc knězem, než když se mnou obětuje MNE a SEBE Otcí. Právě proto je moje Matka Spoluvykupitelkou. Aby tato oběť byla dokonána, moje Matka se musela naprosto umrtvit. Oběť se zničí, oběť se dokoná. Musela šlapat po svém Srdci, po svém Srdci svaté a čisté Matky, nejsvětější ze všech matek. Musela obětovat a umrtvit všechny svoje city, musela a chtěla opakovat svoje FIAT a jako Ježíš a spolu s Ježíšem řekla : >> Necht' se stane, Otče, tvoje vůle, a ne moje! << Jedině nevýslovná a nepochopitelná láska, láska bez lidských mezí jí nadala schopností vykonat tak velký zázrak.

Moje Matka jako Kněžka podala Bohu a lidem největší důkaz lásky, který spočívá v oběti, ne svého vlastního života, ale života toho, koho nejvíce milujeme.

Lidé znají málo věcí a ještě méně uvažují o tom mále, které znají. Lidé, i mnoho mých služebníků a zasvěcených duší, nepřemýšlejí o tom, že mystérium kříže se bez ustání obnovuje. Jen mlhavě vě-

ří ve vznešenou skutečnost Mystéria kříže, které se opakuje při oběti mše svaté.

Kněží si neuvědomují, že vedle mne, přítomného v konsekrované Hostii, se nalézají, tak jako na Kalvárii, i moje Matka, která obětuje zároveň se mnou, ona sama také.

Moje Matka je a zůstává se mnou v dokonalém spojení. Jí byly vykonány velké věci. Jakým příkladem je moje Matka pro všechny kněze! Kdyby se kněží inspirovali dokonalým spojením, které existuje mezi mnou a jí, denně by bojovali za naprosté umrtvení svého „já“.

Kdyby se místo toho, aby následovali svět, nabízeli a obětovali se mnou Bohu, následující mě na kříži, zažili by, jak je moje břemeno sladké a lehké. Spatřili by, jak strom mé církve je bohatý ovocem.

Svět se jako lavina řítí do zkázy. Když lavina začíná sestupovat, zřídka si toho kdo povšimne; její počáteční pohyb je nepostřehnutelný, pak se pozvolna zvětšuje a stane se nezadržitelným. Nuže, lavina se už dala do pohybu a zaslepení lidé nepozorují pohromu, již kráčeji vstříc. Poplach byl vyhlášen, ale bez užitku. Tak málo lidí si ho vzalo k srdci, mnoho lidí na něj nedbá. Ale co nejvíce rozsmutňuje mé milosrdné Srdce a Neposkvrněné Srdce mé Matky, je skutečnost, že příliš mnoho kněží nedbá o mnohé výzvy, přicházející z nebe. Strašlivá odpovědnost ... “ (28. 7. 1975)

„Účast mé Matky v mystériu Eucharistie je stejná jako v mystériu Inkarnace. Řekl jsem, že žijeme v dokonalé jednotě; kde jsem já, ona je také ...

Spojení, vyvěrající z mystéria Inkarnace, pokračuje v mystériu eucharistickém a bude pokračovat věčně. Já budu stále žít její lidskou přirozeností a ona bude stále žít mou Božskou přirozeností.

Toto spojení je jedinečným skutkem, který se už nemůže opakovat; nemá obdoby v mém spojení s dušemi ve stavu milosti, i když i toto spojení je věcí, kterou pro jeho nadpřirozenou krásu nelze lidsky popsat.

Z vnitřního vztahu mezi Trojjediným Bohem a mou Matkou vyplývají vznešené a jedinečné skutečnosti : Její mateřství neoddělitelné od jejího panenství; její Neposkvrněné Početí; její vynětí ze zkaženosti těla; její Nanebevzetí a její kralování nad všemi mocnostmi nebes i země; její moc i nad silami pekla, které nakonec definitivně přemůže.

Lidé ve své domýšlivé soběstačnosti nevidí velikost a moc mé Matky, která je také jejich Matkou. Nenaslouchají jejím mateřským výzvám ... “ (28. 7. 1975)

Matka církve

Maria se v Montichiari zjevovala se třemi růžemi – bílou, červenou a zlatožlutou, které jsou dnes neodmyslitelnou součástí všech putovních soch, jejichž prostřednictvím se kult Marie, Mystické Růže, rozšířil po celém světě.

Co znamenají tyto růže? Souvisí bezprostředně s životem a posláním Svaté Panny : Bílá růže znamená, že Maria je nejčistší Dcerou Boha Otce, Neposkvrněným Početím. Tato růže je současně obrazem Boží moudrosti, světla, čistoty, jednoty, pořádku, harmonie, tvůrčí činnosti.

Červená růže vyjadřuje, že Maria je Matkou Syna Božího, Matkou Bolestnou, Matkou Milosrdenství. Je současně obrazem Boží lásky, milosrdenství a spravedlnosti, královské soudní moci, kříže, spásy, Krve Kristovy.

Zlatá růže představuje Marii jako Nevěstu Ducha Svatého, Královnu nebes a země, Matku církve, Matku mystického Těla Kristova. Je současně obrazem Boží svatosti, Božského majestátu, mocné Boží působnosti.

Tak je v těchto třech růžích symbolicky uzavřena celá mariánská teologie ve své zázračné síle a bohatosti. Maria sama ji rozvedla v mnoha svých poselstvích různým vizionářům; zde si uvedeme aspoň několik úryvků z poselství, která sdělila donu Ottaviovi o sobě, jako o Matce církve :

„Protože jsem byla od věčnosti v Srdci Boha zvolena za ženu požehnanou mezi všemi ženami, jsem předmětem jeho nekonečné lásky. Líbila jsem se Bohu svou pokorou. Můj Syn mi řekl, ještě předtím, než vystoupil na nebesa, že ho nemohu následovat ihned do Domu jeho Otce, ale že musím zůstat na zemi, abych se stala Matkou rodící se církve a s láskou v tom rození pokračovala. Spolu s Ježíšem jsem ji ve strašných a nevýslovných bolestech počala na Kalvárii jako Matka a Spoluvykupitelka, teď jsem měla v lásce počínat Ježíšovo mystické Tělo.

Ježíš, Syn Boží, ale také můj pravý Syn podle těla, mě chtěl za Spoluvykupitelku i Matku svého mystického Těla.

Titul Matky církve mi opravdu přináleží. Ale nepostačuje! Synu, v jednom poselství ti bylo odhaleno, že já, Maria, Matka Boží, jako jediná žena v církvi, jsem opravdovou Kněžkou.

Účastnila jsem se plnosti kněžství způsobem odlišným a zároveň nadřazeným způsobu, jakým na něm měli účast apoštolové, jejichž jsem opravdu Královnou. Jsem plným právem vzývána jako Regina apostolorum (Královna apoštolů)!

Hluboce jsem respektovala hierarchii, chtěnou a založenou Ježíšem Vykupitelem. Petr byl z Boží vůle viditelnou hlavou této hierarchie. Já byla Královnou apoštolů, a sami apoštolové mě uznávali a ctili jako Matku církve a svou Matku a Královnu.

Sám Petr během let, kdy pobýval v Jeruzalémě, za mnou chodil pro útěchu a nazýval mě Matkou. Chodil za mnou pro radu a pomoc a ctil mě jako Královnu.

Kdyby si pastýři a mí kněží plně uvědomovali duchovní pouta, která nás spojují, kdyby mě opravdu uznávali za svou Matku a Královnu, zahrnula bych je milostmi, neboť jsem štedrá vůči všem synům, kteří mě milují a rozšiřují úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.

V den Letnic jsem byla s apoštoly přítomna ve večeradle a připravovala jsem se na přijetí Ducha Svatého. Ten na mne sestoupil ve větší míře než na ostatní : Já, choť Ducha Svatého, jsem jím byla naplněna.

Není zvykem zapomínat na svou vlastní pozemskou matku, protože se ví, že její něžná láska nikdy neseleže. Ale, můj synu, láska, kterou vás miluje vaše nebeská Maminka, je nesmírně nadřazena jakékoliv lidské lásce. Já vás miluji všechny a všechny vás chci zachránit.

Neodporujte Božímu hlasu, který vás volá k opravdovému a upřímnému obrácení! Bojte se Pána, který prochází!

Čtěte s pokorou poselství, která vám Božská dobrota posílá! Je to milosrdenství, veliké milosrdenství, jímž vás upozorňuje, že hodina očisty je už nablízku.“ (7. 1. 1976)

Tolik pohrdání, urážek i otevřené nenávisti, které dnes po celém světě sklízí Maria, a to dokonce od svých zaslíbených synů, nemá obdoby.

Proto Ježíš znovu a znovu zdůrazňuje její neposkvrněnou čistotu a donu Ottaviovi vysvětluje, proč je vůči ní na světě tolik nenávisti : „*Moje Nejsvětější Matka je velkým a s ničím nesrovnatelným pokladem mé církve; je i vaší opravdovou Matkou, Královnou vesmíru, Královnou všech vítězství, Královnou nebes i Královnou církve, kterou miluje láskou podobnou mé lásce. A protože prostřednictvím milosti může všechno, co mohu já, miluje vás, tak jako vás miluji já.*

Jen obludy plné odporné zloby dokáží nemilovat mou Matku, která je jediným tvorem, který vyšel z lásky a moci Boha, Otce Stvořitele, ve vši dokonalosti a neposkvrněnosti, neboť jen ona sama nepoznala společný hřích, se kterým se rodí všichni lidé, a nikdy nepřináležela temným mocnostem Zla.

Ani na okamžik nepoznala nadvládu Luciferovu, neboť za celý svůj život nespáchala jedinou, ani tu nejlehčí chybu.

Její duše, Srdce a tělo nebyly ani v nejmenším dotčeny zlem. Narodila se a žila v dokonalé nevinosti, v čirosti ve všem se podobající nevinnosti a průhlednosti Trojjediného Boha.

Právě proto, ještě než byly položeny základy země a světa, byla u Boha předmětem jeho nekonečného potěšení.

Jejím prostřednictvím byl obnoven řád a rovnováha, porušené hříchem lidstva. Právě jejím prostřednictvím byla přemožena smrt, vstoupivši do světa, a bylo uskutečněno druhé Stvoření, jímž všichni lidé dobré vůle nyní mohou dospět k cíli svého života, to znamená k věčnému Životu.

Odkud tedy přichází nepřátelství vůči mé Matce?

Z nevýslovné nenávisti temných sil Zla, neboť Božská Spravedlnost dala vzniknout peklu, zatímco Maria je naopak projevem Božího Milosrdenství, jehož prostřednictvím mohou lidské duše obdržet věčnou spásu. Žárlivost a závist proto dosáhly takového stupně, který vy, lidští tvorové, nikdy nepochopíte, neboť pýcha temných sil pekla byla ponížena úměrně vážnosti jejich hříchu ...

Odtud onen příval nenávisti, který vytryskl z pekla a který je jím živen, proti mé a vaší Matce a proti všemu, co ona miluje a čemu dává přednost, a především proti církvi, kterou se mnou počala, vyživovala a bude vyživovat do konce věků.

Odtud rouhání, urážky a svatokrádeže páchané proti tvoru, který je Božím potěšením a nadějí lidstva. Lidé nemají žádný myslitelný ani skutečný důvod, aby naši společnou Matku nenáviděli a činili-li tak, je to vždycky pod tlakem d'ábelské činnosti.

Maria je a vždycky bude postrachem pekel a žádný démon, ani jejich hlavy jako Lucifer, Satan a Belzebub se neodváží napadnout Svatou Pannu, ale uprchnou před ní; a za tento zbabělý strach se mstí tak, že před sebou posílají lidi nejvíc nakloněné zlu, tak jako zloději ke svým špinavým záležitostem zneužívají děti.

To všechno nicméně nemůže ani v nejmenším poskvřnit nejkrásnější Květ nebes i země, který svou nádheru vyzařuje na anděly a svaté ráje a svou vůní nasycuje blahoslavené vyvolence Starého a Nového zákona, neboť Maria je umístěna ve středu Božské Trojice a uzavírá v sobě všechnu krásu, milost, vůni a naději dobrých, kteří na své pozemské pouti hledí k ní, jitrní Hvězdě, s důvěrou a jistotou, že se v temném bludišti tohoto pozemského života neztratí.

Jestliže démoni zahníždili do odbojných duší takový odpor vůči Marii, ona je naopak u všech dobrých, kteří se jí svěřují, věří v ni a doufají v ni, středem jejich všeobecné víry a lásky. Maria je ve skutečnosti Opatrovnící všech lidských nadějí na jejich pozemské cestě.

Maria je „světlem Světla“, „láskou Lásky“, „životem „Života“. Je poupětem rozvitým uprostřed Boží Trojice. Je „stromem života“, který vypučel, roste a rozkládá své úrodné větve po celém světě. Duše vykoupené krví její krve ji právem nazývají Matkou a zývají ji pod tímto jménem. Vytváří nejkrásnější a nejzácnější ozdoby Otcova domu.

Necht' vás střeží, ochraňuje a vede v temnotách stále hustších, které zahalují církev, neboť po očistě bude zářivým úsvitem mé obrozené církve a Archou Nové úmluvy!“ (6. 12. 1978)

Nový Jeruzalém

Základní Boží plán lásky byl založen na tom, že v řádu stvořených věcí mělo být lidstvo úplně novým – výhradně duchovním počátkem. Jeho Otcem měl být Bůh a smrt se svou bolestnou agónií neměla existovat; člověk měl ze stavu pozemského do stavu nebeského přecházet klidně a vyrovnaně.

Mariin pozemský život, její Neposkvřněné Početí a Nanebevzetí plně pochopíme jen tehdy, uvědomíme-li si tyto původní Boží záměry, které, přestože nebyly trvale uskutečněny, nic ze své platnosti neztrácejí. Maria je totiž uskutečněním právě těchto vztahů, je jejich „modelem“. Demonstruje nám na sobě, že takové vztahy nejsou utopií, a to za předpokladu, že bude zrušen hřích a neposlušný odboj prvních lidí.

Maria sama o tom říká : (14) „Aby Bůh potvrdil svou první tvůrčí myšlenku o člověku, jemuž jako Stvořitel určil, aby žil a prošel, aniž zemřel, z pozemského ráje do ráje nebeského – do Věčného království, proto chtěl mne, Neposkvřněnou, hned jak byl ukončen můj pozemský život, na nebi, s duší i tělem.

Jsem tak svědectvím toho, co Bůh zamýšlel a chtěl pro člověka : život nevinnosti a bez hříchu, klidný přechod tohoto života v život věčný jako u někoho, kdo překračuje práh domu, aby vstoupil do paláce; člověk ve svém plném bytí, tvořeném hmotným tělem a spirituální duší, by prošel ze Země na Nebesa, a tak by dovršil dokonalost svého „já“, které mu bylo dáno Bohem, do úplné dokonalosti jednoty těla a ducha, tak jak to bylo v Boží myšlence určeno pro všechno tvorstvo, kdyby bylo zůstalo věrné Bohu a Milosti.“

Tento původní plán lásky měl být završen inkarnací Syna Božího, který měl stanout v čele lidstva jako „Prvorozený“, protože všechno bylo učiněno pro Krista – a Kristus pro Boha, jak nám to ve

svých listech dosvědčuje svatý apoštol Pavel (zejména v Kol. 1,15).

Centrem a smyslem všeho – onou alfou a omegou – je Kristus : prvním důvodem jeho inkarnace není hřích lidí, ale větší sláva Boží; Kristus měl vést lidstvo k hluboké a neustálé úctě k Bohu. Tyto myšlenky sv. Pavla ve středověku rozvedl slavný scholastický teolog Jan Duns Scotus(15). Právě toto byl původní plán Božího Království na zemi – Christus Regnum. Bylo-li všechno stvořeno pro Krista, a tedy i tento svět, nutně musí Kristus vládnout i v tomto hmotném světě.

Tento základní plán lásky byl hříchem páru Adam-Eva zhacen, a proto musel být uskutečněn jiný plán lásky : „Vláda kříže“, jak říká Ježíš Lucii z Francie:(16) „*Zachráním svět a proměním ho. Ale k přivedení této proměny je třeba utrpení. Byl vám dán nový plán lásky : je to vláda kříže. Budu vládnout skrze kříž. Na něm a skrze něj ustavím svou Vládu lásky. Na něm spočívá mé Království.*“

Ježíšova inkarnace na tento svět tedy na sebe vzala ne onu podobu Krista Krále dle původního Božího záměru, ale podobu vykupitelskou. Duns Scotus zdůrazňuje, že tento Ježíšův příchod nebyl v původním plánu, ale byl vynucen degradací světa ve stavu hříchu k jeho záchraně, a je tedy pouze „akcidentální“, mimořádně vynucený změněnými okolnostmi.

Pár Adam-Eva uvedli do světa hřích, který měl a dosud má za následek dalekosáhlou destrukci všech hodnot. Ale to nebude trvalý stav světa.

Ježíš říká : „*Pár Ježíš-Maria je antitezí páru Adam-Eva. To právě on je určen k tomu, aby anuloval celé dílo Adamovo a Evino a přivedl lidstvo k bodu, v němž bylo při svém stvoření : bohaté na milosti a všechny dary, jimiž je zahrnul Stvořitel. Lidstvo prostřednictvím páru Ježíš-Maria, kteří se stali novými rodiči lidstva, prochází úplnou regenerací. Všechno předchozí čas je zrušen. Čas a lidské dějiny se počítají od toho okamžiku, kdy nová Eva opačným postupem tvorby ze svého neporušeného klína vydává nového Adama, prostřednictvím Božího díla.*

Ale aby byla zrušena díla oněch Prvních, příčina smrtelných neduhů, neustálého mrzačení, ochuzování a opravdové duchovní nedostatečnosti – ve skutečnosti po hříchu byli Adam s Evou zbaveni všeho toho obrovského bohatství, jež jim nebeský Otec dal – oni druzí Dva museli ve všem operovat způsobem zcela opačným oněm Prvním. V důsledku toho přivedli poslušnost k dokonalosti, při které se umrtvují a obětují tělesně, v citech, v myšlenkách i ve vůli přijetím toho, co si přeje Bůh. V důsledku toho dovedli čistotu k naprosté cudnosti, jejímž prostřednictvím tělo ... čím bylo tělo pro nás, Dva čisté? Závojem vody přes triumfujícího ducha, laskáním větru ... Tím pro nás bylo tělo. Méně těžké než plátěný oděv, lehounká podstata vložená mezi svět a nádheru nadlidského já, prostředek ke konání toho, co si přál Bůh. Nic více.“(17)

Marii, druhé Evě, Bůh nevymezil jen úlohu Neposkvrněné Matky Boží, ale svěřil jí i Mateřství celé církve, celého Mystického Těla Kristova, které Maria duchovně rodí bez ustání.

Odtud Rosa Mystica : Růže – Tělo, Mystická – tajemně přerozující k vyššímu duchovnímu životu.

Je-li Maria Matkou rodící děti pro Nebeskou obec, vytváří tedy společenství duchovně znovuzrozených lidí – Mystické Město, Nový Jeruzalém. Toto Mystické Město Maria rodí napříč staletími v zápase se silami zla, který právě dnes vrcholí, neboť podle původního Božího úradku musí být zde na zemi znovu obnoven onen původní řád světa před prvotním hříchem. To je smyslem našich dějin, to je oním „eschatologickým projektem“, jehož ústřední osou je Kristus, stojící v čele lidstva - svého mystického Těla.

Neboť ona tisíciletí světa padlého do duchovního marasmu a vykupovaného Ježíšovou krví, spojenou s krví zástupců dobrovolných obětí, jsou jen přechodným stavem světa, ne jeho výsledným tvarem.

Tímto jeho výsledným tvarem bude vláda Svatého Ducha, oznamovaná nesčítelnými mariánskými poselstvími, Nový svět Kristova Království, svět obnovený prostřednictvím „nových nebes“ a „nové země.“

Svět, který nutně přijde uvést Ježíš ve svém druhém – či vlastně v onom původně zamýšleném příchodu jako Kristus Král.

A na zem sestoupí Mariino Mystické Město, svět vnitřně duchovně přerozených lidí.

NOVÝ JERZALÉM.

Proto k nám Maria nejprve sestoupila jako ROSA MYSTICA.

Odkazy

(1) Základní informace jsme čerpali a texty jednotlivých zjevení jsme přebrali ze dvou publikací základního významu : Především je to publikace německého faráře A.M.Weigla–Maria, Rosa Mystica, jejíž první vydání vyšlo v roce 1974 a dočkalo se mnoha dalších vydání a překladů do řady světových jazyků. Podklady pro publikaci A.M.Weigla připravil německý kněz P.Tadeáš Laus z řádu Salvatoriánů, a to na základě osobních hovorů s vizionářkou a tehdejšími místními faráři otcem Rossim. Publikace obdržela 9. 2. 1974 imprimatur.

Publikace byla v dobách komunismu přeložena i do češtiny otcem Josefem Fabíkem, farářem v Horním Štěpánově a samizdatově rozmnožována. Z tohoto překladu jsme některé texty po úpravě s dovolením překladatelovým převzali.

Druhou důležitou publikací, vycházející z knihy P. Weigla je rovněž německá publikace Maria,Rosa Mystica od Horsta Mehringa, kterou s církevním schválením z roku 1974 vydal St. Grignon Verlag, Alttötting

Životopisné údaje o Pierině Gilliové byly čerpány z článku André Castelle - Apparitions de Maria a Montichiari – Stella Maris NO 260, Mai 1991.

(2) Svatá Crocifissa di Rosa byla kanonizována papežem Piem XII. v roce 1954.

(3) O prvním zjevení 24. 11. 1946 se publikace A.M.Weigla nezmiňuje a obecně se za první zjevení uvádí vize z 1. 6. 1947. Podrobně se o prvním zjevení rozepisuje až H. Mehring, jehož se přidružujeme.

(4) Fontanelle v italštině znamená pramének, studánka, fontánka.

(5) Papež Pius X. Odsoudil modernismus encyklikou Pascendi z 8.9.1907.

(6) Přijímání na ruku zamítl už papež Pavel VI. (Memoriale Domini 29.5.1969). Existuje řada opětovných příkazů a upozornění, a to nejen o přijímání na ruku, ale ve věci přijímání vůbec, papeže Jana Pavla II., např. už z 24.2.1980; další papežský dokument je např. z 1.6.1988.

(7) Kněžím, přemilým synům Panny Marie, MKH Olomouc 772 00, Černochova 7 – 1991.

(9) Marguerite – Message d' l' Amour miséricordieux aux petites Ames 2. La Légion des petites Ames, rue de Chevremont 99 B-4601, Vaux-sous-Chevremont, Belgique. Imprimatur 1988.

(10) Confidences de Jésus a ses pretres et a fideles. Edition du Parvis, Hauteville, Suisse 1990.

(11) S tímto Ježíšovým prohlášením jsou naprosto v souladu prohlášení všech papežů od počátku 18. století proti svobodnému zednářství - citujeme aspoň hlasy dvou papežů : Pius IX. v r. 1873 napsal : „Satanský duch sekty se ukázal zejména na konci minulého století, v němž došlo k násilným revolucím ve Francii, rozrušivším celý svět a dokazujícím, že je nutno očekávat úplné rozložení lidské společnosti, nebudou-li síly této zločinecké sekty poraženy.“

Lev XIII., který v r. 1884 zveřejnil proti zednářům celou encykliku „Humanum genus“, mezi jiným upozorňuje, že tato síla „napadla všechny vrstvy sociální hierarchie a v nitru moderních států začíná být silou, která je téměř rovnocenná jeho suverenitě“.

(12) Lucie – Le grand Message de la Croix. Pierre Téqui, Paris 1991

(13) Confidences de Jésus a se pretres ...

(14) Maria Valtorta, L 'Evangile tel qu'il m'a été révélé, Editeur Pisani, Isola del Liri, Italy 1983.

(15) Anglický františkánský teolog Jan Duns Scotus (asi 1266 – 1308) byl žákem, ale i protivníkem svatého Tomáše Akvinského. Podle něho měl Ježíš přijít na svět především jako Kristus Král, jeho skutečný první příchod jako Vykupitele byl vynucen prvním hříchem lidí, a je tedy vlastně jen „příležitostný“. Scotus mimoto hluboce rozpracoval mariánskou teologii a byl horlivým šířitelem zejména Neposkvrněného Početí, a to právě proti Tomáši Akvinskému, který toto dogma neuznával.

(16) Viz cit. Lucie – Le grad message ...

(17) Viz cit. Maria Valtorta

Obsah

Maria, Mystická Růže	5
Montichiari	6
Fontanelle	16
Zjevení pokračují	19
Z posledních zjevení	31
Postoj církevních autorit	33
Putovní sochy	36
Zázračná znamení o obrácení	39
Tři meče	41
Ježíš o dnešní církvi	44
Eucharistie	51
Maria Spoluvykupitelka	53
Matka církve	56
Nový Jeruzalém	58